

NR 3

'99

1 maja 1999

BIULETYN

URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

NR 3 (5) 1 maja 1999 ISSN 1506-090X cena zł 9,-

w numerze m. in.:

- Sprawozdanie Prezesa Urzędu za 1998 rok
- Pierwsze taryfy
- Australijskie doświadczenia

Urząd Regulacji Energetyki Oddziały Terenowe

- 1. Północny Oddział Terenowy z siedzibą w Gdańsku**
Al. Jana Pawła II 20
80-462 Gdańsk
tel. (0-58) 340-90-02
fax. (0-58) 346-83-86
- 2. Południowy Oddział Terenowy z siedzibą w Katowicach**
ul. Owocowa 6 a
40-158 Katowice
tel. (0-32) 58-80-11 do 19
tel/fax (0-32) 58-64-77
- 3. Południowo-Wschodni Oddział Terenowy z siedzibą w Krakowie**
ul. Podskale 2
30-522 Kraków
tel. (0-12) 423-57-31
fax. (0-12) 423-57-85
- 4. Środkowozachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Łodzi**
ul. Uniwersytecka 2/4
90-137 Łódź
tel. (0-42) 630-13-60
fax. (0-42) 630-13-61
- 5. Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Poznaniu**
ul. Grunwaldzka 1
60-780 Poznań
tel. (0-61) 865-77-82
tel/fax (0-61) 856-13-12
- 6. Północno - Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Szczecinie**
ul. Niedziałkowskiego 24
71-410 Szczecin
tel. (0-91) 423-20-61
fax. (0-91) 423-20-65
- 7. Oddział Centralny w Warszawie**
ul. Żurawia 4 a
00-503 Warszawa
tel. (0-22) 693-57-44
fax. (0-22) 693-57-48
- 8. Południowo - Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą we Wrocławiu**
ul. Marszałka J. Piłsudskiego 13
50-048 Wrocław
tel. (0-71) 78-20-200
fax. (0-71) 78-20-205
- 9. Wschodni Oddział Terenowy z siedzibą w Lublinie**
ul. Garbarska 20
20-340 Lublin
tel. centrala (0-81) 743-92-94 wew. 302, 384
fax. (0-81) 743-92-94 wew. 340

Urząd Regulacji Energetyki
e-mail: ure@ure.gov.pl
adres internetowy: www.ure.gov.pl

OD REDAKCJI

Szanowni Czytelnicy!

Dr Leszek Juchniewicz, zgodnie z ustawowym obowiązkiem, przedstawił Prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w 1998 r. Tekst złożonego u Premiera dokumentu publikujemy w tym wydaniu Biuletynu.

Okres przejściowy w procesie regulacji energetyki, związany jest z wieloma uciążliwościami. Wymuszanie poprawy efektywności gospodarczej koncesjonowanych przedsiębiorstw nie wzbudza zachwytu środowiska energetycznego, a skutki obowiązywania nowych taryf niepokoją odbiorców energii. Doświadczeniami z trudnych początków wdrażania nowych regulacji dzieli się z czytelnikami Prezes Leszek Juchniewicz. Funkcjonują już pierwsze, zatwierdzone przez URE taryfy dla przedsiębiorstw energetycznych. Prezes URE omawia m.in. prawne zasady ich tworzenia, filozofię Prawa energetycznego w tej dziedzinie oraz niektóre problemy towarzyszące wprowadzaniu rynkowych podstaw nowych taryf, jakże różnych od dotychczas stosowanych cen urzędowych.

Problem kwalifikacji gazu płynnego, w procesie koncesyjnym dla obracających nim podmiotów - jako paliwo ciekłe, czy gazowe, pojawił się w związku z największym wzrostem liczby wydanych ostatnio przez URE koncesji na działalność w zakresie paliw ciekłych i gazowych. O tym w artykule „Koncesje dla paliw”.

W części poświęconej efektywności użytkowania paliw i energii przedstawiamy materiał o niektórych możliwościach wykorzystania ekologicznej energii wiatru.

O swoich australijskich doświadczeniach w dziedzinie regulacji energetyki pisze na naszych łamach prof. Władysław Mielczarski. Po pierwszych latach regulacji - pisze prof. Mielczarski - ceny energii w australijskim stanie Wiktorii realnie zmalały.

Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji URE.

SPIS TREŚCI

Sprawozdanie z działalności Prezesa

URE za 1998 rok 2

Akty prawne 11

Pierwsze zatwierdzone taryfy w sektorze

elektroenergetyki 19

Koncesje dla paliw 24

Wykorzystanie energii wiatru 25

Australijskie doświadczenia regulacyjne 28

Ile naprawdę zużywamy energii 32

Informacje i komunikaty 34

BIULETYN URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

Wydawca: Urząd Regulacji Energetyki

Redaguje: Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji URE

Adres redakcji: 00-872 Warszawa, ul. Chłodna 64, tel. 661 62 22, fax 661 62 24

Skład i łamanie: PPH ROZALIN, 00-685 Warszawa, ul. Poznańska 21/55. Druk: „Sigma NOT” Sp. z o.o., Warszawa, ul. Ratuszowa 11. Oddano do druku 30 kwietnia 1999 r.

Nakład: 3000 egzemplarzy. ISSN 1506-090X Cena zł 9,-

Materiały fotograficzne wykorzystano za zgodą właścicieli praw autorskich. Informacji o warunkach prenumeraty udzielamy pod numerem tel. (022) 661 62 22

Numer konta bankowego do wpłat za prenumeratę: NBP O/O Warszawa 10101010-2873-223-1, Urząd Regulacji Energetyki (Biuletyn URE).

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI ZA 1998 ROK

WPROWADZENIE

Rok 1998 był drugim z kolei, lecz pierwszym pełnym rokiem kalendarzowym, w działalności Prezesa URE powołanego na to stanowisko dnia 23 czerwca 1997 r. przez Prezesa Rady Ministrów.

Ustawa Prawo energetyczne określa, w art. 21–23, zakres kompetencji i obowiązków Prezesa URE. Do najważniejszych z nich należą:

1. udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji,
2. zatwierdzanie i kontrolowanie taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła oraz zatwierdzanie i kontrolowanie cen węgla,
3. uzgadnianie projektów planów rozwoju przedsiębiorstw,
4. rozstrzyganie sporów, kontrolowanie parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców w zakresie obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną oraz nakładanie kar pieniężnych w zakresie określonym w ustawie,
5. współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym przedsiębiorstw energetycznych,
6. zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej,
7. publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii,
8. kontrola kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją sieci i urządzeń.

Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa. Realizuje również cele zawarte w ustawie – Prawo energetyczne, jakimi są: tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego, oszczędne i racjonalne użytkowanie paliw i energii, rozwój konkurencji, przeciwdziałanie negatywnym skutkom naturalnych monopolii, uwzględnianie wymogów ochrony środowiska, a także zobowiązań wynikających z umów mię-

dzynarodowych oraz ochrony interesów odbiorców i minimalizacji kosztów. W regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych Prezes URE zmierza do równoważenia interesów, z jednej strony przedsiębiorstw energetycznych, z drugiej – odbiorców paliw i energii.

Z punktu widzenia realizacji rynkowej reformy sektora energetycznego nadrzędnymi funkcjami Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest aktywne wspieranie rozwoju procesów konkurencyjnych oraz równoważenie interesów ekonomicznych uczestników rynku.

1. PRAWNE I ORGANIZACYJNE PODSTAWY FUNKCJONOWANIA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wykonuje swoje zadania przy pomocy Urzędu Regulacji Energetyki (art. 21 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne). Z chwilą wejścia w życie w dniu 5 grudnia 1997 r. ustawy oraz rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 października 1997 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Regulacji Energetyki rozpoczęło się tworzenie struktur organizacyjnych Urzędu.

W pierwotnym brzmieniu art. 22 ustawy – Prawo energetyczne dawał Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki kompetencję do tworzenia Oddziałów Terenowych. W związku z tym w 1998 r. zostały utworzone następujące oddziały terenowe:

1. zarządzeniem nr 3 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 1 kwietnia 1998 r. utworzono oddziały terenowe w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Łodzi, Poznaniu i Wrocławiu,
2. zarządzeniem nr 4 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 kwietnia 1998 r. został utworzony oddział terenowy z siedzibą w Warszawie,
3. decyzją nr 7 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 września 1998 r. został utworzony oddział terenowy w Szczecinie,

4. decyzją nr 13 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 9 listopada 1998 r. został utworzony oddział terenowy w Lublinie.

Warto dodać, iż ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej – w związku z reformą ustrojową, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., zmieniła brzmienie art. 22 ustawy – Prawo energetyczne i w ust. 1 tego artykułu i obecnie określa on, że w skład Urzędu Regulacji Energetyki wchodzi Oddział Centralny oraz 8 oddziałów terenowych. Kompetencje do określenia właściwości rzeczowej oraz szczegółowego zakresu terytorialnego oddziałów przejęła Rada Ministrów i kwestie te zostały uregulowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowego zasięgu terytorialnego i właściwości rzeczowej Oddziału Centralnego i oddziałów terenowych Urzędu Regulacji Energetyki.

Zarządzeniem nr 5 Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu organizacyjnego Urzędu Regulacji Energetyki została określona wewnętrzna organizacja URE oraz zakres działania poszczególnych komórek organizacyjnych.

Struktura organizacyjna URE została przedstawiona w załączniku Nr 1.

Od początku działalności Urząd mieścił się w użyczonych pomieszczeniach Ministerstwa Gospodarki przy Placu Trzech Krzyży, a następnie od lutego 1998 r. w wynajętych pomieszczeniach przy ul. Mysiej 3 oraz ul. Żurawiej 4a. Łączna powierzchnia biurowa (wynajmowana i użyczona, tzn. ok. 850 m².) była niewystarczająca dla potrzeb URE, a pozyskanie siedziby w zasobach Skarbu Państwa okazało się niemożliwe. Dotyczyło to zarówno Warszawy jak i miast będących siedzibami powoływanych w trakcie roku oddziałów terenowych URE. Po przeprowadzeniu niezbędnych procedur wynajęto na warunkach rynkowych (od października 1998 r.) siedzibę dla Centrali Urzędu w Warszawie przy ul. Chłodnej 64 oraz siedziby dla oddziałów terenowych w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Wrocławiu i Szczecinie. Oddział Terenowy w Warszawie uzyskał siedzibę w zajmowanych poprzednio przez część pracowników URE pomieszczeniach Ministerstwa Gospodarki przy ul. Żurawiej 4a.

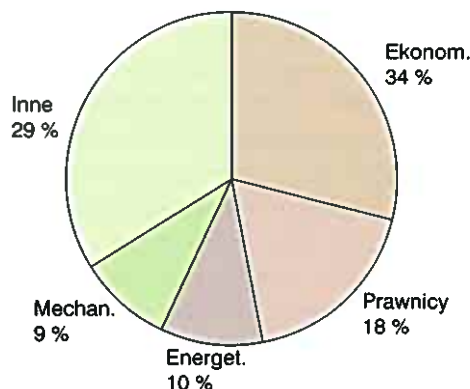
Wraz z pozyskiwaniem pomieszczeń biurowych następowało sukcesywne zatrudnianie pracowników, wyposażanie stanowisk pracy (co było związane z koniecznością przeprowadzenia szeregu postępowań o udzielenie zamówień publicznych na dostawę i usługi niezbędne dla działalności

Urzędu) oraz organizowanie funkcjonowania Urzędu poprzez kształtowanie struktur organizacyjnych i wewnętrznych regulacji formalno-prawnych (regulaminów, procedur, zasad obiegu dokumentów itp.).

Z dniem 1 kwietnia 1998 r. Prezes Rady Ministrów powołał Pana Wiesława Wójcika na Wiceprezesa URE. W dniu 17 czerwca 1998 r. Dyrektorem Generalnym Urzędu został Pan Grzegorz Borowiec.

2. ZATRUDNIENIE I DZIAŁALNOŚĆ SZKOLENIOWA URZĘDU

Rok po rozpoczęciu tworzenia Urzędu Regulacji Energetyki – w grudniu 1998 r. zatrudniał 248 osób. Dynamikę zatrudniania pracowników w URE przedstawia wykres Nr 1.

Struktura zatrudnienia w URE ze względu na wykształcenie pracowników.

W trakcie rekrutacji dążono do tego, aby zatrudniona została jak największa liczba wysoko kwalifikowanych pracowników, posiadających szeroką wiedzę z zakresu prawa i ekonomii oraz znających polski sektor energetyczny. Pożądane kwalifikacje potwierdzają dane dotyczące wykształcenia pracowników URE. W dniu 31 grudnia 1998 r. 75% pracowników posiadało wykształcenie wyższe (186 osób), w tym 15 osób posiada tytuł naukowy doktora, a 59 osób ukończyło specjalistyczne studia podyplomowe.

Z uwagi na określone w ustawie – Prawo energetyczne funkcje regulacyjne, w drugiej połowie 1998 r. rozpoczęto proces szkolenia ustawicznego pracowników Urzędu. Zasadniczą część stanowiły szkolenia wewnętrzne organizowane przez Urząd poświęcone zagadnieniom niezbędnym w pracach nad regulacją polskiego sektora energetycznego.

Ponadto pracownicy Urzędu korzystali z oferty szkoleniowej Krajowej Szkoły Administracji Pu-

blicznej oraz propozycji Instytutu Europejskiego w Łodzi.

Dzięki środkom pomocowym, pracownicy URE mieli możliwość podnoszenia swych kwalifikacji również na kursach zagranicznych i krajowych. Korzystając z tychże środków w 1998 r. 40 osób wzięło udział w szkoleniach organizowanych przez międzynarodowych specjalistów.

3. REALIZACJA ZADAŃ I KOMPETENCJI PREZESA URE

3.1. UDZIELANIE, ODMOWA UDZIELENIA, ZMIANA I COFNIĘCIE KONCESJI

Zgodnie z przepisami art. 67 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ma obowiązek w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy udzielić z urzędu koncesji przedsiębiorstwu energetycznym działającym lub będącym w budowie w dniu ogłoszenia ustawy, o ile spełniają one warunki określone ustawą.

Zadania związane z udzielaniem koncesji poprzedziły prace przygotowawcze o charakterze organizacyjnym, logistycznym i merytorycznym. Opracowano kwestionariusze koncesyjne, które nie tylko miały za zadanie stworzyć podstawy do podjęcia decyzji o wydaniu koncesji, ale także dostarczać informacji pomocnych w budowie bazy danych o przedsiębiorstwach energetycznych. Urząd nie został bowiem wyposażony w taką bazę danych i musiał budować ją od podstaw. W ustaleniu podmiotów uprawnionych do otrzymania koncesji z urzędu korzystał ze wszelkich dostępnych źródeł (baza ARE, GUS, zlikwidowane OIGE), a także zamieszczono w prasie ogłoszenia wzywające przedsiębiorstwa energetyczne, które mają prawo do uzyskania koncesji z urzędu do zgłaszania

swoich danych adresowych do Urzędu Regulacji Energetyki.

Pierwsze zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia koncesji wraz z kwestionariuszami zostały wysłane w dniu 8 czerwca 1998 r. W tym czasie rozpoczęto również akcję informacyjną dotyczącą prawidłowego sposobu wypełniania kwestionariuszy koncesyjnych. Pierwsze wypełnione kwestionariusze wpłynęły do Urzędu w dniu 25 czerwca 1998 r.

Do września 1998 r. zostało wszczętych ponad 2300 postępowań koncesyjnych.

Liczba wysłanych kwestionariuszy – 4462 przewyższa znacznie liczbę wszczętych postępowań – 2990, ponieważ w wielu przypadkach w ramach jednego postępowania przedsiębiorstwo otrzymywało 2 i więcej kwestionariuszy (najbardziej typowy przykład odnosi się do wytwarzania, przesyłania i dystrybucji ciepła – kwestionariusze C i DC). Oznacza to, że pracownicy URE musieli zbadać znacznie większą liczbę dokumentów i informacji niż wynika to z liczby wydanych koncesji.

Z uwagi na harmonogram prac nad urynkowieniem cen w sektorze energetycznym, zgodnie z którym uwolnienie cen na ciepło miało rozpocząć się w październiku, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozpoczął wydawanie koncesji z urzędu od przedsiębiorstw z tej właśnie branży. Taka sekwencja działania była zamierzona bowiem taryfę do zatwierdzenia Prezesowi URE może przedłożyć wyłącznie przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało wcześniej koncesję.

Wydanie w krótkim okresie ponad tysiąca koncesji wymagało nadzwyczajnej mobilizacji sił i środków Urzędu. W procesie koncesjonowania brali udział praktycznie wszyscy pracownicy oddziałów tere-

Zestawienie rodzajowo-ilościowe rozesłanych kwestionariuszy koncesyjnych w postępowaniach wszczętych z urzędu (stan na 31.12.1998 r.)

Rodzaj	Ilość wysłanych kwestionariuszy
I. CIEPŁO	
Wytwarzanie (<i>kwestionariusz C</i>)	1152
Przesyłanie, dystrybucja, obrót (<i>kwestionariusz DC</i>)	2122
II. ENERGIA ELEKTRYCZNA	
Wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła w skojarzeniu (<i>kwestionariusz EC</i>)	171
Wytwarzanie energii elektrycznej w elektrowniach wodnych (<i>kwestionariusz EW</i>)	6
Przesyłanie, dystrybucja, obrót (<i>kwestionariusz DE</i>)	168
III. PALIWA CIEKŁE I GAZOWE	
Wytwarzanie paliw ciekłych (<i>kwestionariusz WPC+LPG</i>)	18
Wytwarzanie gazu koksowniczego (<i>kwestionariusz WGK</i>)	4
Obrót i magazynowanie paliw ciekłych (<i>kwestionariusz OMPC</i>)	790
Przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych (<i>kwestionariusz DOPG</i>)	30
Przesyłanie i dystrybucja paliw ciekłych (<i>kwestionariusz DPC</i>)	1

nowych URE, a także oddelegowani przez Prezesa URE do pracy w Departamencie Koncesji pracownicy merytoryczni innych departamentów.

Przygotowywanie decyzji koncesyjnych odbywało się zgodnie z zatwierdzoną przez Prezesa URE procedurą postępowania, która pozwoliła w sposób szybki i prosty wdrożyć wszystkich pracowników w proces koncesjonowania oraz zapewniła unifikację w postępowaniu administracyjnym, równe traktowanie wszystkich uczestników procesu koncesjonowania. Zgodnie z Prawem energetycznym Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który:

1. ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
2. dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania,
3. ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności,
4. zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 54,
5. uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Jednocześnie ustawa określa przypadki, w których nie może być wydana koncesja. Dotyczy to wnioskodawcy:

1. który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji,
2. któremu w ciągu ostatnich 10 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą,
3. skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Powyższe wymogi ustawowe podlegały szczegółowemu sprawdzaniu. W tym celu Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 3 sierpnia utworzył Komisję do Spraw Koncesji, których celem była wszechstronna ocena projektów decyzji koncesyjnych przedłożonych przez Departament Koncesji lub Oddziały Terenowe URE. Członkowie komisji oceniali zarówno projekty decyzji koncesyjnych, jak również zapoznawali się z dokumentacją dotyczącą danego przedsiębiorstwa, w tym w szczególności z opinią na jego temat przygotowaną przez pracownika prowadzącego sprawę. Komisje oceniały spełnienie przez przedsiębiorstwo energetyczne wymagań określonych w art. 33 ustawy – Prawo energetyczne, zawarte w projekcie decyzji warunki wykonywania działalności objętej koncesją oraz szczególne warunki wykonywania tej działalności mające na celu właściwą obsługę odbiorców, sposób i skuteczność zabezpieczenia ochrony środowiska w trakcie prowa-

dzenia działalności koncesjonowanej oraz po jej zakończeniu. Przedmiotem oceny były także warunki zaprzestania działalności przedsiębiorstwa energetycznego po wygaśnięciu koncesji lub po jej cofnięciu, zasadność wymogów złożenia przez przedsiębiorstwo energetyczne zabezpieczenia majątkowego, o którym mowa w art. 38 ustawy – Prawo energetyczne. Komisje rekomendowały do podpisu projekt decyzji Prezesowi URE lub zalecały dokonanie odpowiednich zmian lub dalszych szczegółowych wyjaśnień Departamentowi Koncesji.

Przy podejmowaniu decyzji o wydaniu koncesji Prezes URE ma ustawowy obowiązek wziąć pod uwagę interes społeczny i założenia polityki energetycznej państwa. W trakcie procesu koncesjonowania okazało się, że część przedsiębiorstw, które powinny dostać koncesję z urzędu nie dysponowało środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności, bądź nie było w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania a jednocześnie były one jedynymi dostarczycielami energii cieplnej na danym rynku. W tych przypadkach Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ze względu na ochronę interesu społecznego zdecydował się wydać koncesje. Odpowiednie zapisy uzasadniające wydanie koncesji ze względu na interes społeczny znajdują się w poszczególnych decyzjach koncesyjnych.

Pierwszą decyzję o udzieleniu koncesji na wytwarzanie ciepła dla Elektrociepłowni Lublin-Wrotków Sp. z o. o. w Lublinie wydano w dniu 31 lipca 1998 r. Do końca roku 1998 Prezes URE wszczął z urzędu 2990 postępowań administracyjnych, w efekcie czego wydano 2004 decyzje koncesyjne dla 1005 przedsiębiorstw.

Zestawienie udzielonych z urzędu koncesji
(stan na 31.12.1998 r.)

Rodzaj prowadzonej działalności energetycznej	Obszar koncesjonowania		
	ciepło	energia elektryczna	paliwa ciekłe paliwa gazowe
wytwarzanie	729	49	9 0
przesyłanie i dystrybucja	768	100	0 0
obróć	207	94	34 0
magazynowanie	–	–	0 0

W zakresie koncesji dotyczących ciepła i energii elektrycznej, proces koncesjonowania z urzędu został zakończony w 1998 r. W obszarze paliw ciekłych i gazowych proces koncesjonowania został rozpoczęty w ustawowym terminie i powinien zostać zakończony w pierwszym kwartale 1999 roku. Proces ten przedłużył się przede wszystkim z uwagi na brak rozporządzenia Ministra Gospodarki, które zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne powinno określać szczegółowe warunki obrotu hurtowego paliwami ciekłymi. Do dnia dzisiejszego nie ma odpowiednich przesądzeń dotyczących definicji paliw ciekłych, jak i obrotu hurtowego co czyni proces koncesjonowania tego sektora, z jednej strony niezwykle trudnym. Z drugiej zaś strony może narazić w przyszłości Prezesa URE, już po wydaniu powyższych przepisów, na zarzut objęcia koncesjonowaniem zbyt dużej lub zbyt małej grupy podmiotów.

Jednocześnie z pracami nad koncesjami z urzędu trwały prace nad wnioskami o udzielenie koncesji lub wydanie promesy koncesji dla przedsiębiorstw, które rozpoczęły działalność po 4 czerwca 1997 r. lub takich, które dopiero zamierzały rozpocząć działalność energetyczną. W 1998 roku na wniosek strony zostało wszczętych 180 postępowań w sprawie udzielenia koncesji, z których 83 zakończono wydaniem decyzji o udzieleniu koncesji. O wydanie promesy koncesji wystąpiło 15 przedsiębiorstw, z których 5 otrzymało promesy. Ponad 1300 postępowań w sprawie udzielenia koncesji podlega umorzeniu. Wpływ na to miało zbyt późne ukazanie się *rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie szczególnych rodzajów i zakresu działalności gospodarczej nie wymagających uzyskania koncesji*, które to rozporządzenie wyłączyło z obowiązku uzyskania koncesji m. in. „wytworzenie ciepła w źródłach o łącznej mocy znamionowej nie większej niż 5,8 MW”, natomiast już w tym czasie znaczna ilość postępowań została wszczęta przy założeniu ustawowej granicy 1 MW.

3.2. ZATWIERDZANIE I KONTROLOWANIE TARYF PALIW GAZOWYCH, ENERGII ELEKTRYCZNEJ I CIEPŁA

W przyjętym przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów „Harmonogramie realizacji przedsięwzięć związanych z przewidywanym uwolnieniem i urynkowieniem cen energii elektrycznej” określono konkretne daty zakończenia prac przygotowawczych umożliwiających liberalizację cen ciepła w październiku 1998 r., zaś cen energii elektrycznej od 1 stycznia 1999 roku. Rada Ministrów zdecydowała jednak

Zestawienie koncesji udzielonych na wnioski strony (stan na 31.12.1998 r.)

Rodzaj prowadzonej działalności energetycznej	Obszar koncesjonowania		
	ciepło	energia elektryczna	paliwa ciekłe paliwa gazowe
wytwarzanie	28	0	1 0
przesyłanie i dystrybucja	29	8	0 0
obróć	7	8	2 0
magazynowanie	–	–	0 0

o nie wprowadzaniu urynkowienia cen na ciepło w czasie wskazanym w „Harmonogramie”. Do końca 1998 r. ustalanie taryf na ciepło, gaz i energię elektryczną pozostawało w gestii Ministra Finansów, stąd czas ten był wykorzystany na metodyczne i proceduralne przygotowanie się do realizacji w 1999 r. powyższego zadania. W tym okresie przygotowano wiele opinii i propozycji do przedkładanych przez Ministra Gospodarki projektów przepisów wykonawczych do ustawy – Prawo energetyczne.

Dla zapewnienia spójności i usprawnienia procesu zatwierdzania taryfy przedstawianej przez przedsiębiorstwo energetyczne opracowane zostały „Wskazówki metodyczne sprawdzania wniosków o zatwierdzenie taryfy”. Podobnie jak w przypadku procedury o udzielenie koncesji wprowadzenie „Wskazówek” miało na celu przeszkolenie pracowników w zatwierdzaniu taryf dla ciepła oraz zapewnienie jednolitego podejścia do tego procesu w całym urzędzie (taryfy dla ciepła zatwierdzane są w oddziałach terenowych).

W związku z napływającymi od przedsiębiorstw energetycznych pytaniami dotyczącymi wniosków o zatwierdzenie taryf, Prezes URE opublikował obszerne wyjaśnienia zawierające podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy. Równocześnie Prezes URE przesłał wszystkim przedsiębiorstwom energetycznym szczegółowe opracowanie jak, w związku z *rozporządzeniami Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach oraz rozporządzenia z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie*

szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach, należy przygotować wniosek taryfowy i uzasadnienie do niego. Wyjaśnienie i przybliżenie przedsiębiorstwom interpretacji przepisów obowiązujących w tym zakresie miało na celu usprawnienie procedury przygotowania i zatwierdzania taryf. Było to szczególnie istotne zadanie z uwagi na nową sytuację i nowe wymagania stawiane przedsiębiorstwom energetycznym, a zwłaszcza poprawności wyodrębniania i kalkulacji kosztów uzasadnionych oraz konstrukcję ceny bazowej.

W końcu roku zostały wszczęte postępowania w sprawie zatwierdzenia cen węgla brunatnego dla czterech kopalni węgla brunatnego. Z uwagi na braki formalne i merytoryczne wniosków cenowych, do uzupełnień i wyjaśnień których strony były wielokrotnie wzywane postępowania zostały zakończone już w 1999 r.

3.3. POWOŁYWANIE KOMISJI KWALIFIKACYJNYCH

Zgodnie z art. 54 ustawy – Prawo energetyczne osoby zajmujące się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji obowiązane są posiadać kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisje kwalifikacyjne. Należy podkreślić, iż przystąpienie do wykonywania obowiązków Prezesa w tym okresie było możliwe od sierpnia 1998 r., z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie wymagań kwalifikacyjnych dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci oraz trybu stwierdzenia tych kwalifikacji, rodzaju instalacji i urządzeń przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne oraz wysokości opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji.

Prowadzone w tym zakresie prace objęły opracowanie pisemnej informacji dla zainteresowanych, tj. przedsiębiorstw i stowarzyszeń naukowo-technicznych występujących o powołanie komisji kwalifikacyjnych (około 350 zapytań) oraz sformułowanie wymagania odnośnie zakresu informacji przesyłanych do Prezesa URE przy składaniu wniosku o powołanie komisji kwalifikacyjnej.

Pierwsze wymagane przez Prezesa URE wnioski związane z powoływaniem komisji kwalifikacyjnych zaczęły wpływać do Urzędu we wrześniu, a akt powołania pierwszej komisji kwalifikacyjnej Prezes URE podpisał w dniu 30 września 1998 r.

Liczba wniosków o powołanie komisji kwalifikacyjnych, jakie wpłynęły w roku 1998 do URE wyniosła 425 (w tym 9 wniosków zwrócono do uzupełnień). W tym czasie Prezes URE powołał 368 komisji. Wśród zgłoszonych wniosków najliczniej (114) reprezentowane było Stowarzyszenie Elektryków Polskich (SEP), na rzecz którego Prezes powołał 104 komisje. Ogólna liczba członków komisji wynosi – 4074 osób.

Według właściwości terytorialnej Oddziałów Terenowych URE (przy podziale administracyjnym obowiązującym po 1.01.1999 r.) usytuowanie komisji przedstawia się następująco:

Oddział terenowy z siedzibą w	Ilość powołanych Komisji
Warszawa	34
Szczecin	37
Gdańsk	35
Poznań	48
Lublin	44
Łódź	23
Wrocław	40
Katowice	59
Kraków	48

W trakcie 1998 roku do Prezesa URE wpłynęło 16 odwołań dotyczących już powołanych Komisji. Dotyczyły one w głównej mierze rozszerzenia zakresu działania komisji poprzez włączenie nowych członków.

3.4. ROZSTRZYGANIE SPORÓW, KONTROLOWANIE PARAMETRÓW JAKOŚCIOWYCH DOSTAW I OBSŁUGI ODBIORCÓW W ZAKRESIE OBROTU PALIWAMI GAZOWYMI I ENERGIA ELEKTRYCZNĄ ORAZ NAKŁADANIE KAR PIENIĘŻNYCH W ZAKRESIE OKREŚLONYM W Ustawie

Art. 8 ustawy – Prawo energetyczne upoważnia Prezesa URE do rozstrzygania, na wniosek strony, spraw spornych dotyczących ustalania warunków świadczenia usług, o których mowa w art. 4 ust. 2, odmowy przyłączenia do sieci, odmowy zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła oraz nieuzasadnionego wstrzymania ich dostaw.

Do dnia 31.12.1998 r. do Departamentu Nadzoru i Kontroli Jakości, merytorycznie odpowiedzialnego za realizację tej kompetencji Prezesa URE, wpłynęło 138 spraw.

Wśród 138 wniosków znaczącą liczbę (86 spraw) stanowiły sprawy dotyczące podsektora elektro-

energetycznego (energii elektrycznej i działalności zakładów energetycznych). Mniej spraw dotyczyło podsektora ciepłowniczego (45), zaś wniosków związanych z podsektorem gazowniczym było jedynie 7.

Do końca roku 1998 załatwione zostały 102 sprawy, natomiast do rozpatrzenia pozostało 36 spraw. Wydano 17 decyzji administracyjnych, w tym 7 decyzji umarzających postępowanie. Tak niewielka ilość decyzji wynika z podjętych przez URE czynności, w wyniku których udało się osiągnąć porozumienie między stronami. Spośród wydanych decyzji 12 dotyczyło podsektora elektroenergetycznego, 4 – podsektora ciepłowniczego oraz 1 – podsektora gazowniczego.

Wśród rozstrzygnięć sporów dotyczących odmowy przyłączenia do sieci, w czterech decyzjach uznano, że na przedsiębiorstwie energetycznym nie ciąży obowiązek przyłączenia odbiorcy do sieci. Natomiast w jednym przypadku stwierdzono istnienie takiego obowiązku. Ponadto wydano pięć decyzji w sprawach wstrzymania dostaw. W czterech decyzjach stwierdzono, iż wstrzymanie dostaw nie było nieuzasadnione, zaś jeden spór rozstrzygnięto uznając racje wnioskodawcy. W trakcie toczących się postępowań wydano na podstawie art. 8 ust. 2 Prawa energetycznego siedem postanowień nakazujących podjęcie lub kontynuację dostaw.

W 1998 r. został przygotowany projekt decyzji Prezesa URE w sprawie postępowania pracowników URE dokonujących kontroli kwalifikacji osób, o których mowa w art. 54 ustawy wraz z instrukcją postępowania. Dokonano również pierwszej wizytacji przebiegu egzaminu kwalifikacyjnego.

W 1998 r. na przedsiębiorstwa energetyczne nie nałożono żadnej kary pieniężnej.

3.5. ZBIERANIE I PRZETWARZANIE INFORMACJI DOTYCZĄCYCH GOSPODARKI ENERGETYCZNEJ

Dotychczasowy system pozyskiwania, przetwarzania i rozpowszechniania informacji dotyczących gospodarki energetycznej wymagał pewnych modyfikacji i uzupełnień. Zmiany w systemie statystyki energetycznej podyktowane są z jednej strony postanowieniami Prawa energetycznego i wynikającą z nich koniecznością skutecznej realizacji statutowych funkcji Prezesa URE, takich jak koncesjonowanie, zatwierdzanie taryf, zatwierdzanie planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych, promowanie konkurencji i ochrona interesów konsumentów, zaś z drugiej strony wymaganiami organizacji międzynarodowych związanymi

z tworzeniem się jednolitego rynku energetycznego Unii Europejskiej i udziału w nim energetyki polskiej. Należy podkreślić, że Prezes URE został ustawowo umocowany do pozyskiwania od przedsiębiorstw energetycznych informacji wykraczających poza zakres obowiązujących obecnie sprawozdań statystycznych.

Z uwagi na ustawowe potrzeby URE niewystarczające były informacje uzyskiwane do tej pory w ramach funkcjonujących sprawozdań statystycznych.

W związku z powyższym w 1998 r. rozpoczęto tworzenie w Urzędzie Regulacji Energetyki następujących zasobów informacyjnych:

1. systemu wspomagającego wydawanie koncesji,
2. systemu wspomagającego analizę przedsiębiorstw ubiegających się o zatwierdzenie taryfy.

W ramach zasobów informacji niezbędnych do procesu koncesjonowania utworzono (przy współpracy z Agencją Rynku Energii) bazę danych przedsiębiorstw energetycznych, która umożliwiła dokonanie oceny technicznej i ekonomiczno-finansowej każdego przedsiębiorstwa. Na tej podstawie skonstruowano metodę standaryzacji, pozwalającą na kwantyfikowanie warunków prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Działalność analityczna Urzędu Regulacji Energetyki w 1998 r. koncentrowała się na najważniejszych zagadnieniach ekonomicznych dotyczących sektora energetycznego.

Prowadzone badania dotyczyły:

- oceny sytuacji ekonomiczno-finansowej przedsiębiorstw elektroenergetyki,
- zróżnicowania przestrzennego kosztów i cen przedsiębiorstw ciepłownicznych,
- kontraktów długoterminowych w elektroenergetyce (oceny zawartości, warunków, metod projekcji finansowej),
- analizy porównawczej przedsiębiorstw koncesjonowanych (wg stopnia zaangażowania w działalność energetyczną, rodzajów prowadzonej działalności, wielkości sprzedaży).

Analizy zjawisk zachodzących w sektorze energetycznym dokonano w trzech płaszczyznach: makroekonomicznym, sektorowym oraz mikroekonomicznym (szczebel przedsiębiorstwa). Ocenę sytuacji ekonomiczno-finansowej sektora energetyki przeprowadzono na podstawie kształtowania się zysku brutto, zysku netto, przychodów oraz wskaźników ekonomiczno – finansowych (płynności, rentowności itp.). Dla celów wszechstronnej oceny sektora przeanalizowano kształtowanie się przychodów i kosztów uzyskania przychodów, obciążeń wyniku finansowego, nakładów inwestycyjnych oraz kosztów w ukła-

dzie rodzajowym. Analizę przeprowadzono w podziale na podsektory wytwarzania, przesyłu, dystrybucji i obrotu.

Urząd Regulacji Energetyki wystąpił również do Komitetu Integracji Europejskiej z wnioskiem o realizację zagadnień, w ramach programu PHARE '97 „Integracja Europejska – zbliżanie i wdrażanie ustawodawstwa Wspólnot Europejskich do prawa polskiego”, dotyczących następującej problematyki:

1. Prawno – ekonomiczne instrumenty regulacji w energetyce. Głównym celem projektu jest pomoc przy budowie efektywnego systemu regulacji w energetyce polskiej, w zakresie koncesjonowania, kontroli taryf i planów rozwojowych przedsiębiorstw energetycznych, promocji konkurencji i ochrony konsumentów dostosowanego do standardów Unii Europejskiej.
2. Harmonizacja instytucjonalnych struktur regulacji i zasad ich funkcjonowania w energetyce. Celem projektu jest wspomaganie harmonizacji prawa w sferze rozporządzeń wykonawczych do Prawa energetycznego oraz w zakresie współpracy z innymi organami administracji publicznej, a zwłaszcza organami antytrustowymi i ochrony konsumentów.
3. Implementacja dyrektyw elektroenergetycznej i gazowej w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Ten projekt ma na celu uzyskanie szczegółowej wiedzy na temat jednolitych zasad wspólnotowego wewnętrznego rynku gazowego, a także zakresu i kierunków koniecznych programów dostosowawczych elektroenergetyki i gazownictwa tych krajów.

3.6. ZATWIERDZANIE PLANÓW ROZWOJU PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH

Zgodnie z przepisami art. 16 ustawy – Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej sporządzają dla obszaru swojego działania plany rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną przy uwzględnieniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy oraz mają obowiązek uzgodnić je z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki. W decyzjach koncesyjnych zawarto warunek nakładający ten obowiązek na odpowiednie przedsiębiorstwa. Pierwsze plany rozwoju powinny zostać przedstawione do uzgodnienia przed końcem 1999 r. Z tych też powodów w 1998 r. w Urzędzie Regulacji Energetyki podjęto wyłącznie prace nad założeniami metodycznymi i proceduralnymi, które powinny posłu-

żyć do sprawnej i skutecznej realizacji wymienionej funkcji. W ramach tych prac m. in. rozstrzygnięto niektóre dylematy metodyczne i proceduralne związane z zakresem podmiotowym i przedmiotowym przedkładanych planów, ich horyzontem czasowym, sposobem projekcji przedsięwzięć inwestycyjnych, zgodnością z lokalnymi planami zagospodarowania przestrzennego.

3.7. DZIAŁALNOŚĆ PROMOCYJNO – INFORMACYJNA

Organ regulacyjny jest zobowiązany do publikowania informacji dotyczących udzielonych koncesji i zatwierdzonych taryf, podjętych rozstrzygnięć w sprawach spornych oraz informacji o przedsięwzięciach związanych z racjonalizacją zużycia energii. W roku 1998 wydane zostały dwa numery „Biuletynu Urzędu Regulacji Energetyki” – w lipcu i w październiku oraz przygotowano następny numer styczniowy 1999 r. Zgodnie z ustawowym obowiązkiem wydane biuletyny zawierały sprawozdanie Prezesa URE z działalności w roku 1997 oraz informacje o podmiotach ubiegających się o koncesję, decyzjach o udzieleniu koncesji, rozstrzygnięciach w sprawach spornych, a także komentarze i publicystykę związaną z szeroko rozumianą problematyką regulacji w sektorze energetycznym. Biuletyny kolportowane były do 1600 odbiorców. W związku z ustawowym obowiązkiem publikowania zatwierdzonych taryf, przygotowano założenia do wydawania ogólnopolskich branżowych biuletynów dla energii elektrycznej, ciepła i węgla brunatnego. Urząd systematycznie przekazywał do publikacji w wojewódzkich dziennikach urzędowych informacje o udzielonych koncesjach przedsiębiorstw ciepłowniczych.

Przejawem otwartości polityki informacyjnej Urzędu było m. in. częste uczestnictwo kierownictwa i przedstawicieli URE w seminariach naukowych, szkoleniach, imprezach targowych dotyczących restrukturyzacji sektora energetycznego i wprowadzania mechanizmów regulacji.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozwinął współpracę z instytucjami regulacyjnymi za granicą, agendami, fundacjami i ośrodkami badawczymi. Głównym partnerem i dostawcą pomocy zagranicznej dla URE było USAID – agenda rządu amerykańskiego, z którą Prezes URE podpisał „Memorandum o Współpracy”. W ramach pomocy strona amerykańska wspomagała tworzenie i programowanie działań Departamentu Koncesji i Departamentu Taryf, a także Biura Informatyki. Drugim partnerem był European Integration Programme (British Know-How Fund), z którym Prezes URE

podpisał list intencyjny na temat pomocy. Urząd był też gospodarzem i współorganizatorem wraz z USEA/USAID Drugiego Dorocznego Spotkania Regulatorów z krajów Europy Środkowej i Wschodniej, które odbyło się 7-9 grudnia 1998 r. w Warszawie. Uczestniczyło w niej ok. 120 osób z 17 państw.

3.8. WSPÓŁDZIAŁANIE Z WŁAŚCIWYMI ORGANAMI W PRZECIWDZIAŁANIU PRAKTYKOM MONOPOLISTYCZNYM PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH

Publikacja istotnych informacji z zakresu działalności Urzędu ma również duże znaczenie w aspekcie spoczywającego na Prezesie URE obowiązku promowania konkurencji w sektorze energetycznym. Nic bowiem bardziej nie sprzyja rozwijaniu zachowań konkurencyjnych, jak łatwy dostęp do informacji dotyczących podmiotów występujących na tym samym rynku. Ponieważ sektor energetyczny zdominowany jest przez monopole naturalne, Urząd nawiązał współpracę z organami zajmującymi się zwalczaniem praktyk monopolistycznych. Z inicjatywy Prezesa Urzędu w dniach 9-10 listopada 1998 r. odbyło się spotkanie połączone ze szkoleniem kierownictwa i dyrektorów jednostek organizacyjnych URE oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W trakcie spotkania wymieniono doświadczenia w promowaniu konkurencji, zapobieganiu praktykom monopolistycznym oraz nawiązano bezpośrednią współpracę z UOKiK na poziomie oddziałów terenowych.

4. BUDŻET URZĘDU

W ustawie budżetowej na rok 1998 określono dla Urzędu Regulacji Energetyki dochody i wydatki w jednakowej wysokości – 27.212,0 tys. zł. Wynika to z przyjętej w ustawie – Prawo energetyczne zasady ponoszenia przez podmioty gospodarcze podlegające regulacji Prezesa URE kosztów tej regulacji.

Wykonanie budżetu za 1998 r. wyniosło: po stronie dochodów 21.621,6 tys. zł, tj. 79,5 % planu, a po stronie wydatków 18.995,0 tys. zł, tj. 69,8 % planu.

Dochody budżetu państwa realizowane przez URE pochodzą głównie z corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym

została udzielona koncesja na działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu paliwami i energią. Wysokość opłat określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszo-

Wpływy z opłat koncesyjnych za 1998 r.

Rodzaj udzielonej koncesji	Wpływy w zł
Wytwarzanie ciepła	4.317.883,49
Przesyłanie i dystrybucja ciepła	1.806.127,89
Obrót ciepłem	636.029,00
Wytwarzanie energii elektrycznej	6.497.989,00
Przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej	3.395.401,00
Obrót energią elektryczną	3.283.869,00
Wytwarzanie paliw ciekłych	1.615.061,00
Razem wpływy z opłat koncesyjnych	21.552.360,38
Odsetki	114,71
OGÓŁEM WPLATY	21.552.475,09

nych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Wpływy z opłat uiszczonych przez koncesjonariuszy wyniosły 21.552,5 tys. zł i stanowiły 99,7% ogółu uzyskanych dochodów URE, pozostałe wpływy uzyskane zostały głównie z opłat za prenumeratę Biuletynu URE.

Wydatki budżetu państwa w części dotyczącej URE obejmują koszty utrzymania Urzędu i realizacji jego ustawowych zadań w zakresie regulacji gospodarki paliwami i energią oraz promowania konkurencji w tym obszarze.

Zarówno dochody jak i wydatki budżetowe nie zostały wykonane w wysokości zaplanowanej w ustawie budżetowej na 1998 r., przy czym kwota osiągniętych dochodów jest wyższa od kwoty poniesionych wydatków o 2.626,6 tys. zł, tj. o ok. 10 punktów procentowych w odniesieniu do kwot planowanych. Oznacza to zachowanie ustawowej zasady finansowania kosztów funkcjonowania Urzędu Regulacji Energetyki z opłat wnoszonych przez podmioty sektora energetycznego.

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki
dr Leszek Juchniewicz

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowego trybu powoływania i odwoływania członków Rady Konsultacyjnej przy Prezesie Urzędu Regulacji Energetyki.

(Dz. U. Nr 12, poz. 100, z dnia 12 lutego 1999 r.)

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1998 r. w sprawie szczegółowego trybu powoływania i odwoływania członków Rady Konsultacyjnej przy Prezesie Urzędu Regulacji Energetyki (Dz. U. Nr 9, poz. 33) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członków Rady Konsultacyjnej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów spośród kandydatów zgłoszonych przez ogólnokrajowe organizacje środowisk energetycznych, ogólnokrajowe organizacje samorządu terytorialnego oraz ogólnokrajowe organizacje, dla których ochrona konsumentów stanowi zadanie statutowe.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 2 lutego 1999 r.

w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych oraz zakresu tego obowiązku.

(Dz. U. Nr 13, poz. 119, z dnia 19 lutego 1999 r.)

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub ciepłem, zwane dalej „przedsiębiorstwami obrotu”, są obowiązane do zakupu, od krajowych wytwórców, oferowanej ilości energii elektrycznej albo ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych, w tym odnawialnych, zwanych dalej „źródłami”, w szczególności energii elektrycznej albo ciepła, pochodzących z:

- 1) elektrowni wodnych,
- 2) elektrowni wiatrowych,
- 3) biogazu pozyskanego w szczególności z: instalacji przeróbki odpadów zwierzęcych, oczyszczalni ścieków, ze składowisk odpadów komunalnych,
- 4) biomasy,
- 5) słonecznych ogniw fotowoltaicznych,
- 6) słonecznych kolektorów do produkcji ciepła,
- 7) ciepła geotermalnego.

§ 2. Obowiązek, o którym mowa w § 1, nie dotyczy przypadków zakupu energii elektrycznej lub ciepła wytwarzanych w źródłach:

- 1) stanowiących własność przedsiębiorstw obrotu lub kontrolowanych przez te przedsiębiorstwa,
- 2) o mocy znamionowej większej niż 5 MW,
- 3) wykorzystujących do produkcji paliwa rozszczepialne,
- 4) zbudowanych w ramach inwestycji centralnych.

§ 3. Przedsiębiorstwa obrotu nie mają obowiązku zakupu energii elektrycznej lub ciepła ze źródeł, jeżeli cena oferowanej jednostki:

- 1) energii elektrycznej jest wyższa od najwyższej obowiązującej w tym przedsiębiorstwie ceny ustalonej w obowiązującej taryfie dla jednostki energii elektrycznej pobieranej przez odbiorców przyłączonych na niskim napięciu,
- 2) ciepła jest wyższa od najwyższej oferowanej ceny zakupu jednostki ciepła od innych dostawców ze źródeł konwencjonalnych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 18 lutego 1999 r.

w sprawie wymagań w zakresie efektywności energetycznej, jakie powinny spełniać urządzenia produkowane w kraju i importowane, oraz wymagań w zakresie stosowania etykiet i charakterystyk technicznych.

(Dz. U. Nr 16, poz. 145, z dnia 26 lutego 1999 r.)

Na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Ustala się dla urządzeń produkowanych w kraju i importowanych, wprowadzanych do obrotu na obszarze kraju, wymagania w zakresie efektywności energetycznej.

2. Wymagania, o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2.1. Urządzenia, wprowadzane do obrotu na obszarze kraju, należy oznaczyć etykietą umieszczoną w widocznym miejscu – na zewnętrznej stronie urządzenia.

2. W razie gdy umieszczenie etykiety na urządzeniu ze względu na jego małe rozmiary nie jest możliwe oraz gdy umieszczenie etykiety mogłoby spowodować ograniczenie jego funkcji użytkowych, to etykietę należy umieścić na opakowaniu urządzenia lub w miejscu jego ekspozycji.

3. Jeżeli urządzenie jest wprowadzane do obrotu w sposób powodujący, że nie można urządzenia tego bezpośrednio zobaczyć, informacje zamieszczone na etykiecie powinny zostać przekazane dodatkowo wraz z ofertą.

§ 3. Etykieta, o której mowa w § 2 ust. 1, powinna zawierać informacje o producencie, urządzeniu, w tym jego cechach użytkowych, zużyciu energii, i oznaczenie efektywności energetycznej urządzenia.

§ 4.1 Urządzenia wprowadzone do obrotu na obszarze kraju powinny być wyposażone w charakterystykę techniczną.

2. Załączona do urządzenia charakterystyka techniczna powinna zawierać podstawowe dane techniczne i eksploatacyjne – w języku polskim.

§ 5. Etykietę, o której mowa w § 3, i charakterystykę techniczną, o której mowa w § 4, dostarcza i umieszcza na urządzeniu producent lub importer urządzenia.

§ 6. Przedsiębiorcy posiadający ważne decyzje Ministra Gospodarki, wydane na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 marca 1995 r. w sprawie trybu uzgadniania produkcji i importu urządzeń energetycznych, nabycia za granicą licencji na ich produkcję oraz określenia rodzajów urządzeń energetycznych podlegających obowiązkowi uzgodnienia (Monitor Polski Nr 13, poz. 164), mogą ubiegać się o certyfikat zgodności, bez konieczności powtórzenia badań stanowiących podstawę wydania decyzji, jeżeli od czasu przeprowadzenia tych badań minął okres nie dłuższy niż 2 lata, a ocenie podlegało spełnienie wymagań, o których mowa w rozporządzeniu.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik do rozporządzenia Ministra Gospodarki

WYMAGANIA W ZAKRESIE EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ

Lp.	Nazwa wyrobu	Symbol PKW i U	Wymagania w zakresie efektywności energetycznej		
1	2	3	4		
1	Kotły centralnego ogrzewania ogrzewane paliwem stałym, ciekłym lub gazowym	28.22.12 -00.07	Sprawność przy mocy nominalnej P_n i średniej temperaturze wody kotłowej 70 °C (%)		
		-00.11			
		-00.12	Dla kotłów opalanych koksem		
		-00.13	lub węglem kamiennym $\geq 4,35 \log P_n + 68,65$		
		-00.19	Dla kotłów opalanych		
		-00.21	węglem brunatnym $\geq 4,35 \log P_n + 65,65$		
		-00.22	Dla kotłów opalanych drewnem		
		-00.29	i $P_n < 350 \text{ kW}$ $\geq 6,477 \log P_n + 58,523$		
		-00.30			
			Dla kotłów opalanych paliwem ciekłym lub gazowym	Sprawność użyteczna przy mocy nominalnej P_n (%)	Sprawność użyteczna przy obc. część 0,3 P_n (%)
			Rodzaj kotła		
			standardowy	$\geq 84 + 2 \log P_n$	$\geq 80 + 3 \log P_n$
			niskotemperaturowy	$\geq 87,5 + 1,5 \log P_n$	$\geq 87,5 + 1,5 \log P_n$
			kondensacyjny	$\geq 91 + \log P_n$	$\geq 91 + \log P_n$
		28.22.12-00.50	Dla kotłów opalanych paliwem stałym z cyklicznym zasypem		$\geq 70 + 4 \log P_n$

Lp.	Nazwa wyrobu	Symbol PKW i U	Wymagania w zakresie efektywności energetycznej		
1	2	3	4		
2	Urządzenia klimatyzacyjne	29.23.12 z wyjątkiem: 29.23.12-(30.40, 50.3, 50.40, 50.7, 50.80)	Chłodniczy równoważnik pracy $Q_{ch} \geq 2.0$ Grzewczy równoważnik pracy $Q_{grz} \geq 2.0$		
3	Elektryczne urządzenia spawalnicze i zgrzewalnicze	29.40.60	Minimalna sprawność energetyczna	Energetyczny wskaźnik efektywności	Energetyczny wskaźnik efektywności
			η [%]	W_{smax} /kWh/kg/	W_{cmax} /kWh/m.mm/
	Półautomaty spawalnicze w osłonie gazu	29.40.60-50.21 prąd spawania do 200 A prąd spawania do 400 A prąd spawania większy od 400 A	70 75 80	2,5 2,5 2,5	– – –
	Spawarki transformatorowe	29.40.60-63.30 prąd spawania do 160 A prąd spawania do 250 A prąd spawania większy od 250 A	70 80 80	3,5 3,5 3,5	– – –
	Spawarki prostownikowe	29.40.60-63.50 prąd spawania do 160 A prąd spawania do 200 A prąd spawania do 400 A prąd spawania większy ponad 400 A	75 75 77 80	4,0 4,0 4,0 4,0	– – – –
	Przecinarki plazmowe ręczne	29.40.60-65.50 prąd cięcia do 100 A	70	–	0,06 kWh/m.mm
4	Chłodziarki, chłodziarko – zamrażarki i zamrażarki typu domowego	29.71.11 z wyjątkiem: 29.71.11-(33.20, 33.30, 33.40)	Wskaźnik efektywności energetycznej $E \leq 110$ %		
	Zmywarki typu domowego	29.71.12	Wskaźnik efektywności energetycznej $E \leq 1,12$		
	Pralki bębnowe typu domowego	29.71.13-30 29.71.13-50 z wyjątkiem: 29.71.13-(50.14, 50.15)	Jednostkowe zużycie energii elektrycznej $E \leq 0.35$ kWh/kg		
	Pralko - suszarki typu domowego	29.71.13-50.14	Jednostkowe zużycie energii elektrycznej $E \leq 1.17$ kWh/kg		
	Suszarki typu domowego	29.71.13-70.00	Jednostkowe zużycie energii elektrycznej – dla suszarek z odprowadzeniem powietrza $E \leq 0.83$ kWh/kg – dla suszarek kondensacyjnych $E \leq 0.91$ kWh/kg		

Lp.	Nazwa wyrobu	Symbol PKW i U	Wymagania w zakresie efektywności energetycznej
1	2	3	4
	Odkurzacze typu domowego	29.71.21.13.00 29.71.21.15.90	Podciśnienie $P \geq 17 \text{ kPa}$ Wydatek powietrza $Q \geq 26 \text{ dm}^3/\text{s}$ Sprawność $\geq 19 \%$
	Ogrzewacze wody przepływowe	29.71.25 z wyjątkiem: 29.71.25-70.00	Jednostkowe zużycie energii elektrycznej $E \leq 0.125 \text{ kWh/kg}$
	Ogrzewacze wody akumulacyjne	29.71.25 z wyjątkiem: 29.71.25-(50.10, 50.20, 70.00)	Sprawność $\eta \geq 82 \%$ dla $V_{zn} \leq 30 \text{ dm}^3$ $\eta \geq 85 \%$ dla $V_{zn} > 30 \text{ dm}^3$ Samoczynny spadek temperatury wody $\Delta t \leq 1.1 \text{ K/h}$ dla $V_{zn} \leq 30 \text{ dm}^3$ $\Delta t \leq 0.9 \text{ K/h}$ dla $V_{zn} > 30 \text{ dm}^3$ Dobowe straty energii elektrycznej $E \leq 0.9 \text{ kWh/24 h}$ dla $V_{zn} \leq 30 \text{ dm}^3$ $E \leq 0.85 \text{ kWh/24h}$ dla $V_{zn} > 30 \text{ dm}^3$
	Ogrzewacze wewnętrzne promiennikowe	29.71.26 z wyjątkiem: 29.71.26-90.30	Temperatura w strefie otworów wylotowych $T \geq 95 \text{ }^\circ\text{C}$
	Ogrzewacze wewnętrzne przewiewowe	29.71.26 z wyjątkiem: 29.71.26-90.30	Czas nagrzewu powierzchni roboczej $t \leq 9 \text{ min}$
	Termowentylatory gospodarstwa domowego	29.71.26 z wyjątkiem: 29.71.26-90.30	Temperatura strumienia wypływającego powietrza $T \geq 65 \text{ }^\circ\text{C}$
	Ogrzewacze wewnętrzne olejowe	29.71.26 z wyjątkiem: 29.71.26-90.30	Czas nagrzewu $t \leq 14 \text{ min}$
	Kuchnie mikrofalowe	29.71.27	Sprawność $\geq 53 \%$ Stopień równomierności pieczenia $G \geq 2$
	Kuchnie, kuchenki i piekarniki elektryczne – płytki pełne – płyty ceramiczne – piekarniki	29.71.28 z wyjątkiem: 29.71.28-50.00	Sprawność $\eta \geq 70 \%$ $\eta \geq 73 \%$ Straty ciepłe $k \leq 9.5 \text{ W/dm}^2$
5	Kuchnie i kuchenki gazowe domowego użytku	29.72.11-13 29.72.11-15	palniki nawierzchniowe odkryte 58 % palniki nawierzchniowe zakryte 50 % palniki pomocnicze 45 % moc palnika piekarnika potrzebna do utrzymania temperatury $230 \text{ }^\circ\text{C}$ $P < 0,84 + 0,02V \text{ (kW)}$; V-poj. Użytkowa komory (dm^3) Wartości powyższe powinny być osiągnięte przy stężeniu tlenu węgla w nierozcieńczonych spalinach nie większych niż 0,05%
	Promienniki gazowe	29.72.11-70.20	Ogólna 80 % Radiacyjna 55 %
	Ogrzewacze pomieszczeń	29.72.12 z wyjątkiem:	
	rura promieniująca	29.72.12-33.30, -33.40,	Ogólna 80 % Radiacyjna 55 %
	konwekcyjne	-33.50, -35.90, -55.00,	78 % dla mocy do 3,5 kW; 82 % powyżej 3,5 kW oraz przy 40 % mocy znamionowej lub minimalnej mocy cieplnej deklarowanej przez producenta odpowiednio 73 % i 77 %

Lp.	Nazwa wyrobu	Symbol PKW i U	Wymagania w zakresie efektywności energetycznej				
1	2	3	4				
	przepływowe wymiennikowe nagrzewnice powietrza		82 %				
	kondensacyjne		100%				
	przepływowe						
	bezwymiennikowe nagrzewnice powietrza		niedopał max. 0,009 % CO				
	Gazowe grzejniki wody przepływowej	29.72.12-33.30 29.72.14-00.20	80 % do mocy 9 kW 82 % powyżej 9 kW				
	Gazowe podgrzewacze wody pojemnościowe	29.72.12-33.50 29.72.14-00.10	82%				
	Gazowe podgrzewacze domowe do indywidualnego centralnego ogrzewania	29.72.12-33.40 29.72.14-00.30	Sprawność (%) przy mocy nominalnej P _n (kW) oraz 0,3 P _n nie mniejsza niż 87,5 + 1,5 log P _n				
	Urządzenia grzewcze na gaz lub paliwa ciekłe, pozostałe /ogrzewacze pomieszczeń konwekcyjne/	29.72.12-35.90 29.72.12-55.00	Sprawność użyteczna (%) przy mocy nominalnej P _n (kW)				
			Z odprowadzeniem spalin typu B1 i B2	O mocy ≥ 3,5 kW	78 %		
				O mocy > 3,5 kW	82 %		
			Z odprowadzeniem spalin typu C	O mocy > 3,5 kW	82 %		
				O mocy > 3,5 kW	86 %		
	Podgrzewacze, nagrzewnice powietrza rozdzielcze gorącego powietrza nieelektryczne	29.72.13.00-00.90	Sprawność użyteczna (%) przy mocy nominalnej P _n (kW)				
			Opalanych paliwem ciekłym	nie mniejsza niż 84 + 2 log P _n			
			Opalanych paliwem gazowym	nie mniejsza niż 84 + 2 log P _n			
6	Silniki elektryczne asynchroniczne ogólnego przeznaczenia 1 i 3-fazowe na napięcie 220 V i 380 V o mocy od 0,75 kW do 200 kW		Najmniejsze dopuszczalne wartości sprawności znamionowej				
		moc(kW)	Sprawność przy ilości par biegunów				
				2p = 2	2p = 4	2p = 6	2p = 8
		31.10.22					
		-30.90	≥ 0,75	70			
		-50.90	≥ 0,75	72			
		31.10.23					
		-00.11	≥0,75	74	74	70	70
		31.10.24					
		-03.10	1,1	77	75	72	72
		-03.21	1,5	78	77	74	74
			2,2	82	79	78	77
			3	83	81	80	79
			4	84	82	82	81
			5,5	85	83	83	81,5
			7,5	86	84	84	82,5
		31.10.24 -05.11	11	87	86	86	86
		-05.19	15	88	87	87	87
		-05.21	18,5	89	88	88	87,5
			22	89	89	89	89
			30	91	91	91	90,5
			37	92	91,5	91,5	91
		31.10.24 -07.11	45	93	92	92	91,5
		-07.19	55	93,5	92,5	92,5	91,5
-07.21	75	93,5	93	93	92		
31.10.25							
-40.21	90	94	93,5	93,5	92,5		
-40.31	110	94,5	94	94	93,5		
-40.41	132	94,5	94	94	93,5		
-40.41	160	95	94,5	94,5	94		
-40.51	200	95	94,5	94,5	94		

Lp.	Nazwa wyrobu	Symbol PKW i U	Wymagania w zakresie efektywności energetycznej
1	2	3	4
7	Żarówki halogenowe do ogólnych celów oświetleniowych (z wyłączeniem żarówek z odbłyśnikiem)	31.50.12-93.10 31.50.12-95.10	Wskaźnik efektywności energetycznej E_i $E_i < 95\%$
	Żarówki o mocy nie mniejszej niż 25 W i nie większej niż 200 W na napięcie sieciowe do ogólnych celów (z wyłączeniem żarówek z odbłyśnikiem)	31.50.13-00.1	Wskaźnik efektywności energetycznej E_i $E_i < 130\%$
	Światłówki proste głównego szeregu (z wyłączeniem światłówek z odbłyśnikiem)	31.50.15-10.00	Wskaźnik efektywności energetycznej E_i $E_i < 60\%$
	Światłówki kształtowe	31.50.15-30.00	
	Światłówki jednotrzonkowe	31.50.15-30.00	
	Światłówki o udoskonalonym oddawaniu barw	31.50.15-10.00 31.50.15-30.00	
	Światłówki zintegrowane (z wyłączeniem światłówek z odbłyśnikiem)	31.50.15-30.00	

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 26 marca 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach.

(Dz. U. Nr 30, poz. 291, z dnia 12 kwietnia 1999 r.)

Na podstawie art. 46 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz z 1998 r. Nr 94, poz. 594, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 132, poz. 867), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 7 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Taryfa przedsiębiorstwa energetycznego prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie obrotu ciepłem zawiera stawki opłat abonamentowych za przyłącze – wyrażone w złotych oraz określa warunki prowadzenia rozliczeń na podstawie ustalonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w ust. 1-3:

- 1) cen za zamówioną moc cieplną,
- 2) cen ciepła,
- 3) cen nośnika ciepła,
- 4) stawek opłat za usługi przesyłowe.”;

2) w § 10:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stanowią średnie roczne koszty w okresie, o którym mowa w § 16 ust. 1, związane z eksploatacją urządzeń i instalacji przekazywanych do eksploatacji w wyniku inwestycji rozwojowych, modernizacyjnych i z zakresu ochrony środowiska, ustalone na podstawie:

- 1) założeń do planu albo planu zaopatrzenia w ciepło, o którym mowa w art. 19 i 20 ustawy, lub
- 2) obowiązującego w przedsiębiorstwie planu rozwoju i modernizacji, w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na ciepło.”;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej w źródle ciepła, jako uzasadnione koszty wytwarzania, przetwarzania i magazynowania ciepła przyjmuje się różnicę między łącznymi uzasadnionymi kosztami prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przetwarzania oraz magazynowania ciepła i energii elektrycznej a kosztami uzyskania przychodu ze sprzedaży takiej samej wielkości mocy i ilości energii elektrycznej w porównywalnej elektrowni kondensacyjnej.”;

3) w § 11:

a) skreśla się ust. 2,

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Jeżeli umowa sprzedaży ciepła stanowi, że przedsiębiorstwo ciepła stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, prowadzi również działalność gospodarczą w zakresie eksploatacji węzła cieplnego i instalacji odbiorczych należących do odbiorcy, a odbiorca żąda opłaty z tego tytułu, uzasadnione koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, obejmują odpowiednio koszty prowadzenia działalności, wraz z opłatami, których żądał odbiorca.”;
- 4) w § 12 ust. 2:
- a) w pkt 1 i 2 oznaczenie symbolu A otrzymuje brzmienie:
- „A – wskaźnik udziału opłat za zamówioną moc ciepłą w łącznych opłatach za zamówioną moc ciepłą i ciepło w roku obrotowym dla danej grupy odbiorców, którego wartość powinna wynikać z udziału kosztów stałych w łącznych kosztach wytwarzania, przetwarzania i magazynowania ciepła i nie może być wyższa niż 0,3,”
- b) w pkt 4 na końcu zdania, po przecinku, dodaje się wyrazy „a w przypadku węzłów grupowych liczbę budynków zasilanych z tych węzłów,”;
- 5) w § 13 ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) kosztów związanych z eksploatacją urządzeń i instalacji przekazywanych do eksploatacji w wyniku inwestycji rozwojowych, modernizacyjnych i z zakresu ochrony środowiska, określonych jako średnie roczne koszty w okresie, o którym mowa w § 16 ust. 1, na podstawie:
- a) założeń do planu albo planu zaopatrzenia w ciepło, o których mowa w art. 19 i 20 ustawy, lub
- b) obowiązującego dla przedsiębiorstwa planu rozwoju i modernizacji sieci ciepłowniczej oraz przyłączenia do tej sieci nowych źródeł ciepła i obiektów.”;
- 6) § 14 otrzymuje brzmienie:
- „§ 14. Bazowe ceny i stawki opłat, o których mowa w § 12 ust. 1, ustala się na podstawie jednostkowych kosztów, obliczanych według zasad określonych w § 12 ust. 2 i 3, powiększonych o ustaloną przez przedsiębiorstwo energetyczne marżę zysku, nie wyższą niż 10%, z uwzględnieniem interesów przedsiębiorstwa energetycznego i ochrony interesów odbiorców.”;
- 7) w § 17:
- a) w ust. 3 oznaczenia symboli C_{wn} , C_{gn} , C_{on} , C_{wb} , C_{gb} , C_{ob} otrzymują brzmienie:
- „ C_{wn} , C_{gn} , C_{on} – nowe ceny węgla, gazu i oleju po zmianie dla danego sortymentu paliw, pod warunkiem że ich zakup jest dokonywany od tego samego dostawcy lub od dostawcy oferującego niższe ceny niż dotychczasowy dostawca,
- C_{wb} , C_{gb} , C_{ob} – dotychczasowe ceny węgla, gazu i oleju przed zmianą, określone na podstawie dokumentów potwierdzających zakup tych paliw,”
- b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:
- „4. Wysokość współczynnika korekcyjnego, o którym mowa w ust. 2 i 3, określa przedsiębiorstwo energetyczne, z zastrzeżeniem ust. 5.
5. Wysokość współczynnika korekcyjnego, określona we wniosku o zatwierdzenie taryfy przez przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję, zatwierdza Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, przy zatwierdzaniu taryfy.”;
- 8) w § 24 w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
- „1. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek odbiorcy, przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w § 7 ust. 1–3, mogą prowadzić rozliczenia, w których zamiast ceny za zamówioną moc ciepłą i ceny ciepła stosuje się tylko ceny ciepła nie przekraczające wartości obliczonej według wzoru.”;
- 9) § 26 otrzymuje brzmienie:
- „§ 26.1. W przypadku nowo tworzonego przedsiębiorstwa energetycznego lub podjęcia przez istniejące przedsiębiorstwo energetyczne nowego rodzaju działalności gospodarczej w zakresie zaopatrzenia w ciepło, podstawę do określenia jednostkowych kosztów, o których mowa w § 12–15 i § 30, stanowią koszty planowane w okresie kolejnych 12 miesięcy kalendarzowych od podjęcia:
- 1) działalności gospodarczej przez nowo utworzone przedsiębiorstwo energetyczne lub
- 2) nowego rodzaju działalności gospodarczej.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa energetyczne opracowują pierwszą taryfę dla ciepła zgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ustawy.”;
- 10) w § 30 w ust. 1 w pkt 2 lit. a) po wyrazach „wskazań ciepłomierza” dodaje się wyrazy „lub wodomierza”;
- 11) § 38 otrzymuje brzmienie:
- „§ 38.1. Koszty zakupu ciepła dostarczonego do budynku lub wytworzenia ciepła w kotłowni lokalnej znajdującej się w budynku rozlicza z indywidualnymi odbiorcami w lokalach znajdujących się w tym budynku właściciel budynku lub zarządca działający na podstawie umowy o zarządzanie budynkiem, zwanej dalej „zarządzającym”.
2. Rozliczenia, o których mowa w ust. 1, może prowadzić przedsiębiorstwo energetyczne lub inna osoba albo jednostka organizacyjna, na podstawie odrębnej umowy zawartej z właścicielem lub zarządzającym budynkiem.”;
- 12) w § 40:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Udział opłat stałych w łącznych opłatach, o których mowa w ust. 1, ponoszonych w okresie rozliczeniowym, nie może być wyższy niż 50 %.”;
- b) skreśla się ust. 3,
- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Odczyty wskazań urządzeń, o których mowa w ust. 4 pkt 2 i 3, przeprowadza się co najmniej raz w roku, w terminach określonych przez zarządzającego budynkiem.”;
- 13) w § 41 skreśla się ust. 2;

14) w § 44:

- a) w ust. 3 w pkt 2 lit. B) otrzymuje brzmienie:
„b) liczba osób zameldowanych w lokalu.”;
- b) w ust. 4 w pkt 2 w oznaczeniu symbolu L_u i L_o po wyrazie „zameldowanych” skreśla się wyrazy „na pobyt stały”;

15) w § 51 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Określa się następujące wysokości upustów, o których mowa w ust. 1:

- 1) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 1, za każdą rozpoczętą dobę niedogrzewania, w wysokości stanowiącej równowartość:
 - a) jednej trzydziestej opłaty miesięcznej za ogrzewanie, jeżeli obniżenie temperatury w lokalu nie przekroczyło 2 °C w stosunku do temperatury obliczeniowej,
 - b) jednej piętnastej opłaty miesięcznej za ogrzewanie, jeżeli obniżenie temperatury w lokalu przekroczyło 2 °C w stosunku do temperatury obliczeniowej,
- 2) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 2, za każdą rozpoczętą dobę, w której wystąpiło zniżenie temperatury ciepłej wody użytkowej, w wysokości stanowiącej równowartość:
 - a) jednej trzydziestej opłaty miesięcznej za ciepło na podgrzewanie wody użytkowej, jeżeli temperatura wody nie była niższa od 40 °C,
 - b) jednej piętnastej opłaty miesięcznej za ciepło na podgrzewanie wody użytkowej, jeżeli temperatura wody była niższa od 40 °C;

16) w § 52:

- a) w ust. 1 po wyrazach „do rozliczenia” skreśla się wyraz „rocznych”;
- b) w ust. 3 wyrazy „rok obrotowy” zastępuje się wyrazami „okres rozliczeniowy”;

17) w § 55 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W uzasadnionych przypadkach, gdy wymaga tego ochrona interesów indywidualnych odbiorców w lokalach, w okresie nie dłuższym niż 3 lata od dnia wejścia w życie rozporządzenia, zarządzający budynkiem może:

- 1) ustalić uśrednione opłaty za ogrzewanie i podgrzewanie wody użytkowej dla więcej niż jednego budynku, w celu ograniczenia wzrostu opłat ponoszonych przez indywidualnych odbiorców w lokalach,
- 2) prowadzić rozliczenia, o których mowa w § 40 i 44:
 - a) na podstawie średniej ilości ciepła dostarczonego do instalacji odbiorczych w budynku, określonej w oparciu o dane z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych; w przypadku braku danych za trzy okresy rozliczeniowe – na podstawie danych z krótszego okresu,
 - b) według dotychczasowych zasad – w budynkach częściowo wyposażonych w urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania i kosztów podgrzewania wody wodociągowej,
- 3) pobierać opłaty zmienne za ogrzewanie i podgrzewanie wody wodociągowej przez 12 miesięcy okresu rozliczeniowego.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Henryk Kanoniczak, dyrektor Zachodniego Oddziału Terenowego z siedzibą w Poznaniu, podpisuje pierwszą w kraju taryfę dla ciepła S.M. Zazamcze z Włocławka.
Fot. archiwum

Zatwierdzone taryfy dla ciepła (stan na 30.04.1999 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Podwyżka w %
Warszawa	Elektrociepłownie Warszawskie S.A. w Warszawie	8,8 %
	Płocka Energetyka Ciepła sp. z o.o. w Płocku	7,9 %
Wrocław	Energetyka Ciepła Opolszczyzny S.A.	10,98 %
	Przedsiębiorstwo Usług Techniczno-Socjalnych Jelcz-Laskowice	9,70 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Świdnica	13,74 %
	Zespół Elektrociepłowni Wrocław S.A.	10,55 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A. Wrocław	10,27 %
Poznań	S.M. „Zazamcze” Włocławek	5,7 %
	„Mostostal Słupca” S.A.	13,3 %
	Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A.	11,17 %
	Fabryka Akcesoriów Meblowych S.A. Chelmno	9,9 %
	Miejski Zakład Energetyki Ciepłej Słupca	8,85 %
	Elektrociepłownia Kalisz-Piwnice S.A.	12,77 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Ciechocinek	9,02 %
	Przedsiębiorstwo Komunalne w Tucholi sp. z o.o. Tuchola	11,1 %
	Zakłady Sprzętu Motoryzacyjnego „POLMO” S.A. Brodnica	14,83 %
Gdańsk	Miejskie Przedsiębiorstwo Ciepłowniczo-Komunalne KOKSIK sp. z o.o. w Redzie	13,76 %
	Okręgowe Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o. w Gdyni	15,99 %
Kraków	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej i Gospodarki	
	Wodno-Ściekowej „ENWOS” sp. z o.o. w Chelmku	13,3 %
	Zakład Czynn timerów Energetycznych sp. z o.o. w Nowej Dębie	-1,0 %
Katowice	Zespół Elektrociepłowni Bytom S.A.	14 %
	Zespół Elektrociepłowni Bielsko-Biała S.A.	13,2 %
	Elektrownia Chorzów S.A.	13,34 %
	Elektrownia Jaworzno III S.A.	14,99 %
	Elektrociepłownia Zabrze S.A. w Zabrze	13,64 %
	Elektrociepłownia Katowice S.A.	15 %
	Przedsiębiorstwo Komunalne „THERMA” sp. z o.o. w Bielsku-Białej	11,32 %
	Elektrociepłownia Tychy S.A.	14,91 %
	Energetyka Cieszyńska S.A.	7,88 %
	WZE WOJZEC sp. z o.o. w Wojkowicach	14,63 %
Łódź	Spółka Ciepłowniczo-Energetyczna Jaworzno III Sp. z o.o.	9,8 %
	Zespół Elektrociepłowni S.A. w Łodzi	10,7 %
	Elektrociepłownia Zduńska Wola sp. z o.o.	8,9 %
	Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych i Transformatorów EMIT S.A.	13,66 %
Szczecin	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Kamień Pomorski	6,67 %
	Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A. Nowe Czarnowo	12,06 %
	Geotermia Pyrzyce sp. z o.o. Pyrzyce	15 %
Lublin	Elektrociepłownia Lublin-Wrotków sp. z o.o. w Lublinie	4,34 %
	Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. w Zamościu	14,50 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o. w Zamościu	14,97 %
	Elektrociepłownia Białystok S.A. w Białymstoku	9,02 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki sp. z o.o. w Białymstoku	14,98 %
	Miejski Zakład Komunalny w Rejowcu Fabrycznym	16,50 %
	Elektrociepłownia GIGA sp. z o.o. w Świdniku	8,47 %
	Energoinwest Białystok S.A. w Białymstoku	13,11 %
	Lubelskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o.	12,43 %

Zatwierdzone taryfy dla energii elektrycznej (stan na 30.04.1999 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji	
		Taryfy	Zmiany w taryfie
1.	Zielonogórskie Zakłady Energetyczne S.A.	15.02.1999 r.	
2.	Zamojska Korporacja Energetyczna S.A.	15.02.1999 r.	
3.	Zakład Energetyczny Koszalin S.A. w Koszalinie	15.02.1999 r.	
4.	Zakład Energetyczny Kraków S.A.	16.02.1999 r.	19.02.1999 r.
5.	Rzeszowski Zakład Energetyczny S.A.	16.02.1999 r.	15.04.1999 r.
6.	Górnośląski Zakład Elektroenergetyczny S.A.	16.02.1999 r.	14.04.1999 r.
7.	Zakład Energetyczny Opole S.A. w Opolu	16.02.1999 r.	
8.	Zakład Energetyczny Bydgoszcz S.A.	16.02.1999 r.	12.04.1999 r.
9.	Beskidzka Energetyka S.A.	16.02.1999 r.	
10.	Zakład Energetyczny Szczecin S.A.	16.02.1999 r.	
11.	Zakład Energetyczny Toruń S.A.	16.02.1999 r.	
12.	STOEN Stołeczny Zakład Energetyczny S.A.	16.02.1999 r.	
13.	Zakład Energetyczny Tarnów S.A.	16.02.1999 r.	
14.	Energetyka Kaliska S.A.	16.02.1999 r.	
15.	Zakład Energetyczny Słupsk S.A.	17.02.1999 r.	
16.	Zakład Energetyczny Legnica S.A.	17.02.1999 r.	
17.	Zakład Energetyczny Gorzów S.A.	17.02.1999 r.	29.04.1999 r.
18.	Zakład Energetyczny Płock S.A.	17.02.1999 r.	15.04.1999 r.
19.	Zakład Energetyczny Jelenia Góra S.A.	17.02.1999 r.	
20.	Lubelskie Zakłady Energetyczne S.A.	17.02.1999 r.	
21.	Zakłady Energetyczne Okręgu Radomsko-Kieleckiego S.A.	17.02.1999 r.	
22.	„ENERGA” – Gdańska Kompania Energetyczna S.A.	17.02.1999 r.	
23.	Będziński Zakład Elektroenergetyczny S.A.	17.02.1999 r.	
24.	Zakład Energetyczny Częstochowa S.A.	17.02.1999 r.	
25.	Łódzki Zakład Energetyczny S.A.	17.02.1999 r.	
26.	Elbląskie Zakłady Energetyczne S.A. w Elblągu	17.02.1999 r.	
27.	Zakład Energetyczny Olsztyn S.A.	18.02.1999 r.	
28.	Zakład Energetyczny Łódź-Teren S.A.	18.02.1999 r.	
29.	Zakład Energetyczny Białystok S.A.	18.02.1999 r.	
30.	Zakład Energetyczny Wrocław S.A.	19.02.1999 r.	
31.	Zakład Energetyczny Wałbrzych S.A.	19.02.1999 r.	20.04.1999 r.
32.	Zakład Energetyczny Warszawa-Teren S.A.	19.02.1999 r.	
33.	Energetyka Poznańska S.A.	19.02.1999 r.	
34.	Zespół Elektrociepłowni Wybrzeże S.A. w Gdańsku	15.03.1999 r.	
35.	Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A.	15.03.1999 r.	
36.	Elektrociepłownia Białystok S.A.	15.03.1999 r.	
37.	Elektrownia Chorzów S.A.	15.03.1999 r.	
38.	Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A. w Ostrołęce	26.03.1999 r.	
39.	Zespół Elektrociepłowni w Łodzi S.A.	26.03.1999 r.	
40.	Zespół Elektrociepłowni BYTOM w Bytomiu S.A.	26.03.1999 r.	
41.	Elektrownia Skawina S.A.	26.03.1999 r.	
42.	Elektrownia „HALEMBIA” S.A.	26.03.1999 r.	
43.	Elektrociepłownie Warszawskie S.A.	26.03.1999 r.	21.04.1999 r.
44.	Elektrownia „Blachownia” S.A.	26.03.1999 r.	
45.	Elektrociepłownia Gorzów S.A.	31.03.1999 r.	
46.	Elektrociepłownia Zabrze S.A.	31.03.1999 r.	
47.	Elektrociepłownia „Będzin” S.A.	31.03.1999 r.	
48.	Zespół Elektrociepłowni Poznańskich S.A.	1.04.1999 r.	
49.	Zespół Elektrociepłowni Wrocław S.A.	1.04.1999 r.	
50.	Elektrownia Stalowa Wola S.A.	1.04.1999 r.	
51.	Elektrownia Jaworzno III S.A.	8.04.1999 r.	
52.	Elektrownia ŁAGISZA S.A.	8.04.1999 r.	
53.	Elektrownia Łaziska S.A.	8.04.1999 r.	
54.	Elektrownia Siersza S.A.	8.04.1999 r.	
55.	Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.	12.04.1999 r.	
56.	Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.	14.04.1999 r.	
57.	Elektrownia im. Tadeusza Kościuszki S.A. w Polańcu	20.04.1999 r.	
58.	Elektrownia Turów w Bogatyni	20.04.1999 r.	
59.	Elektrownia Bełchatów Przedsiębiorstwo Państwowe	21.04.1999 r.	
60.	Elektrownie Szczytowo-Pompowe S.A.	29.04.1999 r.	
61.	Zespół Elektrociepłowni Bielsko-Biała S.A.	29.04.1999 r.	
62.	Elektrownia „Kozienice” S.A.	30.04.1999 r.	
63.	Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A.	30.04.1999 r.	

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY KONCESJE Z URZĘDU

WCC – wytwarzanie ciepła

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Cementownia Małogoszcz S.A. (patrz: PCC/1)	28-366 Małogoszcz, ul. Warszawska 110
2	„AESCULAP CHIFA” sp. z o.o. (patrz: PCC/3)	64-300 Nowy Tomyśl, ul. Tysiąclecia 14
3	„Hortex Holding” S.A.	09-100 Płońsk, ul. Przemysłowa 13
4	Fabryka WYROBÓW Runowych „Runotex” S.A. (patrz: PCC/4)	62-800 Kalisz, ul. Szopena 23
5	Fabryka Mebli „FORTE” S.A.	07-300 Ostrów Mazowiecka, ul. Biała 1
6	Spółdzielcza Agrofirma Szczekociny	42-255 Szczekociny, ul. Parkowa 1
7	Zakład Techniki i Inżynierii Komunalnej „Energotech-2” sp. z o.o. (patrz: OCC/6)	72-600 Świnoujście, ul. Jana z Kolna 2
8	Kaszubska Wytwórnia Drożdży sp. z o.o.	84-315 Maszewo Łęborskie, ul. Fabryczna 3
9	„TABEX” sp. z o.o. (patrz: PCC/10)	19-400 Olecko, ul. Gołdapska 22
10	Wytwórnia Podkładów Strunobetonowych S.A.	64-850 Ujście
11	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „ARPOL” sp. z o.o.	65-119 Zielona Góra, ul. Trasa Północna 14
12	Zamojskie Fabryki Mebli S.A. (patrz: PCC/12)	22-400 Zamość, ul. Kilińskiego 85
13	Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. (patrz: PCC/13)	33-380 Krynica, ul. Kraszewskiego 27
14	Zakłady Przemysłu Owocowo-Warzywnego „AGROS-ŁOWICZ” sp. z o.o. (patrz: PCC/14)	99-400 Łowicz, ul. Gen. Wł. Sikorskiego 5
15	Zakłady Chemiczne „Organika” w Żarowie S.A. (patrz: PCC/15)	58-130 Żarów, ul. Armii Krajowej 65
16	„Huta Ostrowiec” S.A. (patrz: PCC/16 i OCC/7)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 2
17	„METANOL” sp. z o.o.	41-503 Chorzów, ul. Narutowicza 15
18	Fabryka Maszyn w Leżajsku, Przedsiębiorstwo Państwowe	37-300 Leżajsk, ul. Hutnicza 1
19	Cukrownia „Łubna” S.A.	28-500 Kazimierza Wielka, ul. 1-go Maja 14
20	Rafineria Czechowice S.A.	43-502 Czechowice-Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2
21	Jagoda Dołowicz, Ryszard Dołowicz – „Węglotor” S.C. (patrz: PCC/19)	77-310 Debrzno, ul. Miła 22
22	„ENERGIA ŻYRARDÓW” S.A. (patrz: PCC/22)	96-300 Żyrardów, ul. Okrzei 54
23	EATON TRUCK COMPONENTS S.A.	83-110 Tczew, ul. 30-go Stycznia 55

Legenda:

Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła

Occ – obrót ciepłem

PCC – przesyłanie i dystrybucja ciepła

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Cementownia Małogoszcz S.A. (patrz: WCC/1)	28-366 Małogoszcz, ul. Warszawska 110
2	Gmina Recz – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej (patrz: OCC/2)	73-210 Recz, ul. Środkowa 7
3	„AESCULAP CHIFA” sp. z o.o. (patrz: WCC/2)	64-300 Nowy Tomyśl, ul. Tysiąclecia 14
4	Fabryka WYROBÓW Runowych „Runotex” S.A. (patrz: WCC/4)	62-800 Kalisz, ul. Szopena 23
5	Gmina Polanów – Zakład Usług Komunalnych w Polanowie	76-130 Polanów, ul. Bobolicka 9
6	Miasto Łańcut – Miejski Zakład Energetyki Ciepłej (patrz: OCC/3)	37-300 Łańcut, ul. Traugutta 20
7	Międzyzakładowa Spółdzielnia Mieszkaniowa „Budowlanka” (patrz: OCC/4)	32-600 Oświęcim, ul. Balandy 4 d
8	Zakłady Chemiczne „Organika Sarzyna”, Przedsiębiorstwo Państwowe w Nowej Sarzynie	37-310 Nowa Sarzyna, ul. Chemików 1
9	Ozorkowskie Przedsiębiorstwo Komunalne sp. z o.o. (patrz: OCC/5)	95-035 Ozorków, ul. Zwirki 30
10	„TABEX” sp. z o.o. (patrz: WCC/9)	19-400 Olecko, ul. Gołdapska 22
11	Gmina Nowy Staw – Administracja Kosztów Mieszkalnych w Nowym Stawie	82-230 Nowy Staw, ul. Westerplatte 20

12	Zamojskie Fabryki Mebli S.A. (patrz: WCC/12)	22-400 Zamość, ul. Kilińskiego 85
13	Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. (patrz: WCC/13)	33-380 Krynica, ul. Kraszewskiego 37
14	Zakłady Przemysłu Owocowo-Warzywnego „AGROS-ŁOWICZ” sp. z o.o. (patrz: WCC/14)	99-400 Łowicz, ul. Gen. Wł. Sikorskiego 5
15	Zakłady Chemiczne „Organika” w Żarowie S.A. (patrz: WCC/15)	58-130 Żarów, ul. Armii Krajowej 65
16	„Huta Ostrowiec” S.A. (patrz: WCC/16 i OCC/7)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 2
17	Gmina Trzciel – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	66-320 Trzciel, Plac Zjednoczenia Narodowego 29
18	Katowicki Holding Węglowy S.A. (patrz: OCC/9)	40-022 Katowice, ul. Damrota 18
19	Jagoda Dołowicz, Ryszard Dołowicz – „Węglotor” S.C. (patrz: WCC/21)	77-310 Debrzno, ul. Miła 22
20	Cukrownia „Gryfice” S.A.	72-300 Gryfice, ul. Fabryczna 2
21	Zakłady Przetwórstwa Zbożowego „Szymanów” sp. z o.o.	96-515 Teresin, Al. XX lecia 36
22	„ENERGIA ŻYRARDÓW” S.A. (patrz: WCC/22)	96-300 Żyrardów, ul. Okrzei 54

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Occ – obrót ciepłem

OCC – obrót ciepłem

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o.	22-300 Krasnystaw, ul. Piekarskiego 3
2	Gmina Recz – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej (patrz: PCC/2)	73-210 Recz, ul. Środkowa 7
3	Miasto Łańcut – Miejski Zakład Energetyki Ciepłej (patrz: PCC/6)	37-100 Łańcut, ul. Traugutta 20
4	Międzyzakładowa Spółdzielnia Mieszkaniowa „Budowlanka” (patrz: PCC/7)	32-600 Oświęcim, ul. Bałandy 4 d
5	Ozorkowskie Przedsiębiorstwo Komunalne sp. z o.o. (patrz: PCC/9)	95-035 Ozorków, ul. Żwirki 30
6	Zakład Techniki i Inżynierii Komunalnej „Energotech-2” sp. z o.o. (patrz: WCC/7)	72-600 Świnoujście, ul. Jana z Kolna 2
7	„Huta Ostrowiec” S.A. (patrz: WCC/16 i PCC/16)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 2
8	Przeworska Gospodarka Komunalna sp. z o.o.	37-200 Przeworsk, Plac Mickiewicza 8
9	Katowicki Holding Węglowy S.A. (patrz: PCC/18)	40-022 Katowice, ul. Damrota 16/18
10	Gmina Jaworzyna Śląska – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	58-140 Jaworzyna Śląska, ul. Wolności 23

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła

WEE – wytwarzanie energii elektrycznej

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Elektrownia Bełchatów II sp. z o.o.	97-406 Bełchatów 5

PEE – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	DAEWOO MOTOR POLSKA sp. z o.o. (patrz: OEE/2)	20-952 Lublin, ul. Melgiewska 7/9
2	Huta „Zawiercie” S.A. (patrz: OEE/4)	42-400 Zawiercie, ul. Okólna 10
3	Z.Ch. „HAJDUKI” (patrz: OEE/3)	41-506 Chorzów, ul. Stalowa 17
4	Fabryka Maszyn Budowlanych i Lokomotyw „BUMAR-FABLOK” S.A. (patrz: OEE/5)	32-500 Chrzanów, ul. Fabryczna 3
5	ABB Elta sp. z o.o. (patrz: OEE/6)	91-905 Łódź, ul. Aleksandrowska 67/93

6	„H. Cegielski – ENERGOCENTRUM” sp. z o.o. (patrz: OEE/7)	61-485 Poznań, ul. 28 Czerwca 1956 r. nr 223/229
7	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „STOREM” sp. z o.o. (patrz: OEE/8)	32-340 Wolbrom, ul. 1 Maja 100
8	Jastrzębska Spółka Węglowa S.A. (patrz: OEE/9)	44-330 Jastrzębie Zdrój, ul. Armii Krajowej 56
9	Rybnicka Spółka Węglowa S.A. (patrz: OEE/10)	44-253 Rybnik, ul. Jastrzębska 10
10	Toruńskie Zakłady Urządzeń Młynskich „SPOMASZ” S.A. (patrz: OEE/11)	87-100 Toruń, ul. Grudziądzka 124/126
11	Kombinat „PZL-HYDRAL” S.A. (patrz: OEE/12)	51-317 Wrocław, ul. Bierutowska 57/59
12	Zakłady Metalurgiczne „Trzebinia”, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: OEE/13)	32-500 Trzebinia, ul. Kościuszki 59
13	„Huta Ostrowiec” S.A. (patrz: OEE/14)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 2
14	Zakłady Tworzyw Sztucznych „ERG” S.A. (patrz: OEE/15)	39-206 Pustków
15	Zakłady Automatyki Przemysłowej ZAP S.A. (patrz: OEE/16)	63-400 Ostrów Wlkp., ul. Krotoszyńska 35
16	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „ENMECH” sp. z o.o. (patrz: OEE/18)	41-219 Sosnowiec, ul. Braci Mieroszewskich 124
17	Korporacja Budowlana „FADOM” S.A. (patrz: OEE/19)	44-240 Żory, ul. Boczna 6
18	Huta „Florian” S.A. (patrz: OEE/20)	41-600 Świętochłowice, ul. Metalowców 5
19	Henryk Barwiński – Zakład Elektryczno-Mechaniczny „EL-WO” (patrz: OEE/17)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 15
20	„Zakłady Metalurgiczne” sp. z o.o. (patrz: OEE/21)	41-905 Bytom, ul. Konstytucji 61
21	Katowicki Holding Węglowy S.A. (patrz: OEE/22)	40-022 Katowice, ul. Damrota 18
22	Huta „Częstochowa” S.A. (patrz: OEE/23)	42-207 Częstochowa, ul. Rejtana 6
23	„Elektro-Energo-Gaz Suszec” sp. z o.o. (patrz: OEE/24)	43-267 Suszec, ul. Piaskowa 35
24	Huta „Kościuszko” S.A. (patrz: OEE/25)	41-500 Chorzów, ul. Moniuszki 11
25	Huta Łabędy S.A. (patrz: OEE/26)	44-109 Gliwice, ul. Zawadzkiego 45
26	Cukrownia i Rafineria „Chybie” S.A. (patrz: OEE/27)	43-520 Chybie, ul. Cieszyńska 6
27	„APATOR – SERVICE” sp. z o.o. (patrz: OEE/28)	40-203 Katowice, Al. Roździeńskiego 188
28	Polskie Koleje Państwowe – PKP, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: OEE/29)	00-928 Warszawa, ul. Chałubińskiego 4
29	Zakłady Produkcji Skórzanej „ESCOTT” S.A. (patrz: OEE/30)	22-100 Chełm, ul. Wojsławicka 7
30	Zakłady Górniczo-Hutnicze „Bolesław” (patrz: OEE/31)	32-332 Bukowno, ul. Kolejowa 37
31	Kopalnia Węgla Kamiennego „NOWA RUDA” (patrz: OEE/32)	57-402 Nowa Ruda, ul. Kłodzka 27
32	Zakłady Koksownicze „Przyjaźń” (patrz: OEE/33)	42-523 Dąbrowa Górnicza, ul. Koksownicza 1
33	„ENERGIA ŻYRARDÓW” S.A. (patrz: OEE/34)	96-300 Żyrardów, ul. Okrzei 54

Legenda:

Oee – obrót energią elektryczną

OEE – obrót energią elektryczną

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	„Energotex” S.A.	00-322 Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 62
2	DAEWOO MOTOR POLSKA sp. z o.o. (patrz: PEE/1)	20-952 Lublin, ul. Metgiewska 7/9
3	Z.Ch. „HAJDUKI” S.A. (patrz: PEE/3)	41-506 Chorzów, ul. Stalowa 17
4	Huta „Zawiercie” S.A. (patrz: PEE/2)	42-400 Zawiercie, ul. Okólna 10
5	Fabryka Maszyn Budowlanych i Lokomotyw „BUMAR-FABLOK” S.A. (patrz: PEE/4)	32-500 Chrzanów, ul. Fabryczna 3
6	ABB Elta sp. z o.o. (patrz: PEE/5)	91-205 Łódź, ul. Sienkiewicza 3
7	„H. Cegielski – ENERGOCENTRUM” sp. z o.o. (patrz: PEE/6)	61-485 Poznań, ul. 28 Czerwca 1956 r. nr 223/229
8	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „STOREM” sp. z o.o. (patrz: PEE/7)	32-340 Wolbrom, ul. 1 Maja 100
9	Jastrzębska Spółka Węglowa S.A. (patrz: PEE/8)	44-330 Jastrzębie Zdrój, ul. Armii Krajowej 56
10	Rybnicka Spółka Węglowa S.A. (patrz: PEE/9)	44-253 Rybnik, ul. Jastrzębska 10
11	Toruńskie Zakłady Urządzeń Młynskich „SPOMASZ” S.A. (patrz: PEE/10)	87-100 Toruń, ul. Grudziądzka 124/126

KONCESJE

12	Kombinat „PZL-HYDRAL” S.A. (patrz: PEE/11)	51-317 Wrocław, ul. Bierutowska 57/59
13	Zakłady Metalurgiczne „Trzebinia”, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: PEE/12)	32-500 Trzebinia, ul. Kościuszki 59
14	„Huta Ostrowiec” S.A. (patrz: PEE/13)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 2
15	Zakład Tworzyw Sztucznych „ERG” S.A. (patrz: PEE/14)	39-206 Pustków
16	Zakłady Automatyki Przemysłowej ZAP S.A. (patrz: PEE/15)	63-400 Ostrów Wlkp., ul. Krotoszyńska 35
17	Henryk Barwiński – Zakład Elektryczno-Mechaniczny „EL-WO” (patrz: PEE/19)	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Samsonowicza 15
18	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „ENMECH” sp. z o.o. (patrz: PEE/16)	41-219 Sosnowiec, ul. Braci Mieroszewskich 124
19	Korporacja Budowlana „FADOM” S.A. (patrz: PEE/17)	44-240 Żory, ul. Boczna 6
20	Huta „Florian” S.A. (patrz: PEE/18)	41-500 Świętochłowice, ul. Metalowców 5
21	„Zakłady Metalurgiczne” sp. z o.o. (patrz: PEE/20)	41-905 Bytom, ul. Konstytucji 61
22	Katowicki Holding Węglowy S.A. (patrz: PEE/21)	40-022 Katowice, ul. Damrota 18
23	Huta „Częstochowa” S.A. (patrz: PEE/22)	42-207 Częstochowa, ul. Rejtana 6
24	„Elektro-Energo-Gaz Suszec” sp. z o.o. (patrz: PEE/23)	43-267 Suszec, ul. Piaskowa 35
25	Huta „Kościszko” S.A. (patrz: PEE/24)	41-400 Chorzów, ul. Moniuszki 11
26	Huta Łabędy S.A. (patrz: PEE/25)	44-109 Gliwice, ul. Zawadzkiego 45
27	Cukrownia i Rafineria „Chybie” S.A. (patrz: PEE/26)	43-520 Chybie, ul. Cieszyńska 6
28	„APATOR – SERVICE” sp. z o.o. (patrz: PEE/27)	40-203 Katowice, Al. Roździeńskiego 188
29	Polskie Koleje Państwowe – PKP, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: PEE/28)	00-928 Warszawa, ul. Chałubińskiego 4
30	Zakłady Produkcji Skórzanej „ESCOTT” S.A. (patrz: PEE/29)	22-100 Chełm, ul. Wojsławicka 7
31	Zakłady Górniczo-Hutnicze „Bolesław” (patrz: PEE/30)	32-332 Bukowno, ul. Kolejowa 37
32	Kopalnia Węgla Kamiennego „NOWA RUDA” (patrz: PEE/31)	57-402 Nowa Ruda, ul. Kłodzka 27
33	Zakłady Koksownicze „Przyjaźń” (patrz: PEE/32)	42-523 Dąbrowa Górnicza, ul. Koksownicza 1
34	„ENERGIA ŻYRARDÓW” S.A. (patrz: PEE/33)	96-300 Żyrardów, ul. Okrzei 54

Legenda:

Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej

WPC – wytwarzanie paliw ciekłych

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Mazowieckie Zakłady Rafineryjne i Petrochemiczne „PETROCHEMIA PŁOCK” – S.A.	09-411 Płock, ul. Chemików 7
2	Rafineria Gdańska S.A.	80-718 Gdańsk, ul. Elbląska 135
3	Rafineria Trzebinia S.A. w Trzebini (patrz: OPC/11)	32-540 Trzebinia, ul. Fabryczna 22
4	Rafineria Jasło S.A.	38-200 Jasło, ul. 3-go Maja 101
5	Centrala Produktów Naftowych „CPN” S.A. (patrz: MPC/2)	00-950 Warszawa, ul. Pankiewicza 4
6	Rafineria Nafty „GLIMAR” S.A. (patrz: MPC/3 i OPC/18)	38-320 Gorlice, ul. Michałusa 1
7	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „DEXPOL” S.A.	50-010 Wrocław, ul. Podwałe 64
8	Rafineria Nafty Jedlicze S.A.	38-460 Jedlicze, ul. Tytusa Trzecieckiego 14
9	WARTER sp. z o.o. (patrz: OPC/44)	05-500 Piaseczno, ul. Gen. Okulickiego 4
10	„Rafineria Czechowice” S.A. (patrz: OPC/63)	43-502 Czechowice-Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2

Legenda:

Mpc – magazynowanie paliw ciekłych

Opc – obrót paliwami ciekłymi

MPC – magazynowanie paliw ciekłych

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Przedsiębiorstwo Handlowe „SOLO” S.A.	71-700 Szczecin, ul. Ludowa 7/8
2	Centrala Produktów Naftowych „CPN” S.A. (patrz: WPC/5)	00-950 Warszawa, ul. Pankiewicza 4
3	Rafineria Nafty „GLIMAR” S.A. (patrz: WPC/6 i OPC/18)	38-320 Gorlice, ul. Michalusa 1
4	CPN – Dyrekcja Baz Magazynowych „Naftobazy” sp. z o.o.	00-517 Warszawa, ul. Marszałkowska 82
5	Rafineria Jasło S.A. (patrz: OPC/72)	38-200 Jasło, ul. 3-go Maja 101

Legenda:

Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych

Opc – obrót paliwami ciekłymi

OPC – obrót paliwami ciekłymi

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Przedsiębiorstwo Transportowo-Sprzętowe Budownictwa „Transbud-Elk” sp. z o.o. w Elku	19-300 Elk, ul. Łukasiewicza 1
2	Zbigniew Klinicki, Jerzy Polaszek, Helena Klinicka, Elżbieta Polaszek – Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowo-Produkcyjne „OLPAS” S.C.	89-500 Tuchola, ul. Budowlana 2
3	Krzysztof Falkowski – Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „FALKO-OIL”	15-281 Białystok, ul. Legionowa 15/111
4	Janusz Malinowski – Obwoźna Sprzedaż Paliw	22-100 Chełm, ul. Łowicka 65
5	Nowak & Nowak sp. z o.o.	64-965 Okonek, ul. Niepodległości 30
6	Mirosław Anczakowski, Krzysztof Filarski – Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe Stacja Paliw „DUET” S.C.	14-200 Iława, ul. Lubawska 5
7	Klemens Imiola – „Ki” Klemens Imiola	75-525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56
8	Kazimierz Maszk i Zofia Maszk – Hurtownia Paliw i Produktów Naftowych	83-400 Kościerzyna, ul. Dworcowa 37
9	Waldemar Walczak – Prywatne Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „PETROVAL”	99-300 Kutno, ul. Staszica 13
10	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „OKTAN” S.A.	85-727 Bydgoszcz, ul. Inwalidów 1
11	Rafineria Trzebinia S.A. w Trzebini (patrz: WPC/3)	35-540 Trzebinia, ul. Fabryczna 22
12	Ryszard Śliński – Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „ADOC-OIL”	60-471 Poznań, ul. Szczawnicka 1
13	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe „Poliserwis” sp. z o.o.	83-110 Tczew, ul. Armii Krajowej 51
14	Adam Baranowski – „APEXIM AB” Przedsiębiorstwo Wielobranżowe	61-028 Poznań, ul. Warszawska 39/41
15	„ARAL POLSKA” sp. z o.o.	61-659 Poznań, ul. Wierzbicice 1
16	„PETROLINVEST” sp. z o.o.	81-319 Gdynia, ul. Śląska 17
17	Marek Turkowski, Włodzimierz Mazurek – Stacja Benzynowa S.C.	64-316 Kuślin, ul. Szczanieckiej 2
18	Rafineria Nafty „GLIMAR” S.A. (patrz: WPC/6 i MPC/3)	38-320 Gorlice, ul. Michalusa 1
19	Przedsiębiorstwo Produkcji, Handlu i Usług „OMEN” sp. z o.o.	44-280 Rydułtowy, ul. Raciborska 144
20	Halina Juszczak, Irena Juszczak – Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowo-Produkcyjne „L’EMIR” S.C.	41-300 Dąbrowa Górnicza, ul. Przemysłowa 1
21	Franciszek Kwiatkowski, Jacek Rożniak – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Uslugowo-Handlowe „EXIT” S.C.	09-402 Płock, ul. Padlewskiego 4
22	Grzegorz Deckert, Stefan Soroka – Zakład Produkcyjno-Handlowy „CORRECT” S.C.	75-210 Koszalin, ul. Bohaterów Warszawy 2

23	„TEDEX-OIL” sp. z o.o.	05-500 Piaseczno, ul. Gen. Okulickiego 4
24	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „SYNCHROM” S.A.	61-695 Poznań, ul. Lechicka 59 a
25	Stanisław Brachowicz – „ULTRANS” Przedsiębiorstwo Transportowo-Handlowe	28-100 Busko-Zdrój, Mikołowice 159
26	Paweł Michulc – Zakład Usługowo-Handlowy „MIXPOL”	34-325 Łodygowice, ul. Kasztanowa 33
27	Marek Meller, Eugeniusz Maniak, Konrad Walendowski – „EurOil” S.C.	63-300 Pleszew, ul. Komunalnych 1
28	Mirosław Ugarenko – „PETRO – OIL”	22-150 Wierzbica, Busówno Kol. 1 B
29	Janusz Jaśkowski, Stanisław Kmiecik, Adam Piotrowski – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „ESJA” S.C.	47-220 Kędzierzyn-Koźle, ul. Kosmonautów 2
30	Leszek Zamłynny, Czesław Sztefka, Joanna Zamłynna, Jan Sztefka – „IMPORT-EXPORT” Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Zamłynny & Sztefka S.C.	41-200 Sosnowiec, ul. Jaśminowa 50
31	TEXTILIMPEX sp. z o.o.	90-950 Łódź, ul. Traugutta 25
32	Zbigniew Dominiak – Centrum Handlowo-Usługowe „STW” mgr inż. Zbigniew Dominiak	49-100 Niemodlin, ul. Opolska 58, skr. poczt. 69
33	Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjno-Handlowe „Consensus” sp. z o.o.	42-260 Kamienica Polska, Romanów 105
34	Kazimierz Dudziński – Stacja Paliw	82-420 Ryjewo, ul. Tartaczna 1
35	Beata Sikora, Klaudia Prudzić – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „BETALEX” S.C.	42-200 Częstochowa, ul. Hallera 1
36	Przedsiębiorstwo Handlowo-Transportowe „TRACOM” sp. z o.o.	11-700 Mragowo, ul. Giżycka 7 a
37	Elżbieta i Lech Stasiak – „ONMEL Stacja Paliw – Elżbieta Stasiak”	09-200 Sierpc, ul. Ks. Witolda 11
38	Józef Osmański, Stanisław Forszewski, Tomasz Osmański – Firma Handlowo-Usługowa „ROL-POL” S.C. J. Osmański i S-ka	09-400 Płock, ul. Kossobudzkiego 2/2
39	Andrzej Bartnicki – PPHU „BARTEK”	38-250 Biecz, ul. Reformacka 4
40	Ginter Renchen, Beata Jończyk, Barbara Księżarek – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „BAAG” S.C.	46-300 Olesno, ul. Częstochowska 1
41	Lucyna Petryla – Firma Handlowo-Usługowa „SPECTRA”	43-300 Bielsko-Biała, ul. Sternicza 8 m. 148
42	Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne „TECHNICHEM” sp. z o.o.	09-402 Płock, ul. Kolegiarna 21
43	Krzysztof Bobryk – Przedsiębiorstwo Handlowo-Transportowe Krzysztof Bobryk	71-745 Szczecin, ul. Pochyla 10
44	WARTER sp. z o.o. (patrz: WPC/9)	05-500 Piaseczno, ul. Gen. Okulickiego 4
45	Ryszard Bień – Zakład Usług Gazowych „KLIM – GAZ”	27-640 Klimontów, ul. Sandomierska 58
46	Henryk Orłowski – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „HEOPS”	14-400 Pastęk, ul. Dworcowa 1
47	Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o.	62-100 Wągrowiec, ul. Skocka 13
48	Kazimierz Dudziński, Grzegorz Rolirad – „SARO” S.C.	82-400 Sztum – Pole
49	„Petroprofit” sp. z o.o.	21-25 Niemce
50	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o.	15-423 Białystok, ul. Grochowa 2 a
51	Józef Jerzy Sternal, Leszek Sikorski – „VITER – OIL” S.C.	62-800 Kalisz, ul. Asnyka 52/30
52	„SASOIL” sp. z o.o.	00-347 Warszawa, ul. Wybrzeże Kościuszkowskie 43
53	Dyrekcja Eksploatacji Cystern sp. z o.o.	00-831 Warszawa, ul. Twarda 30
54	„PETROGAZ – PŁOCK” sp. z o.o.	09-411 Płock, ul. Zglenickiego 42
55	Kazimierz Dudziński, Bożena Parol – Usługi-Hurt-Detal S.C. „BARDO”	82-400 Sztum, ul. Radosna 27
56	„EXBUD” S.A.	25-323 Kielce, ul. Manifestu Lipcowego 34
57	Józef Szwiec – Firma Handlowa „WITOSPOL” Wierzchosławice	33-150 Wola Rzędzińska
58	Aleksandra Duda – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „JANEX”	87-100 Toruń, ul. Narcyzowa 79

59	Danuta Kowalska, Małgorzata Kowalska – Zakład Usługowo-Handlowy „Butgaz Propan Butan” S.C.	58-330 Jedlina Zdrój, ul. Kłodzka 12
60	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „RAL” sp. z o.o.	61-371 Poznań, ul. Romana Maya 1
61	Artur Kowalski, Stanisław Ćwikliński – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „AR-STAN” S.C.	05-825 Grodzisk Mazowiecki, ul. Traugutta 40
62	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „ENERGOGAZ” sp. z o.o.	62-510 Konin, ul. Gajowa 1
63	„Rafineria Czechowice” S.A. (patrz: WPC/10)	43-502 Czechowice-Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2
64	„PETROL” sp. z o.o.	55-080 Kąty Wrocławskie, ul. 1 Maja 74
65	„GAZ-KOM” sp. z o.o.	40-059 Zawadzkie, ul. Świerkłańska 2
66	Eugeniusz Sowa, Michał Szulc, Witold Sztajnert, Jan Piotrowski – Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „OMNIBUS” S.C.	41-500 Chorzów, ul. Parkowa – teren WPKiW
67	Michał Pryszlak, Mirosław Pryszlak, Mariola Pryszlak, Piotr Pryszlak – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „PRIMI” S.C.	11-100 Lidzbark Warmiński, ul. Żytia 2
68	Waldemar Potocki, Zbigniew Gazur – „EKO-GAZ” S.C.	57-432 Dzikowiec, ul. Dębówka 2 a
69	J.S. ENERGY S.A.	00-116 Warszawa, ul. Świętokrzyska 36
70	Tadeusz Wiszowaty – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „WIMEX”	15-102 Białystok, ul. Kombatantów 4
71	„Progas Eurogaz” sp. z o.o.	00-834 Warszawa, ul. Pańska 85
72	Rafineria Jasło S.A. (patrz: MPC/5)	38-200 Jasło, ul. 3-go Maja 101
73	„Petrogaz Inowrocław” sp. z o.o.	88-100 Inowrocław, ul. Pakoska 15
74	Tadeusz Dąbrowski – Firma TED Tadeusz Dąbrowski	97-500 Radomsko, ul. Gołębia 20 a
75	Jacek Sante, Krzysztof Witkowski, Maria Konieczna – „PROGAZ-SYSTEM” S.C.	98-240 Szadek, ul. Starostwo 10
76	„INTERGAZ” sp. z o.o.	26-052 Siatkówka, Nowiny k/Kielc, ul. Przemysłowa 13
77	Świetnicki Zdzisław – Dystrybucja Gazem Stacja Auto – Gaz	28-500 Kazimierza Wielka, ul. Szkolna 7/8
78	Łukasz Zalewski, Jan Czapracki – „HADEX-GAZ” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe S.C.	60-173 Poznań, ul. Grunwaldzka 381
79	„BESTA-GAZ” sp. z o.o.	05-540 Góra Kalwaria, ul. Adamowicza 1
80	„DUWE” Gaz Ltd Holendersko-Polskie Przedsięwzięcie Gospodarcze sp. z o.o.	64-000 Kościan, ul. Północna 52
81	Karol Szalek – „Dystrybucja Gazu Bezprzewodowego. Montaż i Naprawa”	88-200 Radziejów, ul. Przemystka 27 m. 7
82	Stanisław Feliks – Firma Usługowo-Handlowa „FELIKS”	44-213 Rybnik, ul. Robotnicza 97
83	Ryszard Kowalski, Czesław Kowalski, Jan Noga – „Spec Oil” S.C.	41-500 Chorzów, ul. Kluczborska 31
84	Piotr Langier, Tadeusz Langier – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „LANG” S.C.	42-262 Poczesna, Nowa Wieś, ul. Kopalniana 17
85	„S.O.G. Energy Polska Ltd.” sp. z o.o.	70-419 Szczecin, Plac Rodła 8
86	„AGIP POLSKA” S.A.	00-193 Warszawa, ul. Stawki 2
87	„SAGA” sp. z o.o.	15-124 Białystok, ul. Gen. Władysława Andersa 5
88	Kornelia Brachmańska, Lidia Warszawska, Tomasz Brachmański – „PROPAN” S.C.	44-313 Wodzisław Śląski, ul. Dąbrowskiego 43 c
89	Bogusław Bartkiewicz, Józef Kacperski, Zygmunt Krzeszewski – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „CHEMPAL” S.C.	09-402 Płock, ul. Chopina 1

Legenda:

Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych

Mpc – magazynowanie paliw ciekłych

KONCESJE

WPG – wytwarzanie paliw gazowych

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Zakłady Koksownicze „Wałbrzych” w Wałbrzychu, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: PPG/4)	58–300 Wałbrzych, ul. Ludwika van Beethovena 14
2	Huta im. Tadeusza Sendzimira S.A.	30–969 Kraków, ul. Ujastek 1
3	Zakłady Metalurgiczne sp. z o.o.	41–905 Bytom, ul. Konstytucji 61
4	Zakłady Koksownicze „Przyjaźń” (patrz: PPG/3)	42–523 Dąbrowa Górnicza, ul. Koksownicza 1
5	Huta Katowice S.A. – Zakłady Koksownicze im. Powstańców Śląskich w Zdzeszowicach	47–330 Zdzeszowice, ul. Filarskiego 1215/12

Legenda:

Ppg – przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych

PPG – przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Zakład Odmetanowania Kopalń „ZOK” (patrz: OPG/2)	44–335 Jastrzębie Zdrój, ul. Boczna 24
2	Dolnośląskie Zakłady Usługowo–Produkcyjne „Dozamel” sp. z o.o. (patrz: OPG/1)	53–609 Wrocław, ul. Fabryczna 10
3	Zakłady Koksownicze „Przyjaźń” (patrz: WPG/4)	42–523 Dąbrowa Górnicza, ul. Koksownicza 1
4	Zakłady Koksownicze „Wałbrzych”, Przedsiębiorstwo Państwowe (patrz: WPG/1)	58–300 Wałbrzych, ul. Ludwika van Beethovena 14

Legenda:

Wpg – wytwarzanie paliw gazowych

Opg – obrót paliwami gazowymi

OPG – obrót paliwami gazowymi

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	Dolnośląskie Zakłady Usługowo–Produkcyjne „Dozamel” sp. z o.o. (patrz: PPG/2)	53–609 Wrocław, ul. Fabryczna 10
2	Zakład Odmetanowania Kopalń „ZOK” sp. z o.o. (patrz: PPG/1)	44–335 Jastrzębie Zdrój, ul. Boczna 24

Legenda:

Ppg – przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY KONCESJE NA WNIOSEK

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	Zespół Zbiorników Wodnych Czorsztyn-Niedzica-Sromowce Wyżne S.A.	34-441 Niedzica, ul. Widokowa 1	Wee
2	Przedsiębiorstwo Połowów, Przetwórstwa i Handlu „DALMOR” S.A.	81-340 Gdynia, ul. Hryniewieckiego 10	Pee, Oee
3	Biuro Handlu Zagranicznego „MED-LEX” sp. z o.o.	51-183 Wrocław, ul. Kromera 44	Opc
4	Kazimierz Stefaniak – Przedsiębiorstwo Budowlano-Handlowe „KAMAR”	02-581 Warszawa, ul. Madalińskiego 48 m. 36	Opc
5	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „KZGM” sp. z o.o.	32-100 Proszowice, ul. Władysława Jagiełły 25	Wcc, Pcc, Occ
6	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o.	42-693 Krupski Młyn, ul. Główna 9	Pcc
7	Zespół Opieki Zdrowotnej w Łęczycy	99-100 Łęczycza, ul. Zachodnia 6	Wcc
8	Gmina Zwoleń – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	26-700 Zwoleń, ul. Targowa 54	Wcc, Pcc
9	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „Termo-Technika” sp. z o.o.	10-424 Olsztyn, ul. Budowlana 5	Wcc, Pcc
10	Józefa Szczepaniak – „EKODOR”	00-335 Warszawa, ul. Konopczyńskiego 3 m. 7	Opc
11	„IMSO” sp. z o.o.	75-671 Koszalin, ul. Zwycięstwa 276	Opc
12	Przedsiębiorstwo Transportu Kolejowego i Gospodarki Kamieniem sp. z o.o.	41-800 Zabrze, ul. Wolności 337	Opc
13	Jerzy Niewiadomski, Józef Zbigniew Jaskółowski, Stanisław Kowal – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „BEST-OIL” S.C.	06-400 Ciechanów, ul. Płocka 9	Wpc, Opc
14	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej sp. z o.o.	46-040 Ozimek, ul. Powstańców Śląskich 54	Pcc, Occ
15	PORTA PETROL S.A.	71-656 Szczecin, ul. F. K. Drukckiego-Lubeckiego 1 a	Mpc, Opc
16	METAMEX NAFTACHEM sp. z o.o.	96-300 Żyrardów, ul. Jaktorowska 41	Mpc, Opc
17	Elektrownia Opole S.A.	46-021 Brzezie k/Opola	Pee, Oee
18	Warmińskie Zakłady Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego sp. z o.o.	82-500 Kwidzyn, ul. Toruńska 21	Wcc
19	Marek Władysław Zabrzecki – Zakład Instalacji Sanitarnych i Ogrzewania. Roboty Ziemne	70-021 Szczecin, ul. Włociańska 1	Pcc
20	Shell Fuelling Services sp. z o.o.	02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 41	Opc
21	„TAD-OL” sp. z o.o.	09-400 Płock, ul. Kostrogaj 13	Opc
22	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „UNITERRA” sp. z o.o.	03-916 Warszawa, ul. Saską 103	Opc
23	„JURTAL” sp. z o.o.	58-420 Lubawka, ul. Kamiennogórska 34 a	Wcc
24	Gmina Białzki – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	98-235 Białzki, Plac Niepodległości 13 b	Pcc
25	Elektrociepłownia „PZL-MIELEC” sp. z o.o.	39-300 Mielec, ul. Wojska Polskiego 3	Pcc
26	Gmina Orneta – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Orniecie	14-510 Orneta, ul. Krośnieńska 1	Pcc, Occ
27	„CIEPŁOWNIA” sp. z o.o.	95-070 Aleksandrów Łódzki, ul. Piotrkowska 10/12	Wcc, Pcc
28	Przedsiębiorstwo Budownictwa i Obrotu Towarowego „FRONTON” sp. z o.o.	30-535 Kraków, ul. Węgierska 2 a	Pcc

KONCESJE

29	Przedsiębiorstwo Przemysłu Energetycznego „WĘGLOTERM” sp. z o.o.	80-530 Gdańsk, ul. Uczniowska 48	Wcc, Pcc
30	„MORFEUSZ – TECHNIKA GRZEWCZA” sp. z o.o.	97-600 Włocławek, ul. Jana Pawła II	Opc
31	„OILVEX” sp. z o.o.	00-728 Warszawa, ul. Bobrowiecka 1	Opc
32	APIS Warszawa sp. z o.o.	00-697 Warszawa, Al. Jerozolimskie 65/79	Oee
33	TEC S.A.	20-315 Lublin, Al. Wincentego Witosa 3	Oee
34	„Vattenfall Poland” sp. z o.o.	00-803 Warszawa, Al. Jerozolimskie 56 c	Oee
35	BGM PETROTRADE POLAND sp. z o.o.	71-656 Szczecin, ul. Jagiellońska 39 b	Opc
36	Małgorzata Kondratowicz, Dariusz S. Roguszcak, Bogusław P. Kondratowicz – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „BARTER” S.C.	15-077 Białystok, ul. Warszawska 36	Opc
37	Janusz Jostow, Roman Chęć – OKTAN ENERGY 7 V/L SERVICE J. JUST, R. CHĘĆ S.C.	71-656 Szczecin, ul. Jagiellońska 39 b	Opc
38	Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego „BUMAR” sp. z o.o.	00-824 Warszawa, Al. Jana Pawła II	Opc
39	„Rafineria Czechowice” S.A.	43-502 Czechowice–Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2	Mpc
40	„Eastern Power and Energy Trading Poland” sp. z o.o.	00-493 Warszawa, ul. Prusa 2, Lokal 6 Sheraton Plaza	Oee
41	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko–Własnościowa „Zacisze”	07-320 Małkinia Górna, ul. Cicha 7/18	Pcc
42	Gmina Słomniki – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	32-090 Słomniki, ul. Żeromskiego 2	Pcc
43	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „ADM” sp. z o.o.	41-219 Sosnowiec, ul. Braci Mieroszewskich 50	Occ
44	Energy Management and Conservation Agency S.A.	00-503 Warszawa, ul. Żurawia 6/12	Oee
45	Ferdynand Ludwiczak, Przemysław Ludwiczak – „FAMOUS” Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe S.C.	44-200 Rybnik, ul. Brzozowa 34	Opc
46	Przedsiębiorstwo „POLLEX” sp. z o.o.	09-402 Płock, ul. Padlewskiego 4	Opc
47	„ZIMIR” sp. z o.o.	09-401 Płock, ul. Portowa 2 a	Opc
48	Statoil Technaft – Śląsk sp. z o.o.	41-200 Sosnowiec, ul. Mireckiego 22	Opc
49	„Bemar” sp. z o.o.	44-101 Gliwice, ul. Świętokrzyska 2	Opc
50	„AAAJ” sp. z o.o.	84-230 Rumia, ul. Leśna 15	Opc
51	Kazimierz Kandefer – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe, Hurtownia Paliw Płynnych w Krośnie	38-440 Iwonicz, ul. Floriańska 160	Opc
52	Adam Pawlikowski – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe „ARAX”	47-400 Racibórz, ul. Jasna 1	Opc
53	Kazimierz Stryjewski – „PETROX-CENTRUM”	00-974 Warszawa, Al. Jerozolimskie 198 m 2	Opc
54	Paweł Balcerzak – BAL-POL PAWEŁ BALCERZAK	01-919 Warszawa, ul. Wólczyńska 133	Opc
55	Michał Ilnicki, Andrzej Tanasiewicz – „BGM – KAM” Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe S.C.	50-426 Wrocław, ul. Krakowska 71/73	Opc
56	FULMEN sp. z o.o.	55-080 Kąty Wrocławskie, ul. 1-go Maja	Mpc, Opc
57	Wojciech Wiśniewski – „AUTO HAUS WW”	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, Al. 3-go Maja 67	Opc
58	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko–Własnościowa „ZORZA”	32-400 Myślenice, Osiedle 1000–Lecia 15 a	Wcc, Pcc, Occ
59	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	11-520 Ryn, Plac Wolności 2	Pcc

60	„ALTRA GROUP” S.A.	00-666 Warszawa, ul. Noakowskiego 10	Opc
61	„WROSTAR” sp. z o.o.	50-077 Wrocław, ul. Kazimierza Wielkiego 9	Opc
62	„PSE-Electra” sp. z o.o.	00-496 Warszawa, ul. Mysia 2	Oee
63	„FENICE Poland” sp. z o.o.	43-300 Bielsko-Biała, ul. Grażyńskiego 141	Wcc, Pcc, Occ, Pee, Oee, Ppg, Opg
64	Irena Krawczyk – „KARBON”	60-574 Poznań, ul. Dąbrowskiego 97 c m. 3	Opc
65	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo- -Usługowe „ENERGOMER” sp. z o.o.	32-510 Jaworzno, ul. Rzemieśnicza 15 b	Pcc, Occ
66	Gmina Szamotuły – Zakład Gospodarki Komunalnej	64-500 Szamotuły, ul. Wojska Polskiego 12	Occ
67	Zakład Handlu i Usług „JURAND” Elżbieta Szablowska, Jerzy Szablowski	85-231 Bydgoszcz, ul. Królowej Jadwigi 18	Occ
68	Józef Szwiec – Firma Handlowa „WITOSPOL” Wierchosławice	33-150 Woła Rzędzińska	Wpc
69	Marek Wachelka, Bogusław Łyczba – Zakład Budowlano-Instalacyjny S.C. Wachelka i Łyczba	42-200 Częstochowa, ul. Kopernika 21	Opc
70	Mieczysław Proniński, Grażyna Szeląg – Obrót Paliwami S.C.	82-400 Sztum, ul. Dębowa 4 c	Opc
71	Ryszard Pawłowski, Marek Nowak – „EKO-RIM” S.C.	51-501 Wrocław, ul. Swojczycka 32	Opc
72	Mieczysław Wiśniewski – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe, Import, Export, Handel, Usługi, Komis	12-100 Szczytno, ul. Leśny Dwór 50	Opc
73	Przedsiębiorstwo Produkcji Materiałów Syntetycznych „Cemkor” sp. z o.o.	32-050 Skawina, ul. Piłsudskiego 22	Wpc, Opc
74	Henryk Jończyk – „STARPOL”	42-200 Częstochowa, ul. Bór 66 c	Opc
75	Wiesław Szlejer – „SZELW” Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe	96-500 Sochaczew, ul. Staszica 104 d	Opc
76	Przedsiębiorstwo Handlowe „Softex” sp. z o.o.	42-202 Częstochowa, ul. Złota 94	Opc
77	„DREK-POL” sp. z o.o.	42-500 Będzin, ul. Bursztynowa 2 b	Opc
78	Firma Marek Myśliwiec	44-240 Żory, ul. Spółdzielcza 1	Opc
79	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „DEXPOL” S.A.	50-010 Wrocław, ul. Podwale 64	Mpc
80	ENRON POLAND sp. z o.o.	00-193 Warszawa, ul. Stawki 2	Oee
81	Wojskowa Agencja Mieszkaniowa	02-004 Warszawa, ul. Chałubińskiego 3 a	Wcc, Pcc, Occ
82	Miasto Pionki – Miejski Zakład Usług Komunalnych	26-670 Pionki, ul. Aleje Lipowe 9	Pcc, Occ
83	Gmina Barczewo – Zakład Gospodarki Komunalnej, Wodociągów i Kanalizacji w Barczewie	11-010 Barczewo, ul. Wojska Polskiego 15	Wcc, Pcc, Occ
84	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Ciepło” sp. z o.o.	43-430 Skoczów, ul. Ks. Jana Ewangelisty Mocko 14	Wcc
85	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sochaczew sp. z o.o.	95-500 Sochaczew, ul. 600-lecia 66 b	Occ
86	Zakłady Usług Technicznych „Fasty” sp. z o.o.	15-688 Białystok, ul. Przędzalniana 8	Wcc, Pcc, Pee, Oee
87	Zakład Energetyki – Blachownia sp. z o.o.	47-225 Kędzierzyn-Koźle, ul. Szkolna 15	Pcc, Occ, Ppg, Opg

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła

KONCESJE

Occ – obrót ciepłem
 Wee – wytwarzanie energii elektrycznej
 Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej
 Oee – obrót energią elektryczną
 Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych
 Mpc – magazynowanie paliw ciekłych
 Opc – obrót paliwami ciekłymi
 Ppg – przesyłanie i dystrybucja paliw gazowych
 Opg – obrót paliwami gazowymi

Sprostowanie:

W Biuletynie URE Nr 1/99 błędnie zamieściliśmy wśród przedsiębiorstw, które otrzymały koncesje na wniosek, Zakłady Ostrowieckie – Energetyka Ciepła sp. z o.o. w Ostrowcu Świętokrzyskim.
 Serdecznie przepraszamy wszystkich zainteresowanych.

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY PROMESY KONCESJI

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	Zespół Zbiorników Wodnych Czorsztyn-Niedzica-Sromowce Wyżne S.A.	34-441 Niedzica, ul. Widokowa 1	Pee, Oee
2	Elektrownia Bełchatów II sp. z o.o.	97-406 Bełchatów 5	Wcc
3	„BUDO-PLAN” sp. z o.o.	50-512 Wrocław, ul. Tarnogajska 18	Pcc
4	Romuald Falkowski, Dariusz Traczykowski, Andrzej Udałowski – Zakład Techniki Ciepłej „Eko-Rodan” S.C.	87-100 Toruń, ul. Gen. Sowińskiego 4/10	Wcc, Pcc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła
 Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła
 Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej
 Oee – obrót energią elektryczną

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE ZŁOŻYŁY WNIOSKI KONCESYJNE

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	PETRACO sp. z o.o.	02-776 Warszawa, ul. Indiri Gandhi 17
2	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o.	58-500 Jelenia Góra, ul. Karola Miarki 46
3	Przedsiębiorstwo Handlowe „EKO – GAZ” I. Jatczak, W. Sobkiewicz	96-140 Brzeziny, ul. Waryńskiego 2
4	ELEKTRIM – VOLT S.A.	00-834 Warszawa, ul. Pańska 77/79
5	Zakłady Chemiczne „ROKITA” S.A.	56-120 Brzeg Dolny, ul. Sienkiewicza 4
6	EC Kostrzyn sp. z o.o.	66-470 Kostrzyn n/Odrą, ul. Fabryczna 10
7	ENERGA Gdańska Kompania Energetyczna S.A.	80-557 Gdańsk, ul. Marynarki Polskiej 130
8	Marek Zabrzecki	70-021 Szczecin, ul. Włociańska 1
9	Przedsiębiorstwo Komunalne sp. z o.o.	97-425 Żelów, ul. Dąbrowskiego 7
10	ERZET S.C. Robert Garusiewicz, Zbigniew Lesiak	42-400 Zawiercie, ul. 3 Maja 21
11	TRANS – OIL – 4 S.C.	31-764 Kraków, ul. Stokowa 5
12	MED – STAL S.C. Zbigniew Libiszewski, Wojciech Stępień	42-200 Częstochowa, ul. Kiedrzyńska 24/32

13	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o.	23-400 Biłgoraj, ul. Łąkowa 13
14	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „DAWO” Wojciech Peplowski	55-050 Sobótka, ul. Kabata 16
15	FHU „FEL – TANK”	44-240 Żory, ul. Okrężna 3
16	Katowickie Towarzystwo Handlowe sp. z o.o.	40-084 Katowice, ul. Opolska 9 c
17	PPHU „INTER CONDOR” sp. z o.o.	42-200 Kluczbork, ul. Fabryczna 4
18	PHU „DORPOL” Dorota Chowaniec	51-662 Wrocław, ul. Spółdzielcza 1 a
19	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o.	59-970 Zawidów, ul. Grunwaldzka 4
20	Progas Eurogaz Terminal Zaborze sp. z o.o.	00-834 Warszawa, ul. Pańska 85
21	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe POL – BENZ Leszek Żelazek	68-100 Żagań, ul. Reymonta 1/5
22	AGROGAS sp. z o.o.	22-413 Nielisz, ul. Wólka Nieliska 74
23	Firma „TED” Tadeusz Bluszcz	41-710 Ruda Śląska 10, ul. Szeligowskiej 7
24	„MERCAR” sp. z o.o.	61-371 Poznań, ul. Romana Maya 1
25	PPHU „S. STEMPIEŃ”	26-230 Radoszyce, ul. Piaskowa 22
26	BALTPOL sp. z o.o.	75-227 Koszalin, ul. Morska 46
27	IMPEXMETAL S.A.	00-842 Warszawa, ul. Łucka 7/9
28	SAGA – GAZ sp. z o.o.	99-300 Kutno, ul. Boh. Walk nad Bzurą 4 a
29	TOGA sp. z o.o.	00-758 Warszawa, ul. Sulkiewicza 5 m. 18
30	PHUP S.C. „PEREK”	63-810 Borek Wlkp., ul. Powstańców Wlkp. 26 a
31	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „MJK” Mariusz Kort	65-436 Zielona Góra, ul. L. Staffa 6/6
32	TOTAL Poland sp. z o.o.	00-013 Warszawa, ul. Jasna 12
33	Przedsiębiorstwo Transportowo-Handlowe Transoil S.C.	43-300 Bielsko-Biała, ul. Maturzystów 10
34	Inwestycyjna Spółka Energetyczna – IRB sp. z o.o.	00-580 Warszawa, Al. J. Ch. Szucha 9
35	Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego S.A.	05-083 Zaborów, ul. Mariew 149/151
36	Przedsiębiorstwo Handlowo-Uługowe „ROMEX” Roman Roszak	41-906 Bytom 6, ul. Elżbiety 6
37	Zakład Produkcji Ciepła „Żory” sp. z o.o.	44-240 Żory, ul. Gwarków 1 a
38	Agro-Chem-Market	46-100 Namysłów, ul. Oławska 33
39	PPUH KO-PEXIM	40-020 Katowice, ul. Przemysłowa 10
40	Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej „REPTY” Górnośląskie Centrum Rehabilitacji im. Gen. Jerzego Ziętka	42-604 Tarnowskie Góry 4
41	„Kazimierz Matyka i Spółka” sp. z o.o.	32-500 Chrzanów, ul. Fabryczna 4
42	Gospodarstwo Rolno Produkcyjne	72-105 Lubczyn, ul. Komarowo 53, gm. Goleniów
43	„Chemik” sp. z o.o.	44-100 Gliwice, ul. Zabrska 10
44	Zakład Energetyki Ciepłej	20-200 Końskie, ul. Armii Krajowej 5
45	Wójt Gminy Kleszczów	97-560 Kleszczów, ul. Główna 47
46	„MAS” Obrót Surowcami i Materiałami Technicznymi sp. z o.o.	40-599 Katowice, ul. Żeliwna 38
47	Sieć Stacji Petrochemia Plock S.A., Transpetrol sp. z o.o.	54-215 Wrocław, ul. Bystrzycka 3
48	Petro Transport sp. z o.o.	09-411 Plock, ul. Chemików 7
49	PPHU PROXIMA sp. z o.o.	72-015 Police, ul. Piotra i Pawła 9
50	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „FARMUTIL” sp. z o.o.	64-920 Piła, Al. Wojska Polskiego 44
51	Przedsiębiorstwo Obsługi Państwowej Komunikacji Samochodowej Zakład w Lublinie	20-218 Lublin, ul. Hutnicza 3
52	Przedsiębiorstwo Handlowo-Uługowe „Trans-Kol”	62-600 Koło, ul. Słoneczna 41
53	„EKO-CARS” S.C. Mirosław i Wojciech Polowiec	30-556 Kraków, ul. Wodna 2
54	Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej we Wrocławiu	50-950 Wrocław, ul. C. K. Norwida 34

KONCESJE

55	Spółdzielnia Mieszkaniowa Piekary Śląskie	41-940 Piekary Śląskie, ul. Leśna 22
56	Ciepłownie Miejskie sp. z o.o.	11-600 Węgorzewo, ul. B. Chrobrego 4
57	Przedsiębiorstwo Usług Morskich SHIP-SERVICE S.A.	70-607 Szczecin, ul. Przejazd 1
58	„AGROBUD” Firma Handlowo-Usługowa Jan Tadeusz Popis	08-500 Ryki, ul. Warszawska 59 c
59	Interpak sp. z o.o.	33-340 Stary Sącz, ul. Węgierska 12 b
60	Verbis S.C.	41-709 Ruda Śląska, ul. Czarnoleśna 16
61	Apexim AB Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Adam Baranowski	61-120 Poznań, ul. Warszawska 39/41
62	Spółdzielnia Mieszkaniowa Energetyk	86-140 Drzycim, ul. Hoffmana 4 a
63	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe MAXOL S.C. Ryszard Świtek	26-030 Suchedniów, ul. Zagórska 20 b
64	EKOPEC sp. z o.o.	42-504 Będzin, ul. Pokoju 14
65	POZTEL S.A.	60-161 Poznań, ul. Jawornicka 8
66	Semgaz Plus sp. z o.o.	62-510 Konin, ul. Przemysłowa 152 a
67	Dystrybucja Gazu Propan-Butan Gęborys Stanisław	22-400 Tomaszów Lubelski, ul. Hubala 1
68	Przedsiębiorstwo Przemysłu Fermentacyjnego „AKWAWIT” S.A.	64-100 Leszno, ul. Święciechowska 2
69	IPD Consulting sp. z o.o.	41-200 Sosnowiec, ul. Partyzantów 11
70	Stacja Paliw Stanisław Karcz	83-320 Sulęczno
71	Triton Holding sp. z o.o.	02-702 Warszawa, ul. Zawrat 18
72	ARBO sp. z o.o.	75-135 Koszalin, ul. Szczecińska 22
73	Zakład Gazyfikacji Bezprzewodowej „AUTO-GAZ” Zygmunt Kotasiński	42-160 Krzepice, ul. Polna 7
74	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe SAP S.C. Stacja Paliw Jan i Bogusława Wierzbowsky	06-220 Szelków, ul. Orzyc
75	Hurtowa Sprzedaż Paliw Usługi Transportowe Halina Stasik-Grela	82-440 Nowiec, ul. Dzierzgon
76	Zakład Produkcyjno-Usługowo-Handlowy ChemTech sp. z o.o.	64-840 Budzyń, ul. Przemysłowa 28
77	Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	11-710 Piecki, Plac 1-go Maja 6
78	Hurtownia „MARTECH” Teresa Marzec	40-534 Katowice, ul. Leleków 10/5
79	Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjno-Usługowe	40-521 Katowice, ul. Kormoranów 30
80	Gaz Technologia i Energia sp. z o.o.	71-333 Szczecin, ul. Krasieńskiego 4
81	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Produkcyjne „MIREX” sp. z o.o.	33-300 Nowy Sącz, ul. Wiśniowieckiego 129
82	NEPTUN sp. z o.o.	52-018 Wrocław, ul. Świątnicka 30
83	BOL-THERM sp. z o.o.	32-332 Bukowno, ul. Kolejowa 37
84	Zakład Usług Elektroenergetycznych „Elserw” sp. z o.o.	42-400 Zawiercie, ul. Okólna 10
85	Kopalnia Węgla Kamiennego „Kazimierz-Juliusz” sp. z o.o.	42-540 Sosnowiec, ul. Ogrodowa 1
86	DIGGER Maszyny Budowlane Handel i Usługi Piotr Komorowski	82-400 Sztum, ul. Żeromskiego 9 a
87	POLSIN-KARBIO sp. z o.o.	41-503 Chorzów, ul. Azotowa 11
88	ELNORD S.A.	80-218 Gdańsk, ul. Towarowa 38

PIERWSZE ZATWIERDZONE TARYFY W SEKTORZE ELEKTROENERGETYKI

Zgodnie z art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE. Prezes URE, w terminie 30 dni, zatwierdza bądź odmawia zatwierdzenia taryfy wyłącznie w przypadku stwierdzenia jej niezgodności z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46 ustawy.

Przygotowanie projektów taryf według zasad istotnie odmiennych od dotychczasowych, okazało się dla spółek dystrybucyjnych zadaniem niezwykle trudnym. Były one opracowywane nie tylko pod ogromną presją czasu, ale także w sytuacji występowania wielu niejasności i różnic interpretacyjnych oraz ograniczeń, wprowadzonych rozporządzeniem taryfowym Ministra Gospodarki.

Najistotniejsze uwarunkowania procesu stanowienia taryf wiąże się z terminami ustanowienia nowych regulacji, ich opublikowania oraz wejścia w życie a także długotrwałymi wewnątrz sektorowymi uzgodnieniami i negocjacjami. Przypomnijmy, że rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach, wchodzące w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., zostało opublikowane w dniu 17.12.1998 r. (Dz. U. Nr 153) a uruchamiające nowy system stanowienia taryf w energetyce rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r. w sprawie daty zaprzestania przez Ministra Finansów ustalania taryf oraz opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej zostało opublikowane dopiero w dniu 28 grudnia 1998 r. (Dz. U. Nr 160 poz.1067).

Cennik na energię elektryczną, zatwierdzany przez Ministra Finansów, pozostawał w całkowitym oderwaniu od kalkulacji rzeczywistych kosztów. Jedną ze składowych części ceny za elektryczność – zmienna – nie pozostawała w żadnej relacji wobec drugiej składowej tej ceny – stałej. W opłatach eksploatacyjnych nie uwzględniano kosztów stałych, które bez względu na ilość wykorzystanej przez odbiorców energii, są ponoszone przez zakłady. Prowadziło to do subsydiowania działalności sieciowej kosztem obrotu. Dodatkowo „socjalny” charakter taryfy w grupie G (indywidualni odbiorcy w gospodarstwach domowych w miastach i na wsi) prowadził również do subsydiowania tej grupy przez pozostałych odbiorców. Istotną zmianą nowego cenotwórstwa stało się eliminowanie tzw. skrośnego subsydiowania. Realizowane jest to poprzez zmianę struktury rozliczeń, zróżnicowany wzrost cen i stawek opłat a skutkuje zróżnicowa-

wanym wzrostem należności, co powinno prowadzić do racjonalizowania zachowań odbiorców odnośnie zużycia energii i deklarowanego zapotrzebowania na moc. Znaczącą zmianą, często bardzo mocno krytykowaną w publikacjach prasowych, jest wprowadzenie stałych opłat przesyłowych, które winny stać się źródłem pokrycia kosztów stałych, czyli dbałości o majątek sieciowy, a ten musi być konserwowany niezależnie od tego ile energii zostanie za jego pośrednictwem przesłanej. W dotychczasowym jednoskładnikowym systemie rozliczeń odbiorcy, którzy pobierali niewiele energii praktycznie nie partycypowali w pokrywaniu generowanych przez siebie kosztów stałych. Czynili to za nich odbiorcy zużywający więcej niż średnio energii w danej grupie taryfowej.

Odbiorcy sezonowi i o zmiennym zapotrzebowaniu na moc, rozliczani według taryf dwuczłonowych, mieli do niedawna możliwość „ucieczki” od kosztów polegającą na: zamawianiu zróżnicowanej ilości mocy w szczycie i poza szczytem, zamawianiu różnej mocy w różnych okresach roku, rozliczaniu się z mocy obrachunkowej, czyli stopnia faktycznego wykorzystania „zarezerwowanego” wcześniej majątku. Kalkulacja stawek opłaty stałej powoduje wzrost wysokości należności za energię, ale w konsekwencji powinno to prowadzić do racjonalizacji zachowań odbiorców i weryfikacji zamawianych ilości mocy energii jedynie do niezbędnych, rzeczywiście wykorzystywanych ilości.

Trudnym problemem jest też sprawa przyłączy. Dotąd funkcjonowały tzw. układy sumujące, które zostały wyeliminowane z chwilą wejścia w życie rozporządzenia taryfowego, określającego zasady kalkulacji opłat za

Moment podpisania pierwszej taryfy.

Fot. Longin Wawryniewicz

usługę przesyłową. Dla odbiorców zasilanych z kilku przyłączy oznacza to konieczność rozliczania się z mocy przypisanej do każdego przyłącza. Tylko w przypadkach przyłączy równoległych, zasilanych z tego samego punktu sieci pozostawienie układu sumującego i rozliczanie się z mocy umownej kontrolowanej przez ten układ jest w pełni uzasadnione.

Według obwieszczenia Ministra Gospodarki regulującego ceny energii w taryfie hurtowej, spółki dystrybucyjne kupowały energię od PSE S.A. odpowiednio w szczycie przedpołudniowym za 157,48 zł/MWh, w szczycie popołudniowym za 257,37 zł/MWh a w pozostałych godzinach za 78,74 zł/MWh. Zgodnie z cennikiem Ministra Finansów, regulującym ceny energii dla odbiorców finalnych, te same spółki dystrybucyjne sprzedawały energię elektryczną w tych samych strefach czasowych: za 139,00 zł/MWh, 206,36 zł/MWh oraz 66,10 zł/MWh. Powodowało to ponoszenie przez nie strat na poziomie 5% kosztów zakupu. Przedsiębiorstwa energetyczne, kalkulując swoje taryfy na podstawie kosztów uzasadnionych, zgodnie z przepisem art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne, podniosły odpowiednio ceny energii do poziomu, który nie powoduje strat. Ochrona indywidualnych odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen nie jest jednoznaczna z ochroną przed wzrostem cen indywidualnych. Spełnienie oczekiwań niektórych odbiorców w postaci jednakowego dla wszystkich wzrostu cen energii byłoby możliwe jedynie poprzez cofnięcie się do czasu, gdy nie działała ustawa – Prawo energetyczne a ceny na energię były ustalane przez Ministra Finansów. Ale właśnie od tego przecież odchodzimy, po to aby każdy odbiorca energii wiedział za co płaci. A przedsiębiorstwa energetyczne już dzisiaj powinny przygotowywać się do działania w warunkach gospodarki konkurencyjnej i zabiegać o przyszłych klientów.

Obok wielu innowacji wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Gospodarki, zwłaszcza związanych z obligatoryjną zawartością taryfy oraz strukturą cen i stawek opłat, w tym podstaw ich kalkulacji, najwięcej kłopotów sprawiły spółkom dystrybucyjnym (i nie tylko im) przepisy przejściowe (§ 47 – 49). Chodzi przede wszystkim o okres będący podstawą ustalania kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstwa energetycznego oraz jego rozwoju (ostatnie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy), obowiązek zachowania dotychczasowych grup taryfowych oraz ograniczenie dopuszczalnego 13 % wzrostu cen i stawek opłat tylko dla odbiorców indywidualnych w lokalach (grupa taryfowa G-11 i G-12).

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorstw energetycznych, 11 stycznia 1999 r., a następnie 21 stycznia, Prezes URE skierował do nich listy zawierające podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej, a przede wszystkim propozycje i sugestie dotyczące struktury i odpowiedniego uzasadnienia wniosku. Na prośbę Polskiego Towarzystwa Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej 26 stycznia br. Prezes URE wraz

z pracownikami Urzędu uczestniczył w spotkaniu z przedstawicielami spółek dystrybucyjnych, na którym udzielał szczegółowych wyjaśnień i odpowiadał na pytania dotyczące istotnych dla ustalania taryf zagadnień.

W dniach od 26.01 do 2.02.1999 r. 33 spółki dystrybucyjne złożyły w Urzędzie Regulacji Energetyki wnioski o zatwierdzenie taryf na energię elektryczną. W tym samym czasie (również z opóźnieniami) swoje wnioski o zatwierdzenie taryf złożyło 31 wytwórców energii elektrycznej oraz PSE S.A. Z uwagi jednak na potrzebę jak najszybszego zapewnienia elektroenergetyce możliwości pozyskania zwiększonych przychodów, Urząd zajął się w pierwszej kolejności rozpatrywaniem wniosków spółek dystrybucyjnych. Przyjęcie harmonogramu zatwierdzania taryf według strumienia powstawania kosztów tzn. od wytwórców, poprzez przesył do dystrybucji, opóźniłoby transfer środków finansowych do elektroenergetyki i dodatkowo pogorszyło sytuację ekonomiczną, szczególnie trudną w spółkach dystrybucyjnych. A zatem w pierwszym roku nowego sposobu stanowienia taryf, nie mogły one być stanowione ściśle w oparciu o koszty uzasadnione przedsiębiorstw energetycznych. Stąd również kolejność rozpatrywania i zatwierdzania taryf musiała być odwrotna od „naturalnego strumienia kosztów”, gdyż determinantem w taryfach były ograniczenia tempa wzrostu cen wskaźnikowych dla odbiorców finalnych.

Już na wstępie procesu analizowania wniosków o zatwierdzenie taryf oraz samych taryf spółek dystrybucyjnych stwierdzono, że żadne z tych przedsiębiorstw nie dostosowało się do podstawowego przepisu przejściowego rozporządzenia, tj. § 49 pkt 2, ograniczającego wzrost cen i stawek opłat ustalonych w taryfie dla grupy odbiorców indywidualnych (grupa taryfowa G-11 i G-12) w stosunku do porównywalnych cen i stawek opłat obowiązujących w poprzedniej taryfie maksymalnie do 13 %. Konieczność bezwzględnego dostosowania się przedsiębiorstw energetycznych do tego przepisu Prezes URE podkreślał już wcześniej w liście z 11 stycznia 1999 r.

W dniu 5 lutego br. w siedzibie Urzędu odbyło się spotkanie z przedstawicielami spółek, na którym polecono bezwzględne dostosowanie się do w/w przepisu rozporządzenia. Spółki oświadczyły, że przyczyną zaistniałej sytuacji jest nieporównywalność cen i stawek opłat wg rozporządzenia (cena za energię elektryczną, dwuskładnikowa, tj. ze składnikiem stałym i ze składnikiem zmiennym, stawka opłat za usługi przesyłowe, stawka opłat abonamentowych) z cenami i stawkami opłat obowiązującymi w poprzedniej taryfie (stawka opłat za pobraną energię czynną, należność za energię bierną, opłata eksploatacyjna). Realizacja wydanego przez Prezesa URE polecenia wiązała się ze zmianą wszystkich wniosków taryfowych i doprowadziła do zatwierdzenia taryf, w których wzrost cen i stawek opłat ustalonych dla tej grupy taryfowej nie przekroczył 13 %.

Zgodnie z rozporządzeniem (§ 34 ust. 1 i 2) przedsiębiorstwo energetyczne kształtuje taryfę na podstawie kosztów wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i obrotu

energią elektryczną, poniesionych w poprzednim roku obrotowym, a także planowanych, rocznych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska. Jednocześnie w celu określenia dopuszczalnego wzrostu cen energii elektrycznej przedsiębiorstwo energetyczne ustala cenę wskaźnikową, będącą podstawowym narzędziem regulacji. Cenę wskaźnikową oblicza się dla poszczególnych rodzajów prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności koncesjonowanej jako średnią cenę sprzedanej energii elektrycznej (lub dostarczania energii elektrycznej). Przyjęta w rozporządzeniu taryfowym zasada regulacji cen i stawek opłat poprzez ustalanie ceny wskaźnikowej zapewnia ogólny poziom przychodów, niezbędnych dla zapewnienia przedsiębiorstwu możliwości realizowania jego zadań, jednak nie zapewnia ochrony interesów poszczególnych odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. Prezes URE zatwierdza taryfę, która zawiera ceny i stawki opłat ustalone przez przedsiębiorstwo energetyczne dla poszczególnych grup odbiorców (grup taryfowych), a nie dla poszczególnych odbiorców w danej grupie i nie ma podstaw prawnych do odmowy zatwierdzenia taryfy, która jest sporządzona zgodnie z powyżej opisanymi zasadami.

W taryfach spółek dystrybucyjnych nie przedstawiano stawek węzłowych i dystansowych dla usług przesyłowych. Wprawdzie rozporządzenie taryfowe określa rodzaje stawek lecz ich stosowanie uzależnia od umów o świadczenie takich usług (§ 18 ust. 3). Jednocześnie dla odbiorców taryfowych, którzy nie korzystają z usług przesyłowych, przepisy wykonawcze nakładają obowiązek stosowania grupowych stawek przesyłowych. Ze względu na konieczność zachowania niedyskryminacyjnej spójności stosowania stawek przesyłowych dla odbiorców taryfowych i pozataryfowych, stawki grupowe mogą być jedynymi prawnie dopuszczalnymi stawkami.

Ochrona interesów odbiorców zarówno w Prawie energetycznym, jak i rozporządzeniach wykonawczych (w tym także w rozporządzeniu taryfowym) ujęta jest co prawda jako zasada regulacji ale jednocześnie nie została „uzbrojona” w narzędzia regulacyjne (mechanizmy prawne i ekonomiczne) – nie licząc odmowy zatwierdzenia taryfy. Jedynie § 34 ust. 2 rozporządzenia taryfowego określa taki mechanizm, ale pozostawia go w gestii przedsiębiorstwa energetycznego. Przedsiębiorstwo powinno tak kształtować samodzielnie sporządzaną przez siebie taryfę, by chronić odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen, w szczególności poprzez dokonywanie zakupów energii elektrycznej z zachowaniem zasad konkurencji. Aktualny stan rynku energii uniemożliwia jednak takie działanie, co czyni „martwym” w/w przepis. Przy zatwierdzaniu taryf analizowano nie tylko zgodność wzrostu ceny wskaźnikowej dla danego przedsiębiorstwa (do czego jedynie był zobowiązany Prezes URE), ale również sprawdzono wzrost średniej ceny w każdej grupie taryfowej. Takie uszczegółowienie doprowadziło do sytuacji, że w żadnej z grup wzrost średniej ceny nie przekracza 13 %.

W dniach od 15.02 do 19.02.1999 r., a więc już w ciągu dwóch tygodni od złożenia wniosków, Prezes URE wydał i opublikował decyzje o zatwierdzeniu taryf na energię elektryczną dla wszystkich spółek dystrybucyjnych. Sukcesywnie, począwszy od 2 marca br. spółki rozpoczęły stosowanie nowych taryf.

Wchodzenie w życie nowych taryf, a zwłaszcza wystawianie nowych rachunków dla poszczególnych odbiorców ujawniło wewnętrzne niedoskonałości przyjętych rozwiązań. Okazało się bowiem, że przy wzroście nie przekraczającym 13 % dla całej grupy taryfowej, ceny i stawki opłat ustalone dla niektórych odbiorców tej grupy mogą skutkować wyższym wzrostem opłat. Takie przypadki wystąpiły w grupie C-11. W dotychczasowych taryfach nie występowała bowiem stawka opłat za usługi przesyłowe, której składnik stały (zgodny z rozporządzeniem taryfowym Ministra Gospodarki) ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu opłat dla odbiorców pobierających minimalną ilość energii elektrycznej.

Grupa taryfowa C przeznaczona jest dla odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznych niskich napięć (poniżej 1 kV), rozliczanych dotychczas za energię (grupa C-11 oraz C-12; taryfy jednoczonowe, jedno- lub dwustrefowe, o poborze mocy do 40 kW i rocznym zużyciu energii do 80 MWh) lub za moc i energię (grupa C-21 oraz C-22; taryfy dwuczłonowe, jedno- lub dwustrefowe dla odbiorców o poborze mocy wyższym od 40 kW lub rocznym zużyciu energii wyższym od 80 MWh). Powyższe ograniczenia implikują znaczne wewnętrzne zróżnicowanie odbiorców zaliczanych do tej samej grupy. I tak np. do grupy C-11 należą odbiorcy, którzy zużywają od „0” do ok. 6600 kWh miesięcznie.

Do grupy taryfowej C-11 należało na koniec 1998 r. w całym kraju ok. 1.231 tys. odbiorców. Najmniej, bo 13 010 na obszarze działania Zakładu Energetycznego Słupsk S.A., którzy łącznie zużyli ok. 81 540 MWh, najwięcej zaś – 81 694, o łącznym zużyciu ok. 433 tys. MWh na obszarze działania Energetyki Poznańskiej S.A. Udział grupy taryfowej C-11 w sprzedaży energii realizowanej przez poszczególne spółki zawiera się w przedziale od 2,08 % w Będzińskim Zakładzie Elektroenergetycznym S.A. (27 791 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 170 tys. MWh) do 14,31 % w Zakładzie Energetycznym Białystok S.A. (50 350 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 348 tys. MWh). Nie jest możliwe i nie ma podstaw prawnych, aby przedmiotem analizy Prezesa URE przy zatwierdzaniu taryfy dla każdej spółki dystrybucyjnej był wzrost opłat dla poszczególnych odbiorców w danej grupie taryfowej, jeśli dotyczy ona kilkudziesięciu tysięcy odbiorców.

Po uzyskaniu sygnałów o wysokim wzroście kwot rachunków dla pojedynczych odbiorców, Prezes URE pismem z 15 marca 1999 r. zwrócił się do spółek dystrybucyjnych z sugestią wstrzymania wystawiania rachunków według nowych taryf i szczególnie wnikliwego przeanalizowania tego problemu. Zachodziła także obawa, że w sytuacji zróżnicowania wzrostu opłat (kwot rachunków) wewnątrz grupy taryfowej C-11, przy wzroście ceny wskaźnikowej nie większym niż 13% nastąpi pomniej-

szczenie przychodów dla spółki dystrybucyjnej pozyskanych od tej grupy odbiorców. Obawy te okazały się częściowo uzasadnione, bowiem w przypadku 13 spółek dystrybucyjnych wystąpiło zjawisko wysokiego wzrostu kwot rachunków dla odbiorców charakteryzujących się b. niskim miesięcznym zużyciem energii (poniżej 200–300 kWh, co w przybliżeniu odpowiada świeceniu 10–15 żarówek 100 W, po 8 godzin dziennie przez wszystkie dni robocze), natomiast w 23 spółkach dystrybucyjnych, kwoty rachunków dla odbiorców o wysokim zużyciu energii spadałyby w niektórych przypadkach nawet o 32,8 % (kwoty rzędu kilkuset złotych). Nie bagatelizując problemu dynamiki wzrostu kwot rachunków, trzeba wziąć jednak pod uwagę poziom tych płatności. Z przeprowadzonych przez spółki dystrybucyjne i URE analiz jasno wynika, że nawet kilkukrotny wzrost kwot rachunków dotyczy płatności rzędu od kilkudziesięciu do stu kilkudziesięciu złotych.

Dzieje się tak za sprawą zmian strukturalnych cen energii elektrycznej w grupie taryfowej C-11. Dotychczas jej odbiorcy byli obciążani płatnościami za energię i opłatą eksploatacyjną. Rozporządzenie taryfowe Ministra Gospodarki obok cen za energię i abonamentu (zbliżonego w swej istocie do opłaty eksploatacyjnej) wprowadziło nowe elementy w postaci opłaty przesyłowej: zmiennej (w zł/kWh) oraz stałej (kalkulowanej samodzielnie przez spółki w zł/miesiąc lub w zł/kW). Znaczącą wagę ma opłata stała, której udział w kwocie rachunku za energię w grupie C-11 kształtuje się od 91 % (Zakład Energetyczny Białystok S.A.) do 2 % (STOEN). Podstawą ich kalkulacji są koszty uzasadnione przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej dla danej grupy odbiorców (§ 31 ust. 4 i 5). Nie ma najmniejszych wątpliwości, iż obciążanie odbiorców opłatami stałymi (nawet w sytuacji zerowego poboru energii), będącymi ekwiwalentem stałej gotowości i niezawodności dostaw energii jest rozwiązaniem słusznym. Istnieje natomiast potrzeba prawnego uregulowania dopuszczalnego udziału opłat stałych w kwocie rachunku, tak jak np. uczyniono to w rozporządzeniu taryfowym dla ciepła.

Problemem okazały się także opłaty przyłączeniowe. Przedsiębiorstwa sieciowe kalkulowały je w oparciu o koszty wykonywania przyłączy i koszty niezbędnej rozbudowy sieci na napięciu, na którym dana grupa odbiorców jest przyłączana. Zarówno koszty wykonania przyłączy, jak i koszty rozbudowy sieci różnią się w poszczególnych przedsiębiorstwach ze względu na różną strukturę odbiorców. Jak wykazała jednak analiza porównawcza, rozrzut stawek opłat za przyłącza jest znaczny i co więcej – niezrozumiały dla wielu potencjalnych odbiorców. Prezes URE na spotkaniu z Prezesami spółek dystrybucyjnych zobowiązał przedsiębiorstwa do skorygowania tego fragmentu tariff w oparciu o pewne wartości standardowe, do określenia których zobowiązało się Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej. Stawki opłat za rozbudowę sieci będzie można przeanalizować dopiero, kiedy przedsiębiorstwa sieciowe złożą Prezesowi URE do uzgodnienia wymagane ustawą plany rozwoju w terminie określo-

nym koncesją na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej.

Nowe zasady i podstawy cenotwórstwa w zakresie energii elektrycznej są dziś postrzegane wyłącznie poprzez dynamikę wzrostu cen. Tak naprawdę jednak – zmieniają one w sposób zasadniczy wszystkie niemal dotychczas istniejące współzależności sektorowe. Rozpoczynają długi proces dostosowawczy, w trakcie którego nie sposób a priori uniknąć niepopularnych decyzji ani też w pełni wyeliminować wszelkich społecznych i ekonomicznych dotkliwości. W przypadku zatwierdzonych tariff, w tym także dla grupy C-11, nie ma mowy o pomyłce. To raczej rezultat swoistej konfrontacji uprawianego w elektroenergetyce ręcznego sterowania z nowymi, systemowymi rozwiązaniami. Nie jest bowiem w żaden sposób uprawnione oczekiwanie egalitaryzmu cenowego, jeśli wprowadza się zasadę kalkulacji cen w oparciu o indywidualne, czyli różne, koszty działania i rozwoju przedsiębiorstw energetycznych.

Zatwierdzone tariffy są zgodne z przepisami ustawy - Prawo energetyczne i przepisami rozporządzenia taryfowego Ministra Gospodarki. W uzasadnieniu do rozporządzenia taryfowego Minister Gospodarki wskazywał, iż w jego przepisach uwzględniono konieczność godzenia dwóch przeciwstawnych obowiązków nałożonych przez ustawodawcę, tj. konieczność zapewnienia pokrycia uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych oraz ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen, realizując to zadanie poprzez zastosowanie ograniczeń w regule regulacyjnej. Przedmiotem regulacji jest cena wskaźnikowa a nie wzrost cen dla poszczególnych grup odbiorców ani tym bardziej dla poszczególnych odbiorców. Co więcej, ochrona interesów odbiorców dotyczy nieuzasadnionego (czyli oderwanego od kosztów) poziomu cen a nie ich dynamiki. Nie zaistniały zatem żadne przesłanki do odmowy zatwierdzenia tariff.

Przy wprowadzaniu regulacji w sektorze energetycznym w żadnym kraju, w okresie przejściowym, nie udało się przewidzieć dokładnych skutków wdrażania nowych przepisów prawa. Zadaniem urzędów regulacyjnych jest ich monitorowanie, wprowadzanie możliwych korekt i wnioskowanie o nowelizację przepisów prawnych. Regulator często musi podejmować decyzje niekorzystne nie tylko dla regulowanego sektora, zmuszając przedsiębiorstwa do poprawy efektywności, obniżenia kosztów i zahamowania monopolistycznych zapędów, ale także decyzje społecznie drażliwe, jak choćby te dotyczące podwyżki cen za energię elektryczną (kto z nas lubi podwyżki i które z nich jest w stanie uznać za uzasadnione?). Dlatego usytuowanie regulatora w strukturze władzy jest odmienne i niezależne od sił politycznych i innych organów rządowych. Trudny okres przejściowego sprzyja swoistym interpretacjom i manipulacjom. Przykładem tego m. in. jest straszenie opinii publicznej narastającym deficytem i groźbą bankructwa sektora elektroenergetycznego. Przewidywany już pod koniec ubiegłego roku deficyt w sektorze energetycznym w 1999 r. w wysokości 2,5 mld zł, nie zrodził się dziś i nie ma nic

wspólnego z trybem zatwierdzania taryf. To rezultat wysokich kosztów funkcjonowania sektora a zwłaszcza zrealizowanych inwestycji modernizacyjnych i proekologicznych oraz związanych z nimi kontraktów długoterminowych zawartych przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne. Skorzystali z nich nieliczni, a przyjdzie zapłacić wszystkim.

W zaistniałej sytuacji Prezes URE zwrócił się do spółek dystrybucyjnych o analizę stawek i cen w grupach taryfowych i efektów ich stosowania w przypadku poszczególnych odbiorców. Spółki, dostrzegając dysproporcje w opłatach wynikających z zaproponowanych przez siebie cen i stawek opłat oraz widząc jakie skutki mogą z tego wynikać (np. wzrost liczby opłat nieściągalnych, utrata przychodów od dużych odbiorców energii itp.) podjęły już działania korygujące, dokonując m. in. przesunięć odbiorców o niewielkim zużyciu energii do grupy taryfowej G-11, przyjmując do rozliczeń niższą moc przyłączeniową oraz stosując upusty w stawce opłat za usługę przesyłową. Spółki dystrybucyjne występują także do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskami o zmianę już zatwierdzonych ta-

ryf. Do końca kwietnia zatwierdzone zostały korekty taryf dla 7 spółek dystrybucyjnych i jednego wytwórcy – Elektrociepłowni Warszawskich. Zaakceptowane zmiany do taryf są natychmiast publikowane. Przypomnijmy w tym miejscu, że od początku br. na energię elektryczną Prezes URE zatwierdził 33 taryfy dla spółek dystrybucyjnych, 29 taryf dla wytwórców i dla PSE. Na ciepło zatwierdzonych zostało 46 taryf. Jednocześnie Prezes URE przygotowuje dla Ministra Gospodarki propozycje zawierające wnioski z pierwszego okresu wdrażania przepisów taryfowych.

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki
dr Leszek Juchniewicz

Warszawa, 30 kwietnia 1999 r.

Od redakcji:

Wykaz zatwierdzonych przez Prezesa URE taryf opublikowano na stronie 1 wkladki

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dr Leszek Juchniewicz w obecności pracowników Urzędu podpisuje pierwszą taryfę.

Fot. Longin Wawryniewicz

KONCESJE DLA PALIW

Jacek Betkowski

W ostatnim okresie (mam tu na myśli czas pomiędzy przygotowywaniem materiałów do poprzedniego numeru Biuletynu a dniem pisania tego artykułu, to jest 08.04.99 r.) zostały wydane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki podane poniżej koncesje (w tym zawarte są także promesy koncesji). Dane te zostały zestawione z ogólnymi liczbami wydanych w poszczególnych grupach koncesji od początku prowadzenia procesu koncesyjnego.

W zakresie ciepła

- wytwarzanie	39	na ogólną liczbę	783
- przesyłanie i dystrybucja	45	na ogólną liczbę	824
- obrót	21	na ogólną liczbę	240

W zakresie energii elektrycznej

- wytwarzanie	2	na ogólną liczbę	53
- przesyłanie i dystrybucja	37	na ogólną liczbę	137
- obrót	45	na ogólną liczbę	145

W zakresie paliw ciekłych

- wytwarzanie	4	na ogólną liczbę	13
- magazynowanie	9	na ogólną liczbę	9
- obrót	110	na ogólną liczbę	167

W zakresie paliw gazowych

- wytwarzanie	5	na ogólną liczbę	5
- magazynowanie	1	na ogólną liczbę	1
- przesyłanie i dystrybucja	6	na ogólną liczbę	6
- obrót	6	na ogólną liczbę	6

(Wykaz kolejnych koncesji opublikowano na stronie 3 wkladki)

Z powyższego zestawienia widać, że w omawianym czasie największe relatywne przyrosty udzielonych koncesji były na działalnościach prowadzonych w zakresie paliw ciekłych i gazowych.

Chciałbym przy tej okazji wyjaśnić podnoszony przez niektórych wnioskodawców problem czy gaz płynny (LPG) powinien być w procesie koncesyjnym kwalifikowany jako paliwo ciekłe czy jako paliwo gazowe. Problem jest o tyle istotny, że przepisy ustawy - Prawo energetyczne różnie dla paliw ciekłych i gazowych definiują progowe wielkości prowadzonej działalności, powyżej których wymagane jest uzyskiwanie koncesji (patrz art. 32 ust. 1, szczególnie punkty 3 i 4 ustawy - Prawo energetyczne). Urząd Regulacji Energetyki otrzymał w tej sprawie z Ministerstwa Gospodarki rozstrzygającą interpretację. Wnioski końcowe poprzedzone były bardzo wnikliwą analizą obejmującą aspekty prawne, językowe oraz oczywiście cechy fizyko-chemiczne paliwa płynnego. Nie będę przytaczał całej analizy i nie będę omawiał drogi dojścia do końcowych

wniosków, które można najkrócej przedstawić w następujący sposób:

- * gaz płynny jest paliwem występującym w fazie ciekłej i gazowej;
- * decydujący o kwalifikacji gazu płynnego do jednej z dwóch grup paliw podlegających koncesjonowaniu (paliwa ciekłe, paliwa gazowe) jest **faktyczny stan skupienia** tego paliwa w działalności gospodarczej będącej przedmiotem koncesji;
- * jeśli jest prowadzony obrót gazem płynnym znajdującym się w fazie ciekłej, przy użyciu butli lub zbiorników, wówczas należy go zakwalifikować wg kryteriów zawartych w ustawie - Prawo energetyczne do grupy paliw ciekłych;
- * w przypadku przesyłania i dystrybucji lub obrotu rozprężonego gazu płynnego, a więc będącego w fazie gazowej, za pomocą sieci gazowych należy wówczas takie paliwo kwalifikować do grupy paliw gazowych.

W omawianym okresie zostały wydane 32 decyzje zmieniające wcześniej wydane koncesje. Zmiany te były przygotowane w oparciu o wnioski przedsiębiorstw energetycznych. Najczęstszymi przyczynami tego rodzaju wniosków są: (a) zmiana ustalonego w koncesji zakresu działalności np. poprzez zwiększenie łącznej mocy urządzeń wytwórczych lub planowane powiększenie prowadzonej działalności na inne obszary; (b) zmiana nazwy lub formy prawnej przedsiębiorstwa.

Ilość wpływających do Urzędu Regulacji Energetyki wniosków od koncesjonariuszy jest wypadkową funkcją dynamiki zachodzących w gospodarce zmian i prowadzonych w przedsiębiorstwach inwestycji.

Ostatnio rozpatrywanych było kilka wniosków o przyznanie koncesji od nowopowstałych spółek, które zostały powołane do życia by przejąć do eksploatacji urządzenia techniczne do wytwarzania oraz do przesyłania i dystrybucji ciepła, energii elektrycznej a czasami także i paliw gazowych. Są to firmy zakładane przez spółki, właścicieli urządzeń energetycznych, dla których działalność energetyczna jest uboczną, bardzo często stanowiącą poniżej 1 procenta ogólnych przychodów. Sądząc po kierowanych do Departamentu Koncesji pytaniach, następne tego typu specjalistyczne przedsiębiorstwa energetyczne będą w najbliższej przyszłości nadal powstawały. Można na tym przykładzie dostrzec pewien rysujący się kierunek zmian w specjalizacji firm. Czas pokaże czy ten zarysowany, sądzę, że pozytywny trend zostanie utrzymany.

Autor jest wicedyrektorem Departamentu Koncesji URE

WYKORZYSTYWANIE ENERGII WIATRU

Andrzej W. Różycki, Roman Szramka

Pośród odnawialnych źródeł energii niespożyta jest kinetyczna energia wiatru, która może być łatwo przekształcona w inne postacie energii. W skali świata występowanie wiatrów ma charakter przypadkowy i nie kontrolowany. Dotyczy to zarówno kierunku, jak i siły wiania. Wiatr wiejący z prędkością nie mniejszą niż 4 m/s i nie większą niż 30 m/s jest uznawany za energetycznie użyteczny dla stosowania turbin-generatorów elektryczności. To źródło energii charakteryzuje się jednak dużą niestabilnością. Jego występowanie jest uzależnione od regionu geograficznego, pory roku, pory dnia, ukształtowania terenu i wysokości nad powierzchnią ziemi. Z doświadczeń jednoznacznie wynika, że im wyżej usytuowane są wirniki turbin, tym korzystniejsze jest to dla efektywnej pracy generatorów. Pożytki dla gospodarki płynące z energii wiatru są oczywiste, jednak może być ona również niebezpieczna i niszcząca, o czym ostrzegają kataklizmy pojawiające się w różnych regionach świata.

Energia wiatru była w przeszłości najczęściej wykorzystywana do lokalnych celów gospodarczych. Wiatrem napędzono mechanizmy młynów zbożowych i tartaków. W szczególny sposób wykorzystywano energię wiatru w Holandii, gdzie pracowały liczne pompy wodne służące do ciągłego odwadniania nadmorskich polderów. Pierwsze próby elektroenergetycznego wykorzystywania wiatru miały miejsce już w końcu XIX wieku. Postęp nauki i techniki przyniósł nowe technologie, które umożliwiają obecnie wykorzystywanie energii wiatru ze zwiększoną sprawnością i co za tym idzie, ze zwiększoną opłacalnością. Ostatnie doświadczenia w tej dziedzinie są niezwykle zachęcające, a wszelkie prognozy specjalistów są zgodne, że energetykę wiatrową czeka pewny i dynamiczny rozwój na całym świecie.

Energetyka wiatrowa w Europie

Ostatnie lata związane są z dynamicznym rozwojem tej dziedziny energetyki na kontynencie europejskim. W roku 1990 moce zainstalowane w energetyce wiatrowej w całej Europie wynosiły jedynie 470 MW. Największy udział w dotychczasowych europejskich osiągnięciach miała Dania, następnie Niemcy, Holandia i Hiszpania. Cztery następne w rankingu kraje prezentowały sumaryczne moce rzędu kilku megawatów.

W roku 1997, liczba krajów europejskich, w których realnie istniała energetyka wiatrowa, zwiększyła się już do 22, a całkowita moc zainstalowana w elektrowniach wiatrowych na naszym kontynencie osiągnęła 4766 MW. Dynamiczny przyrost mocy nastąpił we wszystkich krajach. Tendencja ta czyni optymistyczne prognozy na rok

2000 bardzo wiarygodnymi. Pozostałe kraje również zwiększą zdecydowanie swoje moce. Przewiduje się, że europejska moc zainstalowana w energetyce wiatrowej osiągnie w przyszłym roku ogółem 10 390 MW, a w krajach pozaeuropejskich 14000 MW. Jeśli dla uproszczonych kalkulacji przyjąć, że standardowa moc pojedynczej turbiny wiatrowej, obecnie instalowanej, wynosi najczęściej 600 kW, to ogólna liczba obiektów energetyki wiatrowej w Europie osiągnie w roku przyszłym ok. 17 tys., zaś poza nią ponad 23 tys. Aktualne tendencje, w produkcji siłowni wiatrowych, zmierzają do instalowania mocy większych bo rzędu 1 MW, 1,5 MW w przypadku obiektów samodzielnych, albo też na instalowanie, na zwartym obszarze, większej liczby wiatraków, o mniejszych mocach, w farmach wiatrowych.

Osobnym problemem jest magazynowanie energii uzyskiwanej z siłowni wiatrowych. Wynika to z faktu, że generatory prądu mogą pracować średnio na poziomie 25 % zainstalowanej mocy, a czas ich pracy wynosi zwykle nie więcej niż 5000 godzin w roku. Aby zatem dysponować zasobami energii w sposób ciągły nawet wtedy, kiedy siłownia wiatrowa nie pracuje, należy energię „magazynować”. Najprostszym sposobem jest stosowanie akumulatorów. Jednak ich ograniczona pojemność i powodowane straty energii czynią je rezerwuarem bardzo niedoskonałym. Innym sposobem magazynowania może być wykorzystywanie nadwyżek produkowanej energii elektrycznej do elektrolizy wody, w wyniku której wytwarzany będzie wodór. Posłuży on jako paliwo napędowe do turbiny w okresie pogody bezwietrznej lub przy zbyt porywistych wiatrach, uniemożliwiających bezpieczną pracę wiatraka. Takie rozwiązanie określamy jako hybrydowe i może być ono

Energetyka wiatrowa w Europie
– moc zainstalowana w MW

Kraj	Rok				
	1990	1993	1996	1997	2000 prognoza
Niemcy	60	326	1545	2080	3500
Dania	343	487	857	1116	1600
Hiszpania	10	57	249	512	2200
Holandia	40	132	299	325	1100
W. Brytania	8	130	270	320	800
Szwecja	5	30	105	117	240
Włochy	2	18	71	10	200
Irlandia	0	7	11	51	100
Portugalia	0	8	20	38	100
Grecja	2	26	29	29	150

związane z dowolnym nośnikiem energii, który będzie umożliwiał nie zakłócającą pracę siłowni. Inne hybrydowe rozwiązanie może być stosowane, kiedy energia wiatru jest wykorzystywana bezpośrednio do celów grzewczych. Wtedy bowiem nadwyżki energii cieplnej mogą być odprowadzane do gruntu i tam magazynowane. Ponowne jej odzyskanie jest możliwe za pośrednictwem pomp ciepłych. W ostatnich pięciu latach w Europie następował wzrost mocy zainstalowanej w elektrowniach wiatrowych przeciętnie o 36 % w stosunku rocznym. Inwestycje w energetykę wiatrową cieszą się rosnącym poparciem Komisji Europejskiej. Jej rozwój może wpływać stymulująco na niektóre gałęzie przemysłu, a także zaspokajać ekologiczne oczekiwania społeczeństwa w zakresie wytwarzania energii elektrycznej.

Sytuacja w energetyce wiatrowej jest w Europie systematycznie monitorowana, opracowywane są statystyki i prognozy na dalsze lata. Stworzone zostały korzystne warunki, zarówno organizacyjne jak i finansowe, dla jej rozwoju. Rządy poszczególnych krajów, ale także organizacje pozarządowe podejmują inicjatywy na rzecz rozwoju energetyki wiatrowej. Również Unia Europejska, poprzez decyzje Komisji Europejskiej, która opracowała Białą Księgę „Energia dla przyszłości: odnawialne źródła energii”, przygotowała szeroką kampanię promocyjną na rzecz rozwoju alternatywnych źródeł energii. Ten rodzaj energii ma w roku 2010 stanowić 12 % udział w całym bilansie energetycznym krajów UE. Na rozwój energetyki wiatrowej zamierza się wydatkować w najbliższych dziesięciu latach 10 mld euro. Tak poważne nakłady przeznaczane na sektor energetyczny przyniosą oszczędności rzędu 21 mld euro. Wynikną one głównie z redukcji zużycia paliw o 17,4 %, redukcji emisji dwutlenku węgla o 402 mln ton rocznie. Dodatkowo powstaną 500-900 tys. nowych miejsc pracy.

Energetyka wiatrowa w Polsce

Warunki geograficzne w naszym kraju są bardzo sprzyjające. Na trzeciej części obszaru występują wiatry użyteczne energetycznie. Szczególnie korzystne są one na wybrzeżu morskim oraz na Suwalszczyźnie. Rejony o średnich warunkach wiatrowych to Nizina Mazowiecka, Beskid Śląski i Żywiecki oraz wschodnia część Kotliny Sandomierskiej.

Statystyki podają jednak, że w roku 1990 energetyka wiatrowa w naszym kraju praktycznie nie istniała. W latach 1993-96 notowany jest 1 MW mocy zainstalowanej. W rok później tej mocy jest prawie 3 MW. W roku 1997 działało w Polsce 15 elektrowni wiatrowych.

Polskie elektrownie wiatrowe

Lokalizacja	rok budowy	Nominalna moc
Swarzewo, woj. Pomorskie	1997	2 x 600 kW
Swarzewo, woj. Pomorskie	1991	95 kW
Lisewo, woj. Pomorskie	1991	150 kW
Rytro, woj. Małopolskie	1995	100 kW

Wrocki, woj. Kujawskopomorskie	1995	160 kW
Zawoja, woj. Śląskie	1996	160 kW
Kwilicz, woj. Wielkopolskie	1996	160 kW
Ślupia, woj. Dolnośląskie	1997	160 kW
Starbienino, woj. Pomorskie	1997	250 kW
Wojkowice, woj. Śląskie	1997	30 kW
Rembertów, woj. Mazowieckie	1997	250 kW
Turowo, woj. Zach-pomorskie		18 kW
Straszęcin, woj. Małopolskie		15 kW
Rychwałd, woj. Małopolskie		30 kW

Prognozy na rok 2000 określają dziesięciokrotne zwiększenie zainstalowanych mocy. Postęp byłby to wprawdzie niezaprzeczalny, ale wobec wiodących krajów europejskich są to osiągnięcia ciągle mało imponujące.

Można przyjąć, że po wyłączeniu obszarów zurbanizowanych, lasów, terenów chronionych oraz posiadających zbyt duże przeszkody terenowe pozostaje w Polsce ok. 3000 km², na których można korzystnie usytuować instalacje energetyki wiatrowej. Zakładając, że na 1 km² można postawić farmę wiatraków o ogólnej mocy 2-3 MW oraz średni czas wykorzystania mocy zainstalowanej na 1500 godzin rocznie, to docelową potencjalną produkcję energii elektrycznej w skali roku można szacować na 10 tys. GWh. Jest to liczący się potencjał, zwłaszcza, że wzięto pod uwagę obszar obejmujący niespełna 1 % powierzchni kraju. Eksperti Unii Europejskiej w swoich prognozach oszacowali, że moce zainstalowane w polskiej energetyce wiatrowej mogą osiągnąć w roku 2050 nawet 6 GW.

Elektrownie wiatrowe są instalacjami bezobsługowymi, co oznacza, że po przyłączeniu do sieci włączają się automaty sterujące, umożliwiające pracę bez udziału człowieka. Trwałość obecnie budowanych jest szacowana na ok. 20 lat, a koszt zainstalowania 1kW mocy określa się na ok. 900 \$. Jest to wynik formalnie korzystny wobec elektrowni jądrowych (ok.1700 \$) i tradycyjnych na paliwo stałe (1100 \$), jednak efekt ekonomiczny tego rozwiązania pogarsza niestety dość długi okres zwrotu poniesionych nakładów. W zależności od zainstalowanej mocy wynosi on obecnie od 6 do 27 lat. Najdłuższy okres zwrotu nakładów inwestycyjnych dotyczy elektrowni wiatrowych o relatywnie małych, zainstalowanych mocach.

Stan świadomości społecznej także nie sprzyja rozwojowi energetyki niekonwencjonalnej. Wiedza o korzyściach płynących z jej wykorzystania nie jest niestety powszechna i dotyczy wąskiej grupy specjalistów i nielicznych pasjonatów. Jednym z nich jest Ojciec Romuald Wilk, który od kilku lat wdraża różne systemy energetyczne oparte na źródłach odnawialnych. To jego dziełem jest m. in. elektrownia wiatrowa, o mocy 160 kW, zlokalizowana w Klasztorze Karmelitów Bosych w Zawoi w woj. Małopolskim. Uzyskiwana energia elektryczna przekracza potrzeby klasztoru i będzie zasilala szkołę i inne budynki publiczne, zaś nadwyżki będą zakupywane przez pobliski zakład energetyczny. Osiągnięcia O. Romualda Wilka są

przekonującym argumentem na rzecz rozwijania energetyki wiatrowej na południu kraju. Podobną rolę promującą, w rejonie nadmorskim, spełniają udane realizacje inwestycji w woj. Pomorskim, gdzie już w roku 1997 było zainstalowanych ogółem 1695 kW mocy w energetyce wiatrowej.

Poważną szansę dla rozwoju energetyki niekonwencjonalnej mogłyby stworzyć ułatwienia prawne. Dotychczas obowiązujący system prawny i przepisy podatkowe oraz dotacje państwowe sprzyjają bowiem dużym podmiotom gospodarczym funkcjonującym w obszarze energetyki konwencjonalnej. Energetyka odnawialna, w tym energetyka wiatrowa, nie znajdują dostatecznego wsparcia.

Ten problem został zasygnalizowany przez uczestników V konferencji Ogólnopolskiego Forum Odnawialnych Źródeł Energii, która odbyła się w październiku 1998 roku. W liście skierowanym do Prezesa Rady Ministrów sformułowanych zostało osiem ważnych postulatów. Trzy z nich dotyczące obowiązku zakupu energii ze źródeł odnawialnych i ich racjonalnej ceny oraz zwolnienia z obowiązku ubiegania się o koncesję i wnoszenia odpowiednich opłat zostały już uwzględnione. Potwierdzeniem tego faktu jest Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 2 lutego 1999 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych oraz zakresu tego obowiązku (opublikowane w tym Biuletynie URE). Rozporządzenie to, z pewnymi wyłączeniami, nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub ciepłem, obowiązek zakupu od krajowych wytwórców oferowanej ilości energii elektrycznej lub ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych. Odczuwa się jednak brak aktu prawnego kodyfikującego różne przepisy (z zakresu ochrony środowiska, zagospodarowania przestrzennego, budowlane, podatkowe itp.), konieczne do respektowania w trakcie budowy i eksploatacji elektrowni wiatrowych.

Bardzo pomocna byłaby także liberalizacja tych przepisów, przynajmniej w odniesieniu do inwestycji niewielkich. Inne postulaty, dotyczące m. in. wprowadzenie zerowej stawki VAT przy zakupie urządzeń do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych oraz wprowadzenia ulg inwestycyjnych i zwolnień w podatku dochodowym dla podatników rozpoczynających działalność gospodarczą w tym obszarze, pozostają ciągle nie załatwione. Być może proces integracji z Unią Europejską zintensyfikuje reformę polskiego prawa w kierunku

korzystnym dla rozwoju energetyki niekonwencjonalnej, w tym wiatrowej.

Czas na promowanie energetyki niekonwencjonalnej nie jest niestety najlepszy. Obecny potencjał polskich elektrowni jest bowiem wykorzystywany jedynie w ok. 70 %. Jednocześnie koszt wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych jest niekiedy szacowany jako mało konkurencyjny wobec tradycyjnych źródeł. Zbyt często bowiem, w rachunku ekonomicznym, pomijany jest lub niezbyt rzetelnie uwzględniany rachunek kosztów unikniętych, które pojawiają się także przy zastępowaniu energetyki konwencjonalnej energią opartą na źródłach odnawialnych. Istotnym motywem przekonującym do energii odnawialnej jest jej czysta postać nie obciążająca środowiska naturalnego.

Należy się także spodziewać, korzystając z doświadczeń innych krajów, że dalszy dynamiczny rozwój energetyki alternatywnej będzie miał korzystny wpływ na rozwój całej gospodarki. Spowoduje powstanie nowych gałęzi przemysłu, które będą się zajmowały seryjnym wytwarzaniem specjalistycznych instalacji i oprzyrządowania dla tego rodzaju obiektów. Przyniesie to znaczne obniżenie kosztów inwestycyjnych i w konsekwencji skrócenie czasu zwrotu poniesionych nakładów. Obniżenie kosztów będzie także możliwe przy szerszym zastosowaniu polskiej myśli technicznej i krajowych materiałów konstrukcyjnych i instalacyjnych.

Należy także wykorzystać możliwości stwarzane w ramach programu Altener, adresowanego do krajów Europy Środkowowschodniej, w którym UE przeznaczyła 20 mln euro na projekty dotyczące wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

Roman Szramka

Autorzy są pracownikami Departamentu Planów i Analiz

Andrzej W. Różycki

AUSTRALIJSKIE DOŚWIADCZENIA REGULACYJNE

Władysław Mielczarski, Leszek Szczygiel

Rynek w stanie Wiktorii jest najbardziej efektywnym rynkiem energii elektrycznej na świecie. Kluczową rolę w jego wprowadzaniu i sukcesie odegrał Urząd Regulacji (the Office of the Regulator-General). Wprowadzenie rynku i prywatyzacja elektroenergetyki spowodowały szybki spadek cen energii elektrycznej i w konsekwencji wzrost gospodarczego stanu.

Urząd Regulacji w australijskim stanie Wiktorii jest samodzielną agencją państwową podlegającą ministrowi finansów (the Minister for Finance). Prezes Urzędu Regulacji (the Regulator-General) jest mianowany na pięć lat i, pomimo, że jest on urzędnikiem państwowym, ma on bardzo dużą swobodę działania w dziedzinach dotyczących przemysłu elektroenergetycznego, gazowego i dostaw wody.

Urząd Regulacji pełni podwójną rolę. Z jednej strony wydaje przepisy regulujące działania rynkowe i sprawdza ich przestrzeganie. Z drugiej strony jest doradcą rządu we wszystkich sprawach regulowanych przez niego rynków. Chociaż nie ma on bezpośredniej inicjatywy ustawodawczej, jego wnioski są uwzględniane przez rząd i proponowane w formie rządowej inicjatywy ustawodawczej. W chwili wprowadzania urzędu zakładano jego bardziej bierną rolę, w praktyce jednak okazało się, że dobre funkcjonowanie rynku zależy od jego aktywnej postawy więc szybko stał się on głównym czynnikiem wprowadzania reform.

Urząd Regulacji nie wpływa bezpośrednio na działanie rynku, ustala jedynie przepisy w ramach których rynek działa. Ułatwia również konsultacje przed decyzjami inwestycyjnymi i inspiruje długofalowe planowanie rozwoju systemu elektroenergetycznego. Urząd ten pełni również rolę arbitra w sporach pomiędzy uczestnikami rynku oraz określa uprawnienia w ramach udzielanych koncesji. Chociaż ma on prawo wydawania przepisów dotyczących działania rynku, to jednak każda jego decyzja może zostać zaskarżona do sądu i uchylona przez ten sąd. Powoduje to, że przepisy te są wydawane bardzo rozważnie po procesie konsultacji z uczestnikami rynku.

Rynek w stanie Wiktorii wprowadzono, analizując uważnie doświadczenia z rynku energii elektrycznej w Anglii i Walii. Dzięki temu udało się uniknąć wielu popełnionych tam błędów. Dziś rynek energii elektrycznej w stanie Wiktorii jest wzorcem naśladowanym przez większość krajów wprowadzających reformy rynkowe w elektroenergetyce.

Wprowadzenie rynku elektroenergetycznego w stanie Wiktorii

System elektroenergetyczny stanu Wiktorii posiada na-

stępujące charakterystyczne cechy:

- ◆ moc zainstalowana – 8 400 MW,
- ◆ produkcja roczna energii – 42 000 GWh,
- ◆ długość linii przesyłowych – 6 300 km (w zakresie napięć od 220 kV do 500 kV),
- ◆ liczba odbiorców – 2 miliony.

W lipcu 1994 r. wprowadzono rynek elektroenergetyczny, na którym cena była ustalana w oparciu o 30 minutowe oferty produkcji energii. Ceny chwilowe (*spot price*) były ustalane w systemie „*ex-post*”, czyli po dostarczeniu energii.

Pozytywne doświadczenia uzyskane wtedy pozwoliły w maju 1997 r. wprowadzić rynek narodowy, który jest najbardziej zaawansowanym systemem rynkowym energii elektrycznej na świecie. Oferty produkcji mocy składane są w okresach 30 minutowych. Cena chwilowa energii jest ustalana w okresach 5 minutowych w systemie „*ex ante*” jako zbilansowanie ofert produkcji z prognozowanym obciążeniem systemu. Od 1997 r. energią elektryczną handluje się również na giełdzie (*Futures*).

Rynek w stanie Wiktorii był wprowadzany stopniowo. Jego ostatnia faza skończy się po 7 latach od chwili jego wprowadzenia, tzn. w roku 2001, kiedy to wszyscy odbiorcy, włączając w to gospodarstwa indywidualne, otrzymają prawo wyboru dostawcy energii elektrycznej.

Odbiorcy przemysłowi i komunalni o konsumpcji energii powyżej 160 MWh rocznie mają już obecnie prawo wyboru dostawcy energii i nabywają ją w formie kontraktów indywidualnych. Ceny detaliczne energii dla drobnego przemysłu i odbiorców indywidualnych są wciąż regulowane (do 2001 r.), a odbiorcy ci płacą zgodnie z taryfami energii ustalonymi corocznie przez Urząd Regulacji. Taryfy te zakładają stopniowy spadek cen energii. Dotychczasowy spadek cen energii elektrycznej wynosi dla:

- ◆ przemysłu – 30 ÷ 40 %,
- ◆ odbiorców komunalnych i małych przedsiębiorstw – 25 %,
- ◆ odbiorców indywidualnych – 20 %.

Rynek energii elektrycznej to nie tylko niższe ceny energii, to także poprawa jej jakości i lepsza pozycja odbiorcy, który z przedmiotu działania w czasie monopolu stał się podmiotem dla konkurujących ze sobą uczestników rynku.

Struktura rynku energii elektrycznej

Strukturę rynku energii elektrycznej można podzielić na dwa podstawowe segmenty: rynek hurtowy i rynek dystrybucyjny.

Rynkiem hurtowym zarządza specjalnie do tego powołane przedsiębiorstwo o nazwie Victorian Power Exchange, a strukturę tego rynku przedstawia rysunek 1. Przedsiębior-

stwo to skupia w sobie dwie funkcje: dyspozytora systemu (operatora systemu) odpowiedzialnego za rozdział obciążeń, stabilność systemu i integralność sieci przesyłowej oraz operatora rynku odpowiedzialnego za handel energią.

Elektrownie ze stanu Wiktorii oraz z innych stanów dostarczają oferty sprzedaży energii, podając cenę oraz wielkości mocy. Cena może być podana w 10 przedziałach (price bands). Podobnie moc jest definiowana w dziesięciu przedziałach (power bands) odpowiednio do zadeklarowanych cen. Przedziały cenowe deklaruje producent na jeden dzień. Moc jest deklarowana w okresach 30 minutowych. Oferty mają formę bloków mocy z zadeklarowaną ceną.

Producenci mogą deklarować jednostki produkujące odpowiadające fizycznie istniejącym generatorom. Mogą oni również oferować moc z kilku generatorów lub z części każdego z nich jako jednostkę rynkową. Tworzone w ten sposób sztuczne jednostki (notional units) mają takie same prawa na rynku jak jednostki rzeczywiste. Dodatkowo producent deklaruje maksymalną zdolność produkcji (availability). Jeżeli z powodu awarii zdolności produkcyjne elektrowni spadają, dyspozytor koryguje ofertę do wielkości maksymalnej zdolności produkcji. Wszystkie jednostki wytwarzające energię elektryczną o mocy znamionowej większej niż 30 MW muszą składać oferty produkcji.

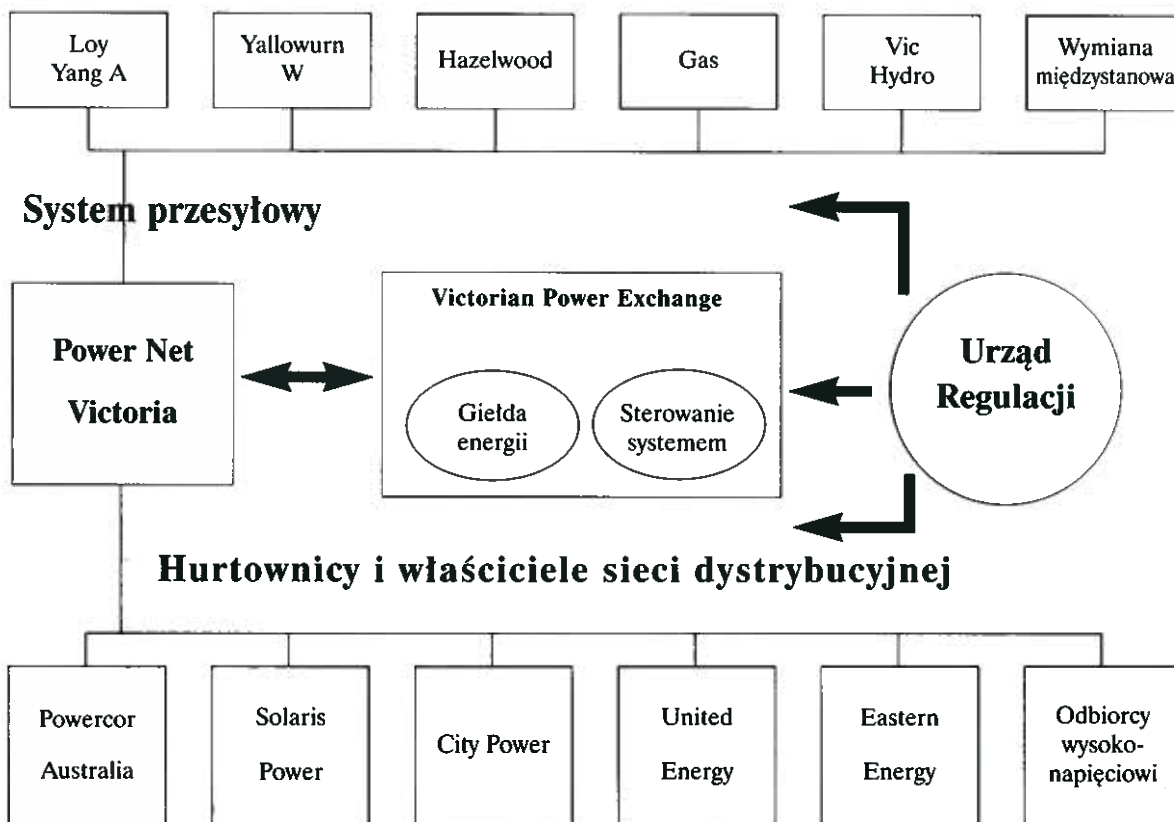
Rola przedsiębiorstwa sieciowego w procesie rynkowym jest bierna. Jego zadaniem jest utrzymanie zdolności przesyłowych systemu tak, aby można było przesłać moc wskazaną przez operatora systemu. Podobnie stosunkowo bierna jest rola dystrybutorów w procesie rozdziału obciążeń. Mogą oni jedynie składać oferty redukcji obciążeń, podając

cenę i moc w formie bloków, tak jak to robią producenci. Zakłada się, że moc oferowana na rynku przez dystrybutorów odnosi się do fizycznie istniejącego urządzenia, które zostanie wyłączone z sieci w momencie, kiedy oferta zostanie zaakceptowana. W 1997 r. dystrybutorzy zwrócili się do Urzędu Regulacji o zatwierdzenie ofert polegających na obniżeniu poboru energii dużych grup drobnych odbiorców poprzez regulację napięcia zasilającego. Propozycja ta ze względów prawnych nie została zaakceptowana.

Operator rynku jest odpowiedzialny za przepływy finansowe na rynku energii, płatności i rozliczenia pomiędzy uczestnikami rynku. W strukturze rynku stanu Wiktorii funkcje operatora systemu i operatora rynku zostały połączone w jednym przedsiębiorstwie. Jednak możliwe jest również rozwiązanie, w którym funkcje te są rozdzielone.

Natomiast na rynku detalicznym (dystrybucyjnym) działa 15 przedsiębiorstw handlujących energią. Pięć z nich posiada koncesje na handel detaliczny energią jednocześnie z koncesjami dystrybucyjnymi wydawanymi właścicielom sieci dystrybucyjnych. W celu otrzymania koncesji na handel energią należy ją wykupić i wpłacić odpowiednie wadium w wysokości równej zadeklarowanej wartości miesięcznej obrotu energią. Jeżeli obroty miesięczne stają się większe niż zadeklarowana suma, operator systemu nakazuje zwiększenie wadium lub zmniejszenie obrotów. Struktura rynku detalicznego jest pokazana na rysunku 2.

Przedsiębiorstwa posiadające podwójne koncesje dotyczące dystrybucji i obrotu energią elektryczną muszą prowadzić oddzielną księgowość dla tych dwóch działów. Ma to na celu ograniczenie wykorzystywania pozycji właściciela

Rysunek 1. Struktura rynku hurtowego w stanie Wiktorii.

sieci dystrybucyjnej w handlu detalicznym energią. W praktyce ma to jednak ograniczone efekty. Jedynym skutecznym rozwiązaniem wydaje się nielączenie licencji dystrybutora z licencją hurtownika.

Regulacje prawne rynku energii elektrycznej

Wprowadzenie rynku energii elektrycznej wymaga wydania całego szeregu aktów prawnych i administracyjnych, jak również określenie relacji pomiędzy regulacją rynku a ogólnymi przepisami handlowymi, technicznymi i standardami.

Pierwszym aktem prawnym poprzedzającym wprowadzenie rynku było Prawo energetyczne. Otwierało ono możliwości wprowadzenia następnych aktów prawnych i administracyjnych. Potrzebne były również regulacje prawne zmieniające strukturę elektroenergetyki i pozwalające na prywatyzację sektora.

Ważną częścią procesu regulacji jest dostosowanie regulacji rynkowych do ogólnie obowiązujących norm prawnych takich, jak np. Kodeks Handlowy czy przepisy funkcjonowania niezależnych podmiotów gospodarczych. Wymaga to również koordynacji tej regulacji z przepisami technicznymi, szczególnie dotyczącymi bezpieczeństwa budowy urządzeń. Doświadczenia wynikające z już istniejących rynków energii elektrycznych wskazują na szereg problemów spowodowanych niedocenianiem tych spraw w momencie uchwalania przepisów rynkowych. Rynek elektroenergetyczny będzie wymagał ciągłego przeglądu i dostosowywania przepisów do pojawiających się problemów. Przed wprowadzeniem rynku należy przewidzieć możliwe sytuacje konfliktowe pomiędzy regulacjami prawnymi rynku a innymi przepisami.

Szczegółowe regulacje dotyczące rynku są przepisami administracyjnymi, które wydaje Urząd Regulacji. Przepisy te powinny odnieść się do wielu grup problemów istnieją-

cych zarówno na rynku hurtowym jak i na rynku detalicznym energii elektrycznej.

Najważniejsze przepisy regulujące rynek hurtowy to:

- ◆ zasady działania rynku (*Market Rules*) lub (*Pool Rules*),
- ◆ techniczne zasady działania systemu w warunkach rynkowych oraz techniczne warunki, jakie muszą spełnić jego uczestnicy (*System Code*),
- ◆ przepisy dotyczące opomiarowania (*Wholesale Metering Code*).

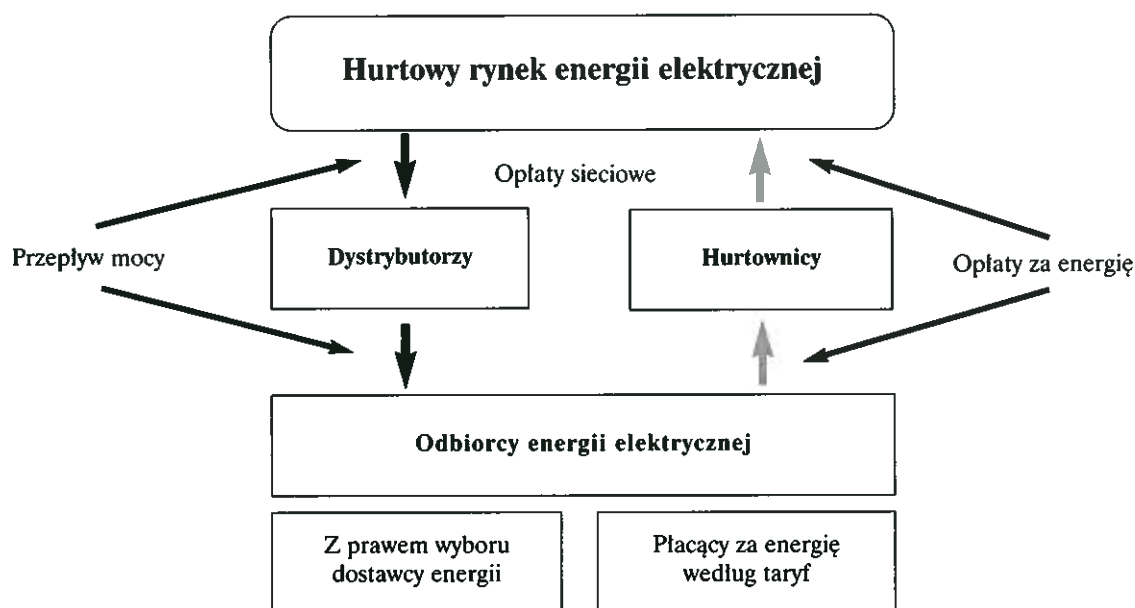
Na rynku detalicznym regulacje rynkowe określają:

- ◆ techniczne zasady dostawy energii i jej jakości (*Distribution Code*),
- ◆ handlowe zasady sprzedaży energii (*Supply and Sale Code*),
- ◆ zasady pomiaru energii u odbiorców (*Retail Tariff Metering Code*).

Dodatkowo regulacje rynkowe powinny określać zasady ustalania opłat za usługi sieciowe: przesyłowe i dystrybucyjne oraz zasady określania maksymalnych taryf za energię elektryczną. Wszystko to zawarte jest w jednym dokumencie określającym zasady taryfikacji (*Tariff Order*).

Wprowadzanie i rewizja przepisów rynkowych

Wprowadzenie rynku wymagało wydania szeregu szczegółowych przepisów handlowych i technicznych. W pierwszej fazie wprowadzania rynku trudno było przewidzieć wszystkie sytuacje i odpowiednio zaprojektować regulacje prawne. Zdając sobie sprawę z tych trudności, założono, że przepisy rynkowe będą regularnie przeglądane i korygowane w zależności od zaistniałych sytuacji rynkowych. Choć ostatnia faza wprowadzania rynku zakończy się w roku 2001, Urząd Regulacji będzie istniał nadal, nadzorując działanie rynku i korygując jego przepisy.

Rysunek 2. Struktura rynku detalicznego (dystrybucyjnego) w stanie Wiktorii.

Urząd Regulacji ma prawo wydawania przepisów rynkowych i dysponuje instrumentami finansowo-prawnymi wymuszającymi przestrzeganie przepisów. Za niestosowanie się do regulacji rynkowych grozi jednorazowa kara w wysokości 100 tys. dolarów australijskich oraz dodatkowo 10 tys. za każdy dzień nieprzestrzegania przepisów. Nie stosujący się do zarządzeń uczestnik rynku może również stracić koncesję. Każde zarządzenie lub przepis wydany przez Urząd Regulacji może być zaskarżony do sądu. W przypadku przegrania procesu Urząd może zapłacić bardzo duże odszkodowanie. Powoduje to, że Urząd Regulacji korzysta ze swojej władzy rozważnie, a przepisy są wydawane po długim procesie konsultacji.

Proces przygotowania nowych przepisów dotyczących rynku energii elektrycznej składa się z kilku charakterystycznych faz takich, jak:

- ◆ ogłoszenia zamiaru zmiany przepisów,
- ◆ zaproszenia do składania wniosków – dotyczy to uczestników rynku oraz osób prywatnych,
- ◆ przeglądu złożonych wniosków i przygotowania wstępnej wersji przepisów,
- ◆ poddania wstępnej wersji pod publiczną dyskusję, co ma często formę dyskusji i analiz w grupach roboczych powołanych do wspólnego rozwiązania pewnych problemów,
- ◆ rewizji wstępnej wersji przepisów,
- ◆ ogłoszenia wersji zrewidowanej,
- ◆ przyjmowania uwag do wersji zrewidowanej,
- ◆ przygotowania ostatecznej wersji przepisów,
- ◆ przedstawienia ostatecznej wersji do zatwierdzenia ministrowi finansów,
- ◆ wprowadzenia przepisów w życie.

Jak widać jest to proces długi, zajmujący z reguły około 2 lat. Pozwala to jednak na wypracowanie wspólnej platformy porozumienia tam, gdzie to jest możliwe. Nawet w przypadku różnych zdań i nieuwzględnienia niektórych postulatów uczestnicy rynku mają poczucie, że ich uwagi były dokładnie rozpatrywane i znają powody niewzięcia ich wniosków pod uwagę.

Pracownicy Urzędu Regulacji odpowiedzialni za przygotowanie nowych przepisów zajmują się głównie sprawami organizacyjnymi. Formułowanie nowych przepisów, przegląd składanych wniosków, przygotowanie wersji zrewidowanej i ostatecznej jest dokonywane przez niezależnych ekspertów i doradców Urzędu Regulacji. To oni formułują przepisy, proponują parametry techniczne i ekonomiczne oraz sformułowania prawne.

Taki sposób organizacji rewizji i wdrażania przepisów powoduje, że Urząd Regulacji nie jest bezpośrednio zaangażowany w szczegółowe rozwiązania techniczno-ekonomiczne oraz prawne, a regulacje rynkowe są ustalane w oparciu o najlepszą wiedzę niezależnych ekspertów. Personel Urzędu Regulacji jest stosunkowo nieliczny. Większość budżetu urzędu jest przeznaczona na wynagrodzenie dla niezależnych ekspertów.

Urząd Regulacji przyjmuje tylko skargi na działalność legislacyjną. Wszystkie inne skargi dotyczące funkcjonowania rynku oraz skargi odbiorców na jego uczestników są załatwiane przez Urząd Rzecznika Odbiorców Energii Elektrycznej (*The Electricity Industry Ombudsman*). Urząd ten został powołany w celu rozpatrywania skarg odbiorców energii elektrycznej na działania przedsiębiorstw sektora. Wprowadzenie rynku to większa swoboda działania dla przedsiębiorstw sektora. Swoboda ta może być jednak użyta w sposób niewłaściwy, stąd konieczność powołania urzędu chroniącego interesy odbiorców. Urząd Rzecznika rozpatruje wszystkie skargi na działalność przedsiębiorstw sektora, dostarczając ekspertyzy i wydając decyzje rozstrzygające spory. Usługi Urzędu Rzecznika są bezpłatne dla odbiorców energii. Państwo udziela rocznego kredytu na działanie urzędu. Kredyt ten jest spłacany poprzez obciążenie przedsiębiorstw sektora kosztami działania urzędu proporcjonalnie do ilości przypadających na nie skarg. Dzięki powołaniu tego urzędu regulator nie jest obciążony codzienną pracą dotyczącą załatwiania skarg i rozwiązywania zaistniałych konfliktów, co pozwala skupić się na pracy legislacyjnej.

Od redakcji:

Profesor Władysław Mielczarski jest doktorem habilitowanym w specjalności elektroenergetyka. Od 1991 r. pracuje w Melbourne w Monash University. Jest doradcą agencji rządu Wiktorii (the Office of the Regulator-General) we wdrażaniu reform rynkowych i konsultantem Rzecznika Praw Odbiorców Energii Elektrycznej (the Electricity Industry Ombudsman) oraz przedsiębiorstw elektroenergetyki w Kanadzie i USA. Profesor W. Mielczarski jest autorem pięciu książek i ponad

150 artykułów naukowych. Materiał prezentowany w tym artykule został zaczerpnięty z książki „Rynki elektroenergetyczne. Podstawowe problemy techniczne i ekonomiczne”, która jest przygotowywana przez zespół pod jego kierunkiem i ukaże się w połowie 1999 roku

Dr inż. Leszek Szczygiel jest wicedyrektorem Środkowo-zachodniego Oddziału Terenowego URE z siedzibą w Łodzi.

ILE NAPRAWDĘ ZUŻYWAMY ENERGII

Konrad Jaskólski

Od kilkudziesięciu lat w statystyce dotyczącej zużycia energii elektrycznej tkwi błąd – do grupy taryfowej gospodarstw domowych nadal zalicza się tylko zużycie energii przez gospodarstwa domowe na wsi, których właściciel posiada mniej niż hektar ziemi. Wynikiem tego oficjalny wskaźnik zużycia energii na mieszkańca różni się od rzeczywistego.

Energia elektryczna staje się najpopularniejszym z nośników energii zużywanych przez ludność. W krajach OECD w 1973 r. stanowiła 17 % całości zużytej, przez ludność energii, a w 1996 r. już 28,7 %. Nadal najpopularniejszym paliwem jest gaz – 38,4 % (1996) energii pochodzi z tego paliwa. Zużycie paliw stałych spadło z 8,1 % (1973) do 3,2 % w 1996 r. Paliwa ciekłe dostarczają natomiast 18,9 % (1996), podczas gdy trzynaście lat wcześniej było to 39,9 %. Wzrosło natomiast, we wspomnianym okresie, zużycie ciepła sieciowego, 1,95 % do 3,3 %. Wzrost ten jest posagiem wniesionym do OECD przez Polskę, Czechy i Węgry.

Wymieniane są na ogół trzy podstawowe przyczyny wzrostu popularności energii elektrycznej:

1. Jest najwszechstronniejszym nośnikiem energii.

Trudno się z tym nie zgodzić. Ciepło z sieci może ogrzać nam mieszkanie, podgrzać wodę, może zasilić około 200 różnych rodzajów urządzeń gospodarstwa domowego. Jest przy tym najwygodniejsza w użytkowaniu, np. automatyczne urządzenia same się wyłączają gdy jest taka potrzeba, dostosowują także moc do zapotrzebowania.

2. Jest najbezpieczniejsza w użytkowaniu.

Z tym stwierdzeniem można by polemizować. Wypadki związane z wybuchem gazu są coraz to nagłaśniane przez media, rzadziej natomiast mówi się o porażeniach prądem czy pożarach powstałych w wyniku zwarcia instalacji elektrycznej, co nie znaczy, że one się nie zdarzają.

3. Jest nośnikiem najbardziej przyjaznym środowisku.

To stwierdzenie odbiega od rzeczywistości. Dla porównania piece gazowe charakteryzują się sprawnością nie niższą niż 85 %, czyli zaledwie 15 % energii się marnuje. Biorąc pod uwagę sprawność wytwarzania energii elektrycznej (z węgla) w elektrowniach (niecałe 40 %) oraz sprawność przesyłu, dla uzyskania jednego megadżula musimy zużyć ponad trzy megadżule. Do tego dochodzi jeszcze zanieczyszczenie środowiska, jakie powoduje zużycie węgla.

Oczywiście problemy energii wytwarzanej z węgla nie dotyczą elektrowni jądrowych i wodnych. Jednak tych pierwszych w Polsce nie ma, w drugim wypadku zaś mamy za mało górskich rzek.

Pierwsza „Statystyka Elektroenergetyki Polskiej” ukazała się w 1950 r. Przedstawiała ona następujące dane liczbowe:

Tabela nr 1

liczba (tys.)	miasto	wieś	razem
mieszkań zamieszkałych	2.717	3.144	5.851
taryf. gospodarstw domowych	1.659	508	2.167
udział procentowy	61,1	16,2	37,0

Z danych tych wynika, że tylko nieco ponad jedna szósta mieszkań na wsi była zelektryfikowana. Jest to oczywiście niemożliwe. Tu zaczyna się oszustwo statystyczne, które trwa już pięćdziesiąt lat. Władze zadecydowały po prostu, że jeżeli rolnik ma więcej niż hektar ziemi to całe jego zużycie energii elektrycznej przypisuje się do taryfowej grupy „gospodarstwo rolne”, jeśli posiada mniej niż hektar – do grupy „gospodarstwa domowych”.

W krajach OECD udział gospodarstw domowych w zużyciu energii elektrycznej ogółem wynosi 30 %. Zużycie energii elektrycznej przez gospodarstwa domowe w Polsce przedstawia tabela nr 2.

Tabela nr 2

Rok	wszyscy odbiorcy GWh	gospodarstwa domowe GWh	%
1975	72.581	6.947	9,6
1980	90.769	10.716	11,8
1985	102.146	14.924	14,6
1987	111.119	17.067	15,4
1988	113.658	17.796	15,7
1989	113.076	18.650	16,6
1990	102.509	20.583	20,1
1991	96.400	19.326	20,0
1992	91.586	18.433	20,1
1993	92.411	18.277	19,8
1995	96.240	18.070	18,8
1997	101.628	19.771	19,5

Dostępne są już dane za 11 miesięcy 1998 r., wynika z nich, że zużycie energii wyniesie około 20.100 GWh, będzie od 2 do 2,5 % wyższe niż rok wcześniej. Biorąc pod uwagę, że w ubiegłym roku liczba odbiorców energii wzrosła o 1 proc, w stosunku do 1997 r., nie można mówić o znaczącym wzroście zużycia energii. Podobne wnioski płyną z analizy danych za lata 1995-97.

Statystyki OECD podają zużycie poszczególnych nośników energii przez różnych odbiorców, nie ma tam jednak liczby odbiorców. Możemy obliczyć ilość energii elektrycznej zużytej przez „residential”, czyli ludność, przypadającą na jednego

mieszkańca, dzieląc ilość energii, którą wykorzystwała ludność przez jej liczbę:

Tabela nr 3

wielkość	1975	1996
energia elektr. zużyta przez ludność	1.153	2.297 TWh
ludność krajów OECD w danym roku	918	1.092 mln
wskaźnik zużycia na mieszkańca	1.256	2.103 kWh/a

Tabela nr 4

Zużycie energii elektrycznej przez ludność w Polsce

rok	zużycie energii GWh	liczba ludności	wskaźnik
		tys.	kWh
1975	6.957	34.185	203
1985	14.924	37.341	400
1990	20.587	37.183	554
1995	18.069	38.619	468
1997	19.772	38.660	511

Porównując wskaźniki zużycia energii w Polsce i krajach OECD wypadamy bardzo źle, skoro w 1976 r. stosunek wskaźnika w Polsce i OECD wynosił 0,16, a w roku 1996 zwiększył się zaledwie do 0,24.

Wskaźnik taki nie jest jednak miarodajny. Wynika to, że wspomnianej wcześniej, merytorycznego błędu w statystyce. Mianowicie do grupy taryfowej gospodarstw domowych nadal zalicza się tylko zużycie energii przez gospodarstwa domowe na wsi, których właściciel posiada mniej niż hektar ziemi. Dziś jest to już relikt poprzedniej epoki, który nie ma praktycznie większego znaczenia ekonomicznego. Kiedyś jednak było inaczej. Cena jednej kilowatogodziny była znacznie wyższa w taryfie dla gospodarstwa rolnego niż domowego.

Wskaźnik zużycia na odbiorcę jest z całą pewnością prawdziwy. Obie wielkości, na podstawie których jest on wyliczany, czyli zużycie energii przez gospodarstwa domowe i liczba odbiorców są przecież podstawą do rachunków za energię. Dotyczy to jednak tylko miast, gdzie taryfowe gospodarstwo domowe równa się rzeczywistemu gospodarstwu, na wsi, jak już wcześniej wspominałem, jest inaczej.

Liczba gospodarstw taryfowych powinna być równa liczbie mieszkań. Oczywiście w przybliżeniu, gdyż są w mieście i na wsi mieszkania, w których mieszkają np. dwie rodziny, prowadzące odrębne gospodarstwa domowe i będące dwoma odbiorcami energii, rozliczanej z odrębnych liczników. Pozostaje do określenia liczba takich odbiorców. Ostatnie dane z Narodowego Spisu Powszechnego pochodzą z 1988 r., zmiany od tego czasu były niewielkie, zatem możemy przyjąć, że liczba taryfowych gospodarstw domowych, zarówno w mieście, jak i na wsi jest o 10 % wyższa niż liczba mieszkań.

Dane dotyczące miast potwierdzają istnienie 6 % mieszkań z dwoma gospodarstwami domowymi, do tych liczb nie można mieć zastrzeżeń. Inaczej jest z danymi dotyczącymi wsi. Według statystyki, około 1,6 mln gospodarstw domowych na wsi rzekomo mieszka w dwóch mieszkaniach. To właśnie przekonuje nas jak bardzo jest zafałszowana statystyka dotycząca wsi.

W 1997 r., według oficjalnych statystyk, na wsi były 2.355 tys. gospodarstw taryfowych i 2.412 tys. taryfowych gospodarstw rolnych. Razem daje to 4. 767 tys. odbiorców energii na wsi. Tymczasem na wsi było 3.849 tys. mieszkań. Zakładając,

że gospodarstw domowych może być o 10 % więcej, daje to łącznie około 4,2 mln odbiorców na wsi. A jest ich o pół miliona więcej. Świadczy to o tym jak jest prowadzona statystyka energetyczna na wsi.

Wskaźnik zużycia energii na mieszkańca jest najbardziej zbliżony do wielkości rzeczywistej. Z moich obliczeń wynika, że stosunek wskaźnika wiejskiego do miejskiego zmieniał się, począwszy od 0,51 w 1950 roku do 0,85 w 1990 r., a następnie ustabilizował się na poziomie około 0,85.

Jak wynika z powyższych analiz statystyka zużycia energii przez ludność jest od dziesiątków lat bardzo zabagniona. Dotyczy to szczególnie zużycia energii na wsi. O ile dawniej podział na grupy taryfowe – gospodarstwa rolne i odbiorcy indywidualni, było związane z korzyściami finansowymi dla energetyki, to obecnie ten aspekt już nie istnieje. Konieczne staje się uporządkowanie tego stanu rzeczy.

Jakie mogłyby być możliwości rozwiązania tego problemu. Otóż, wyjść z założenia, że gospodarstwo domowe na wsi, niezależnie od arealu ziemi, zużywa energię na cele co gospodarstwo domowe w mieście. Do grupy taryfowej gospodarstw rolnych zaliczyć tylko energię zużytą dla celów produkcji rolnej czy hodowlanej, ale w tym wypadku energia ta musiałaby być mierzona odrębnym licznikiem.

Dla celów statystycznych można byłoby przyjąć przybliżoną metodę. Mianowicie założyć, że „taryfowe gospodarstwa rolne” zużywają dla celów bytowych takie same ilości energii, jak zaliczane do gospodarstw domowych. Stosując tę metodę należy zatem, w każdym roku, odjąć od ilości energii zużytej przez te gospodarstwa, ilość energii obliczoną z pomnożenia liczby gospodarstw taryfowych przez wskaźnik zużycia, taki sam jak dla gospodarstw domowych.

Rachunek taki, obliczony za 1997 r., wyglądałby następująco:

- energia zużyta przez gospodarstwa domowe na wsi – 4.640 GWh;
- zużycie energii przez średnie gospodarstwo domowe na wsi – 1.970 kWh;
- energia zużyta przez gospodarstwa rolne – 4.916 GWh;
- liczba taryfowych gospodarstw rolnych – 2.251 tys.;
- obliczeniowe zużycie energii na cele bytowe przez gospodarstwa domowe na wsi: 2.251 tys. x 1.970 kWh – 4.424 GWh;
- całkowite zużycie energii przez gospodarstwa domowe na wsi wynosi więc: 4.640 GWh + 4.434 GWh – 9.074 GWh;
- zużycie energii przez gospodarstwa domowe w miastach – 15.132 GWh;
- zużycie energii przez wszystkie gospodarstwa domowe: 9.074 GWh + 15.132 GWh – 24.206 GWh;
- ludność Polski w roku 1997 – 38.660 tys.;
- średni wskaźnik wynosi rzeczywście: 19.771 GWh: 38.660 tys. – 626 kWh;
- wskaźnik podawany w statystyce – 511 kWh.

Autor jest
emerytowanym
adiunktem
Instytutu Energetyki

34

NR 3 (5) 1 maja 1999

Ceny i stawki opłat za energię elektryczną i usługi przesyłowe w grupie taryfowej G (gospodarstwa domowe) obowiązujące w STOEN od 3.03.1999 r.

Ustawa Prawo Energetyczne wprowadza od roku 1999 rozdzielenie kosztów przesyłu energii od handlu samą energią. Stąd w nowej taryfie opłaty za energię elektryczną składają się z ceny i stawki opłat za energię elektryczną oraz stawki opłat za usługi przesyłowe (dostarczanie energii).

**Ceny i stawki opłat
za energię elektryczną:**

- ceny za zużyty energię elektryczną w zł / kWh zależne od czasu użytkowania (całodobowe, dziennie - nocne),
- opłata abonamentowa w zł / miesiąc (koszty odczytu licznika, fakturowania itd.).

**Stawki opłat
za usługi przesyłowe:**

- opłata stała w zł / miesiąc zależna od rodzaju instalacji (jedno-, wielostrefowe, 1-3 fazowe),
- opłata zmienna w zł / kWh zależna od czasu użytkowania (całodobowa, dziennie-nocna).

Ponadto przewiduje się stosowanie:

- opłaty za przyłączenie do sieci rozdzielczej - jednorazowa opłata przy przyłączeniu do sieci nowych klientów,
- bonifikat i upustów ponoszonych przez STOEN za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi,
- opłat za niedotrzymanie warunków umów,
- opłat - kar za nielegalny pobór energii elektrycznej,
- opłat za usługi dodatkowe świadczone na życzenie klienta.

Wśród naszych klientów najliczniejszą grupę stanowią mieszkańcy gospodarstw domowych (taryfa G). Geny i stawki opłat za energię i usługi przesyłowe w taryfie G są zróżnicowane w zależności od czasu użytkowania energii i od rodzaju układu pomiarowego: G11 całodobowa, układ jednostrefowy, instalacja 1 lub 3 fazowa oraz G12 dziennie-nocna, układ wielostrefowy, instalacja 1 lub 3 fazowa.

Większość stawek cen i opłat w taryfie za 1999 rok zawiera podatek od towarów i usług w wysokości 22 %.
Tabela zawiera ceny i stawki opłat z podatkiem VAT.

Ceny i stawki opłat za energię elektryczną	jednostka miary	G11	G12
- ceny całodobowe	zł / kWh	0,1714	x
- " dzienne (6 ⁰⁰ - 13 ⁰⁰ , 15 ⁰⁰ - 22 ⁰⁰)	zł / kWh	x	0,2090
- " nocne (22 ⁰⁰ - 6 ⁰⁰ , 13 ⁰⁰ - 15 ⁰⁰)	zł / kWh	x	0,1310
- opłata abonamentowa	zł / m-c	0,44	1,96
Stawki opłat za usługi przesyłowe			
Opłata stała			
układ bez wskaźnika mocy do pomiarów bezpośrednich			
• jednostrefowy przy:			
- instalacji 1 fazowej	zł / m-c	1,44	x
- instalacji 3 fazowej	zł / m-c	2,49	x
• wielostrefowy przy:			
- instalacji 1 fazowej	zł / m-c	x	1,96
- instalacji 3 fazowej	zł / m-c	x	3,40
Opłata zmienna			
- całodobowa	zł / kWh	0,0960	x
- dzienna	zł / kWh	x	0,0898
- nocna	zł / kWh	x	0,0035

Jak czytać fakturę z grupy taryfowej G - gospodarstwa domowe

W fakturze STOEN za energię elektryczną i usługi przesyłowe dla klientów z grupy taryfowej G:

- wyliczona jest należność za zużytą energię elektryczną w ubiegłym półroczu,
- dokonane jest rozliczenie finansowe, tzn. należność za zużycie energii z ubiegłego półroczu porównana jest z kwotą prognozy z poprzedniej faktury; nadpłata lub niedopłata zmniejsza lub zwiększa wartość płatności na I blankiecie faktury,
- zawarta jest prognoza zużycia energii na bieżące półrocze. Ilość zużytej energii elektrycznej przez klienta jest ustalana dwa razy do roku przez pracownika STOEN odczytującego stan licznika. Na tej podstawie precyzyjnie wyliczane jest zużycie energii na bieżące półrocze z uwzględnieniem sezonowości użytkowania energii w poszczególnych miesiącach,
- umieszczone są trzy blankiety wpłat, płatne co dwa miesiące. Płatność następuje z dołu za zużytą energię zgodnie z prognozą,
- mogą pojawić się dane dotyczące rozliczenia gazu, w przypadku zlecenia tych usług STOEN przez Gazownię Warszawską.

Wizyta sędziów Sądu Antymonopolowego w URE

Na zaproszenie dr Leszka Juchniewicza, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, 8 kwietnia br., z grupą kilkudziesięciu pracowników URE, spotkali się sędziowie Sądu Antymonopolowego: Stanisław Gronowski, Przewodniczący Wydziału Antymonopolowego Sądu Okręgowego w Warszawie oraz Andrzej Turlński. Tematem roboczego spotkania były zasady orzekania Sądu

Na zdjęciu od lewej: Ryszard Taradejna (dyr. Biura Prawnego URE), Stanisław Gronowski i Andrzej Turlński (sędziowie Sądu Antymonopolowego).
Fot. Monika Witkiewicz

Antymonopolowego w sprawach należących w pierwszej instancji do kompetencji Prezesa Urzędu. Sędziowie Stanisław Gronowski i Andrzej Turlński zapoznali się z praktyką rozstrzygania sporów przez Prezesa URE, zgodnie z ustawą – Prawo energetyczne. Goście z kolei przedstawili zasady funkcjonowania SA. Z dużym zainteresowaniem pracowników URE spotkały się zagadnienia związane z uprawnieniami Sądu w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego oraz sposobu orzekania w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa URE, a także możliwości wnoszenia do SN kasacji od rozstrzygnięć wydanych przez SA.

Pracownicy URE na spotkaniu z sędziami Sądu Antymonopolowego.

Fot. Monika Witkiewicz

Stanowisko

Rada Sekcji Krajowej Elektrowni i Elektrociepłowni NSZZ „Solidarność” oczekuje, że proces prywatyzacji będzie częścią składową reformy w sektorze elektroenergetycznym, która zagwarantuje utrzymanie konkurencyjności sektora i jego rozwój w warunkach integracji z Unią Europejską.

Rada Sekcji uważa za niezbędne zapewnienie stabilnych i czytelnych zasad funkcjonowania Urzędu Regulacji Energetyki pozwalających na zrównoważenie interesów podsektorów elek-

troenergetycznych oraz na aktywną politykę Urzędu Regulacji Energetyki w realizacji rozwoju i modernizacji elektroenergetyki.

Koszty modernizacji, rekonstrukcji sektora, a także restrukturyzacji zatrudnienia winny być ponoszone solidarnie przez wszystkie zainteresowane strony, w tym również przez Skarb Państwa i przyszłych inwestorów strategicznych.

Rada opowiada się za prywatyzacją z udziałem odpowiedzialnych i uznawanych na rynkach światowych inwestorów strategicznych gwarantujących swoją pozycją faktyczną realizację uzgodnień zawartych w kontraktach prywatyzacyjnych. Rada uważa, że obecnie prywatyzacja przez giełdę nie odpowiada uwarunkowaniom sektora wytwórczego w elektroenergetyce.

Rada opowiada się za koncepcją grupowania wytwórców w procesie prywatyzacji, przy czym grupowanie musi objąć jednostki słabsze i nie mające szans na samodzielną prywatyzację.

Przed rozpoczęciem procesu prywatyzacji należy przedłożyć do zaopiniowania właściwym strukturom związkowym:

- program zarządzania pakietem akcji pracowniczych,
- projekt pakietu zabezpieczeń socjalnych

oraz poinformować o:

- ramowych założeniach konkursu na wybór inwestora strategicznego,
- ścieżce prywatyzacji przedsiębiorstwa.

W każdym kontrakcie prywatyzacyjnym jego integralną częścią winien być wynegocjowany z właściwymi strukturami związkowymi, pakiet zabezpieczeń socjalnych, który powinien zawierać zamierzenia inwestora w sprawach restrukturyzacji zatrudnienia, wzrostu wynagrodzeń, zachowania dotychczasowych świadczeń wynikających ze stosunku pracy.

Rada Sekcji powoła grupę roboczą do opracowania Ramowego Pakietu Zabezpieczeń Socjalnych Pracowników Energetyki w prywatyzowanych przedsiębiorstwach sektora elektroenergetycznego.

Przed decyzją prywatyzacyjną inwestor strategiczny powinien przedstawić strategię rozwoju przedsiębiorstwa, uwzględniając sposób pozyskania środków finansowych na ten rozwój (np. z kolejnych emisji akcji lub obligacji, pozyskania kredytu itp.). Dla przedsiębiorstw, które mają zawarte kontrakty długoterminowe należy pokazać sposób ich dalszej obsługi.

Połaniec 16.04.99 r.

Biuletyn na CD

Urząd Regulacji Energetyki informuje o możliwości zakupu „Biuletynów Branżowych Urzędu Regulacji Energetyki - Energia elektryczna” z taryfami dla energii elektrycznej na płytach CD-Rom (cena 1 płyty - 15 zł).

Informacji o warunkach sprzedaży udzielamy pod numerem tel. (022) 661 62 03

Na półkach księgarskich

Pragniemy odnotować, że na rynku wydawniczym ukazały się trzy pozycje książkowe odnoszące się do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. Są to następujące publikacje:

- „Prawo energetyczne – komentarz”, Jerzy Baehr, Edward Stawicki, MUNICIPIUM S.A. i FUNDUSZ WSPÓŁPRACY Warszawa 1999,
- „Prawo energetyczne – wprowadzenie, przepisy wykonawcze”, Stanisław Gronowski, Dom Wydawniczy ABC 1999,
- „Prawo energetyczne – komentarz”, Anna Walaszek-Pyziol, Wojciech Pyziol, wydanie II zmienione, Wydawnictwa Prawnicze PWN Warszawa 1999.

SŁOWNIK REGULACJI I REGULATORA

Usługi systemowe - działania techniczne świadczone przez użytkowników systemu elektroenergetycznego w celu utrzymania wymaganych parametrów jakościowych energii elektrycznej.

Do usług systemowych zalicza się głównie działania, polegające na: zapewnieniu bezpieczeństwa operatywnego pracy systemu, szybkie reagowanie na zmiany zapotrzebowania na moc oraz energię czynną i bierną (przez co gwarantuje się dotrzymanie wartości częstotliwości i napięcia znamionowego dla odbiorców oraz ekonomicznie racjonalną pracę systemu). Do usług systemowych zalicza się także regulację mocy czynnej i/lub biernej wykonywaną za pomocą urządzeń technicznych zainstalowanych u użytkowników systemu elektroenergetycznego na polecenie służb dyspozytorskich lub automatycznie na skutek wystąpienia odchyłeń od standardów jakościowych energii elektrycznej.

W.L.

Moc bierna - moc, którą układ pobiera ze źródła w ciągu okresu przebiegu zmiennego, magazynuje w postaci energii potencjalnej lub dynamicznej, a następnie w ciągu tego samego okresu oddaje z powrotem do źródła. W przypadku przebiegów elektrycznych sinusoidalnie zmiennych m.b. stanowi iloczyn wartości skutecznej napięcia i składowej biernej wartości skutecznej prądu.

Podobnie jak moc czynna, moc bierna wytwarzana jest przez wytwórców, choć mogą ją również zapewniać elementy systemu przesyłowego i rozdzielczego. Moc bierna wytwarzana przez wytwórców ma zdecydowanie odmienną charakterystykę w porównaniu z mocą bierną oddawaną przez obiekty przesyłowe. Takie kategorie źródeł mocy biernej wpływają na zróżnicowanie problemów dotyczących organizacji rynku i kalkulacji cen.

Istnieją dwie podstawowe formy zapotrzebowania na moc bierną. Pierwsza z nich dotyczy bezpośredniej konsumpcji mocy biernej przez konsumentów: konsumpcja taka podlega pomiarom licznikowym w miejscu, w którym znajduje się konsument. Druga forma dotyczy bezpośredniego zapotrzebowania na moc bierną, które wynika z przepływów mocy zachodzących w systemie elektroenergetycznym. Wymagania formułowane przez system elektroenergetyczny w związku z mocą bierną zmieniają się nieustannie w związku ze zmianami obciążenia, pojawieniem się sytuacji nieprzewidywalnych oraz zmieniającym się zapotrzebowaniem na moc bierną, wynikającym z przepływów mocy. Na jednym końcu takiego spektrum znajdują się obciążenia „statyczne” wymagające stałych ilości mocy biernej (urządzenia zapewniające taką moc bierną znajdują się w pobliżu takich obciążeń). Drugi koniec spektrum wiąże się z zapotrzebowaniem „dynamicznym”, które wymaga dużych ilości mocy biernej doprowadzanej z wykorzystaniem urządzeń znajdujących się w całym systemie elektroenergetycznym. Pomiędzy tymi skrajnościami występują zapotrzebowania na moc bierną zmieniające się powoli, w takt dobo-

wych zmian obciążenia. Przesyłanie mocy biernej ogranicza możliwości przesyłu mocy czynnej. Aby ograniczyć ujemne skutki przesyłu mocy biernej, dąży się do zmniejszenia jej poboru z sieci poprzez poprawny dobór i racjonalną eksploatację urządzeń odbiorczych (naturalne sposoby poprawy współczynnika mocy) oraz instalowanie dodatkowych odbiorników pojemnościowych. Jednostką miary mocy biernej jest var (var).

M.W. i M.B.

Moc czynna - moc średnia w obwodzie prądu zmiennego. Moc czynna za okres zwana mocą średnią jest równa iloczynowi wartości skutecznych napięcia i prądu oraz kosinusa kąta przesunięcia fazowego między napięciem i prądem, zwanego współczynnikiem mocy ($\cos \varphi$).

Moc czynna jest równa składowej stałej mocy chwilowej. Przyjmuje ona wartości nieujemne.

Należy podkreślić, że im mniejsze jest przesunięcie fazowe napięcia względem prądu, tym większy jest współczynnik mocy w obwodzie, a zatem większa jest moc czynna przy tych samych wartościach skutecznych napięcia i prądu. Moc czynna odpowiada więc energii, która wydzielą się w jednostce czasu w postaci ciepła w elementach rezystancyjnych. Jednostką miary mocy czynnej jest wat (W).

M.W. i M.B.

Regulacja pierwotna - moc aktywizowana w ciągu kilku sekund. Jej zadaniem jest zabezpieczenie równowagi pomiędzy wytwarzaniem i zużyciem energii w systemie. Jest ona reakcją na zachodzącą zmianę w częstotliwości zapewniającą dostarczenie sekundowej mocy regulacyjnej.

K.G. i K.G.

Regulacja wtórna - moc aktywizowana w ciągu kilku minut powodująca sprowadzenie częstotliwości w systemie oraz mocy wymiany międzynarodowej do określonych wartości poprzedzających zakłócenie równowagi z równoczesnym odbudowaniem możliwości regulacji pierwotnej. Jest ona realizowana przez oddziaływania na regulatory wybranych jednostek wytwórczych przez system automatycznej regulacji mocy i częstotliwości ARCM.

K.G. i K.G.

Regulacja trójna - o działaniu w okresie kilkunastu do trzydziestu minut polegająca na automatycznym bądź ręcznym przesuwaniu punktów pracy jednostek wytwórczych w celu zmiany mocy bazowej, wokół której działa regulacja pierwotna i wtórna. Potrzebna jest ona do zrównoważenia dużej różnicy między wytwarzaniem a zużyciem w systemie przy wystąpieniu większego zakłócenia, a także przy ruchowych zmianach między dolną i szczytem dobowego obciążenia.

K.G. i K.G.

URE
URZĄD REGULACJI ENERGETYKI